

[Tiểu Thuyết] Yêu anh hơn cả tử thần - Tào Đình

Mở đầu

Cả em và Tử thần đều muốn có anh.

Có điều em có ưu thế hơn ông ta, vì em yêu anh, yêu anh sâu sắc.

- Mễ Bối, có thật là ngươi muốn rời khỏi Thiên đình không?

Ngọc Đế nghiêm khắc hỏi Đào Hoa Tiên Tử.

Đáp lại câu hỏi của Ngài là một cái gật đầu kiên quyết.

- Sau khi xuống hạ giới, ngươi sẽ là người trần mắt thịt, không thể sử dụng pháp thuật của Thiên giới. Hơn nữa, đây là người bị đày xuống dưới đó, nên ở nhân gian, ngươi sẽ phải trải qua rất nhiều khổ nạn. Để ngăn ngươi tiết lộ chuyện thiên đình, ta sẽ biến ngươi thành người câm!

- Con biết ạ.

- Đào Hoa Tiên Tử Mễ Bối, ngươi vi phạm luật lệ thiên đình, đáng lẽ phải đày xuống hạ giới, không thể trở lại thành tiên, nhưng niệm tình ngươi và Cửu hoàng tử của ta đã có hôn ước, ta tha cho lần này. Nên nhớ, ngươi chỉ có hai mươi ngày ở dưới hạ giới mà thôi.

- Cảm tạ Ngọc Đế đã khoan dung!

...

- Bối Bối, có thật nàng muốn rời xa thiên đình, rời xa ta không? Hay để ta xin phụ vương khai ân, tha cho nàng lần này nhé?

Một chàng trai tuấn tú mặc áo lụa, đầu đội kim khôi len lén nắm tay Mễ Bối, nôn nóng hỏi.

- ... Dưới hạ giới có ân nhân của thiếp. Ân nghĩa này, thiếp nhất định phải báo đáp. Mễ Bối dịu dàng gật đầu, quay mặt đi, không nỡ nhìn vẻ mặt buồn bã trong mắt Cửu Hoàng tử.

- Vậy nàng nỡ rời xa ta sao?

Hoàng tử kéo vạt áo Mễ Bối, giạt nhẹ nhẹ.

- Chỉ có hai mươi ngày, sẽ nhanh thôi mà.

Mễ Bối nhẹ nhàng an ủi, giọng nàng mềm mại như nước.

- Chúng ta đều là người lớn cả rồi, hơn nữa chàng lại là hoàng tử nữa, đừng trẻ con thế có được không?

- Nhưng ... một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới. Ta đợi nàng chỉ hai mươi ngày, thời gian trôi đi rất nhanh. Còn nàng thì sao chịu được hai mươi năm chờ đợi? Phụ vương cũng đã nói rồi, ngươi sẽ bắt nàng phải chịu những nỗi khổ xưa nay chưa từng có. Ta sợ nàng sẽ không chịu đựng nổi...

- Chàng yên tâm đi mà, sẽ không có chuyện gì đâu.

Nói xong, Mễ Bối quay mặt lại nhìn hoàng tử.

Hoàng tử chỉ biết thờ dài, chậm chậm cúi đầu, dịu dàng hôn lên trán Mễ Bối.

- Bối Bối, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đợi nàng trở về!

...

- Đào Hoa Tiên Tử Mễ Bối, trước khi xuống trần, ngươi có nguyện vọng gì không?

- Xin ngài cho tôi đầu thai vào đất nước của ân nhân cứu mạng tôi.

- Ân nhân cứu mạng ngươi? Người đó là ai?

- Người ấy tên là...

Nhân gian, một bệnh viện ở Tây Thành

- A, sinh rồi! Chúc mừng, chúc mừng! Là một tiểu thư xinh đẹp, đáng yêu!

Y tá vui mừng nói với người sản phụ yếu ớt đang nằm trên bàn đẻ.

- Cô nhóc! Đúng là cứng đầu, suốt hai mươi tiếng đồng hồ mới sinh ra được cô đây! Làm mẹ cô mệt đến gần hết cả hơi rồi kia kia! Đúng là tiểu yêu tinh thích làm khổ người khác!

Cô y tá đùa với đứa trẻ vừa mới chào đời.

Nó thật xinh đẹp, khuôn mặt tựa hạt ngọc trên châu (một loại gạo ở Trung Quốc, hạt rất trong và đẹp) vậy, vừa trắng vừa rạng ngời, cặp môi nhỏ xinh, hồng hồng như cánh hoa đào. Đột nhiên cô y tá nhận ra đứa bé có điều khác lạ. Nó không khóc, chân tay giãy giụa, quơ loạn trong không khí, sắc mặt xanh mét.

- Nhanh lên, đứa bé ở trong bụng mẹ lâu quá, bây giờ không thở được rồi! Mau mau cấp cứu!

Cô y tá đang bế đứa bé nôn nóng hét lên.

Mười phút sau...

- Ôi... Một sinh mạng đáng yêu như thế mà vừa chào đời đã kết thúc rồi... Thật đáng tiếc... Cô xem, môi nó hồng như cánh hoa đào ấy, lớn lên nhất định trở thành một cô gái xinh đẹp cho mà xem! Thật đáng tiếc...

Tất cả các bác sỹ và y tá trong phòng cấp cứu đều thấy xót xa cho đứa bé đáng thương. Có lẽ như vậy cũng là may mắn, đứa bé sẽ không phải chịu nhiều đau khổ của cuộc đời này nữa. Người mẹ như đứt từng khúc ruột, ngất đi mấy lần.

Sau khi tim đứa trẻ ngừng đập một giờ đồng hồ, đột nhiên bầu trời tối sầm lại trong nháy mắt. Nửa tiếng sau, phía chân trời, một tia sáng lóe lên, tiếp sau là tiếng sấm vang trời. Mọi người chưa bao giờ nghe thấy tiếng sấm nào lớn như vậy. Tất cả đều không khỏi giật mình. Lúc này, trên trời bỗng hiện lên một quầng ánh sáng màu hoa đào sáng lấp lánh, lượn lờ phía trên thành phố. Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng kỳ lạ này làm cho ngây người, phụ nữ thì dùng tay che miệng, sợ không kìm nén nổi mà hét lên, đàn ông thì sợ đến nổi lưng áo đầm đìa mồ hôi.

Cũng may, đây không phải ngày tận thế. Quầng sáng màu hồng lượn mấy vòng trên không rồi hướng xuống một bệnh viện ở phía tây thành phố, sau đó biến mất.

- Oa...oa...

Khi quầng sáng màu hồng kia nhập vào bé gái sơ sinh, một giây sau, bé gái có trái tim ngừng đập hơn một tiếng đồng hồ, bị tuyên bố là đã chết ấy, đột nhiên kêu toáng lên. Tiếng kêu rất lớn, rất vang, tựa như tiếng chuông trong ngôi chùa cổ. Tất cả thấy đều kinh sợ. Lễ nào là yêu tinh chuyển thế? Không ai dám thử mạnh.

Một bác sỹ lớn tuổi có uy tín trong bệnh viện lấy hết can đảm bước về phía đứa bé, nghi hoặc, chau mày chẩn đoán trong giây lát, sau đó quay người lại, kinh ngạc thốt lên:

- Sống lại rồi!

Tất cả mọi người đều xôn xao bàn tán.

Lúc này, mây đen đã tan, ánh mặt trời lại chiếu rọi, bầu trời lại trở về màu xanh thăm thẳm vốn có.

Mười chín năm sau

Những đoá hoa vừa được tưới nước hân hoan khoe sắc, khoe hương với Đào Hoa Tiên Tử Mễ Bối. Mễ Bối ngồi trong nhà kính trồng hoa trên lầu ba, chống cằm nhìn mặt trời hoàng hôn treo lơ lửng phía trời xa. Những tia sáng cuối cùng chiếu lên mái tóc đen mềm mượt của cô, ánh lên một màu rực rỡ.

Cô mặc váy ngắn màu trắng ngà, gương mặt sáng tựa hạt gạo trân châu, đôi môi hồng như hai cánh hoa đào dính trên khuôn mặt hoàn mỹ. Môi Mễ Bối rất mỏng, khoé miệng khê héch lên rất tự nhiên, cho dù lúc bình thường cũng gây cho người khác cảm giác như đang mỉm cười. Đôi mắt long lanh mê hồn lúc này đang hờ hững nhìn về phía chân trời. Bầu trời được ánh hoàng hôn phủ lên những áng mây vàng rực rỡ. Mễ Bối cứ ngồi yên lặng như vậy trong nhà kính.

Đóa hồng đỏ đang lặng lẽ khoe sắc bên cạnh cặp đùi trắng thon dài của cô, chợt phát hiện ra, cho dù là lúc mình đẹp nhất, rực rỡ nhất cũng không thể so bì với một ánh mắt hờ hững của cô gái bên cạnh, bèn xấu hổ cụp xuống.

Lúc này, dưới nhà chợt vang lên tiếng của bà Mạc:

- Mễ Bối! Tưới hoa xong chưa con? Xuống ăn cơm thôi!

Lúc này, cô gái mới sức nhớ, mình đã ngăn người ra ở đây quá lâu, liền vội vàng cầm bình nước bên cạnh lên, chạy xuống nhà.

Mọi người đã ngồi hết vào bàn, chỉ còn lại một ghế trống, rõ ràng là cả nhà đã đợi Mễ Bối rất lâu. Cô bối rối gạt đầu, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế của mình.

- Mễ Bối, con cứ coi đây như nhà mình vậy, không cần phải khách khí làm gì!

Bà Mạc nhận ra vẻ ngượng ngùng trên gương mặt cô gái trẻ, liền nở một nụ cười thân thiện. Sau đó, bà đưa tay chỉ vào một người đàn ông trung niên vẻ nghiêm khắc, ít nói ít cười, ở ghế đầu tiên:

- Đây là chồng ta, sau này ông ấy sẽ là cha của con.

Sau đó, bà lại chỉ vào một bà già ăn mặc kiêu người giúp việc:

- Còn đây là vú Lý. Con mới tới đây, nhất định là có nhiều chuyện còn chưa hiểu, vú Lý sẽ chăm sóc cho con. Những chuyện như tưới hoa, tỉa cành, sau này con cứ để vú Lý làm là được.

Mễ Bối gạt đầu một cách máy móc, rồi đưa mắt liếc trộm vú Lý.

- Vâng, cô chủ, sau này tất cả mọi chuyện cứ để chúng tôi làm!

Giọng vú Lý tương đối vang, lúc nói mắt cũng nheo nheo như đang cười, nhìn rất thân thiết.

chân, không khí im lặng bao trùm cả gian phòng rộng. Nhìn cô con gái nuôi xinh đẹp như đoá tường vi, đẹp người đẹp nét này, bà Mạc không nén nổi nụ cười hân hoan.

Mễ Bối giờ mới để ý bên cạnh cô còn có một chiếc ghế trống nữa...

- Vú Lý, cậu chủ vẫn chưa về à?

Nhắc đến “cậu chủ”, giọng nói của bà bỗng trở nên gay gắt, nhưng vẫn không giấu được niềm yêu thương vô hạn.

- Cậu chủ... có lẽ cũng sắp về ạ...

Vú Lý run run giọng, trả lời.

- Hừ! Thành khí này!

Bà Mạc vừa nói vừa rút di động ra:

- Có phải mày muốn mẹ đích thân đi mời mới chịu về không! Em gái mày hôm nay lần đầu ra mắt mà mày đã giở trò rồi! Bố mày cũng ở đây đây!

Ông Mạc, vẫn ngồi yên lặng như một bức tượng từ nãy giờ, liền khẽ đằng hắng một tiếng, Bà Mạc đưa mắt nhìn chồng, lại tiếp tục nói vào điện thoại:

- Ba phút nữa mà mẹ còn chưa nhìn thấy mày thì đừng về nữa... alô... alô...

Rõ ràng là bên kia đã cúp máy.

Mẽ Bối len lén liếc nhìn bà Mạc, không hiểu gì cả. Không khí bỗng chốc trở lên căng thẳng. Hai tay Mẽ Bối đặt trên bàn, khẽ bóp nhẹ nhẹ chiếc khăn trải, chẳng dám thờ mạnh.

- Mọi người ăn đi, tôi không muốn ăn nữa.

Ông Mạc chậm chậm đứng lên. Câu nói ngắn gọn, nhưng rất uy nghiêm. Bà Mạc muốn lên tiếng giữ chồng, nhưng lời ra đến cổ họng thì tắc lại, không thốt lên được.

- À... - Bà Mạc ngại ngại nhìn Mẽ Bối. - Hôm nay... Anh con về ngay thôi ấy mà! Nó bận! Đạo này nó bận lắm.

Mẽ Bối gật gật đầu, trong lòng thầm nhủ: “Tại sao cứ nhất định phải gặp cậu chủ nhà họ Mạc cơ chứ?” Điều cô quan tâm chỉ là người nhà họ Mạc có thể cho cô một mái nhà ấm áp hay không mà thôi, chỉ vậy mà thôi.

Bữa cơm gia đình đã bị giải tán như thế. Lúc Mẽ Bối được vú Lý dẫn lên lầu đi tắm, còn nghe bà Mạc ở dưới lầu thờ dài, lầm bầm nói một mình:

- Một bữa cơm đang yên đang lành, cứ tưởng là nó sẽ về, cả nhà cùng ăn, không ngờ nó vẫn cứ...

Giọng nói của bà rất khẽ, vang ra căn phòng khách rộng, đầy vẻ thê lương và buồn bã.

Mẽ Bối thầm nhủ, thì ra vợ của một vị chủ tịch với gia tài ức vạn cũng chẳng sung sướng gì.

Đúng là nhân tình thế thái.

Lúc qua chỗ ngoặt của cầu thang. Mẽ Bối quay đầu lại nhìn bà Mạc lần nữa, dưới ánh đèn pha lê lộng lẫy, bóng lưng bà trở lên huyền ảo một cách lạ kỳ. Lúc này, bà cũng chỉ là một người mẹ bình thường đang mong ngóng đứa con trở về mà thôi. Trong lòng Mẽ Bối chợt dâng lên một cảm giác rất lạ, không thể nói lên lời. Có lẽ, đây chính là sự đồng cảm mà nhân loại vẫn hay nói tới chẳng?

Mẽ Bối khẽ lắc đầu. Tiên nữ xuống trần không thể có tình cảm, không thể khóc, cũng không thể cười.

Sau khi tắm xong, người Mẽ Bối toả ra một mùi thơm thoang thoảng, làn da trắng hồng mịn màng như trẻ sơ sinh, mái tóc đen bóng như nhung xoã xuống lưng, cô khoác chiếc váy ngủ lụa mà vú Lý đã chuẩn bị sẵn, trông đẹp một cách lạ thường, nói như kiều của bà Mạc thì “cứ như một cô tiên nhỏ ở Dao Trì” vậy.

- Tôi chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như cô chủ cả. Cô đến đây, đúng là phúc của nhà họ Mạc.

Vú Lý vừa giúp Mẽ Bối chuẩn bị giường vừa thật thà nói.

Mễ Bối hờ hững đưa mắt nhìn vú Lý - lặng lẽ - đôi mắt sáng như vàng trắng mới nhú của cô thoáng hiện vẻ cảm kích.

- Cô chủ, nghỉ sớm đi ạ!

Vú Lý nói, rồi lui ra ngoài. Lúc ra khỏi cửa, còn nghe tiếng bà lẩm bẩm:

Ôi, thật đáng tiếc, một cô gái xinh đẹp nhường ấy lại không thể nói chuyện được.

Nằm trên chiếc giường êm như mây, nhưng Mễ Bối lại cảm thấy hơi khó ngủ, liền chống tay ngồi dậy.

Gió đêm đầu hạ mang theo mùi hoa sơn chi ngan ngát phà vào mặt Mễ Bối, cảm giác tươi mát làm cô thư thái nhắm hờ hai mắt. Tấm rèm cửa màu xanh nhạt bị gió vén lên, để lộ cả một bầu trời sao lấp lánh bên ngoài.

Trời đêm đẹp đến nỗi làm người ta phải nín thở, những ngôi sao nhỏ như những viên đá quý màu lam lấp lánh. Mễ Bối không phải người phàm, cô là Đào Hoa Tiên Nữ của Thiên giới. Mười chín năm nay, mỗi lần cảm thấy mệt mỏi, cô đều ngược mắt nhìn lên bầu trời, tâm trạng liền cân bằng trở lại. Cứ nghĩ đến chuyện sắp được trở lại Thiên đình, nghĩ đến Cửu Hoàng tử vẫn đang mòn mỏi ngóng trông là trong lòng cô lại thấy ấm áp. Mới chìm vào giấc ngủ được một giây, Mễ Bối đã mơ màng nghĩ đến cậu chủ nhà họ Mạc. Anh ta là người thế nào mà lại có thể đắm đuối lên tình yêu của bố mẹ như vậy?

...

- Bối Bối, có phải nàng đã quên ta rồi không? Có phải nàng đã quên lời hứa giữa chúng ta rồi không?

- Không, thiếp không quên.

- Vậy thì tốt quá, đã mười chín ngày rồi, chỉ còn một ngày nữa là nàng được trở về Thiên đình, ta nhớ nàng đến chết đi được!

- Thiếp cũng nhớ chàng!

- Đúng rồi, nàng tìm thấy ân nhân cứu mạng của mình chưa?

- Thiếp vẫn chưa!

- Bối Bối, nàng không thể yêu con người được! Nếu nàng phản bội ta, ta sẽ xuống dưới đó, giết hẳn ngay lập tức! Ta sẽ giết hẳn...

...

Đột nhiên, bên tai cô vang lên tiếng rít chói tai, âm thanh ấy làm cho gan ruột Mễ Bối như bị xé nát. Cô giãy giụa, rồi ngồi vụt dậy, thờ hốt hốt.

Cô mở mắt nhìn xung quanh, rèm cửa màu xanh nhạt, căn phòng lộng lẫy như cung điện... Cô vẫn đang ở trong ngôi nhà mới. Thì ra chỉ là mơ, là Cửu Hoàng tử đã vào giấc mơ của cô.

Hoàng tử nói sẽ giết chết người mà Mễ Bối yêu, nhất định chàng sẽ làm được. Những người đã nhận nuôi Mễ Bối trước đây, chỉ cần đối xử không tốt với cô một chút, là lập tức gặp phải tai họa. Mễ Bối biết tất cả những chuyện đó là do Cửu Hoàng Tử làm. Nghĩ lại, mình đã xuống trần mười chín năm ròng, vậy mà vẫn chưa tìm thấy ân nhân cứu mạng năm xưa, trong lòng Mễ Bối không khỏi thất vọng.

Mễ Bối thò chân xuống giường, chạm phải sàn đá mát lạnh mới phát hiện người mình đã ướt đầm mồ hôi. Ánh nắng sớm đầu hạ chiếu xuyên qua cửa sổ, mặt trời đang gắng sức thoát khỏi đường chân trời, khoe gương mặt đỏ hồng. Một ngày mới lại bắt đầu.

Đột nhiên, cô nhìn xuống cánh cổng lớn bên dưới, một cậu con trai phóng xe đua lao vút ra. Bà Mạc ở phía sau không ngừng gào thét:

- Hy Hy, quay lại cho mẹ! Con ơi! Con về đi...

Cậu con trai kia không thèm trả lời, cũng chẳng thèm ngoảnh đầu nhìn lại, phóng vút đi

không do dự. Mễ Bối không nhìn rõ mặt cậu ta, chỉ biết dáng người dong dỏng cao, mái tóc đen bóng mượt, lái xe nhanh như bay.

Cuối cùng, bà Mạc buồn bã ngồi thụp xuống bên ngoài cánh cổng, thở hổn hển một cách yếu ớt. Từ góc này, Mễ Bối có thể nhìn thấy bờ vai cô đơn của bà đang rung lên nhẹ nhẹ, dường như bà đang khóc.

- Cô chủ, đến giờ ăn sáng rồi!

Ngoài cửa, vú Lý lên tiếng gọi.

Mễ Bối giờ mới hốt hoảng đứng dậy.

Hôm nay, chỉ có bà Mạc với Mễ Bối ăn cơm, người giúp việc đều ra ngoài dọn dẹp vườn hoa cả. Căn nhà lớn trở nên mênh mông quá đỗi. Bà Mạc có vẻ buồn bã, tay cầm đũa mà lòng nghĩ tận đâu đâu, bà khuấy đôi đũa vào trong bát cháo một lúc lâu mà không nhận ra.

Mễ Bối lặng lẽ ăn cơm, không nói tiếng nào.

Bà Mạc lúc này mới sực tỉnh, vội vàng gấp cho Mễ Bối một miếng thịt gà:

- Ăn đi con, ăn nhiều vào, có mập mập thì người mới khoẻ mạnh. Con xem, con gầy quá!

Mễ Bối có cảm giác hơi sợ vì được nuông chiều quá, vội vàng gật đầu tỏ ý cảm ơn. Cô đã ở nhân gian mười chín năm, nhưng đây mới là lần đầu tiên cô gặp được một gia đình quan tâm tới mình. Chẳng trách mà tình cảm nơi trần gian lại khiến không ít các vị tiên trên Thiên giới mơ tưởng, ngưỡng mộ đến thế.

Nhìn ánh mắt quan tâm của bà Mạc và giọt lệ còn sót lại trên khoé mi, cô cảm thấy người đàn bà này thật thân thiết. Mễ Bối cắn trọn miếng thịt gà tươi ngon, vừa miệng.

Bà Mạc nhìn cô gái ngoan ngoãn, xinh đẹp trước mắt, không khỏi xót xa, nhẹ nhàng nói:

- Con à, chắc con chịu khổ nhiều lắm rồi phải không? Nhìn con kìa, sắp gầy như que củi rồi. Ăn đi con, ăn no rồi ông Tư sẽ đưa con đi học.

CÔNG HỌC VIÊN TÂN NGẠN

Mễ Bối bảo chú lái xe dừng lại cách cổng trường một đoạn khá xa. Cô không muốn ngay ngày đầu tiên đi học đã khiến cho các bạn cùng lớp có cảm giác mình là người cao ngạo. Đây là ngôi trường tốt nhất thành phố, cây xanh mát rượi, hoa cỏ thơm ngát, thoạt nhìn đã thấy tất nhiên không phải tầm thường. Mùa hè đã đến, đi trên con đường mát rượi rợp bóng cây, nhìn những học sinh mặc đồng phục trắng đi đơn lẻ hoặc sánh đôi nhau, người ta có thể cảm nhận được sức sống mãnh liệt đang trào dâng nơi đây.

Ánh mặt trời khẽ rọi lên mái tóc đen huyền của Mễ Bối, tựa như tặng thêm cho cô một vòng hoa rực rỡ. Chọn một con đường nhỏ vắng người, Mễ Bối uyển chuyển bước đi. Trên cành cây, lũ chim sẻ tinh nghịch đang chí chách nô đùa, gió thổi nhẹ nhẹ, tiết trời mát mẻ khiến Mễ Bối cảm thấy hân hoan, rộn ràng. Rất tự nhiên, cô cất tiếng hát. Nhưng không có một âm thanh nào phát ra từ cổ họng cô. Để ngăn ngừa cô tiết lộ bí mật của Thiên giới, trước khi xuống trần, Ngọc Đế đã lấy đi tiếng nói của cô, khiến cô mãi mãi không thể cất tiếng nói chuyện với bất kỳ ai.

Mặt trời thật đáng yêu. Mễ Bối ngược mặt lên nhìn, ánh nắng vàng rực rỡ làm cô phải nheo mắt lại. Mễ Bối đưa tay lên che mắt, không chú ý dưới chân nên vấp phải một tảng đá nhô lên, ngã ỵch xuống đất. Đúng chỗ cô ngã xuống lại có một tảng đá nhọn chìa lên. Đầu gối trắng ngần của Mễ Bối bị mài vào tảng đá, máu liền chảy ra. Đầu gối chảy máu, còn Mễ Bối thì cứ ngẩn người ra nhìn từng giọt máu nhỏ tong tong xuống đất.

Cơ thể con người thật lạ, đổ mồ hôi thì không sao, còn chảy máu thì lại thấy đau.

- Lên đại học rồi còn để vấp ngã thế à?

Một giọng nam đầy vẻ chế giễu vang lên bên cạnh Mễ Bối.

Thôi chết! Bị người ta nhìn thấy rồi!

Mễ Bối ngẩng đầu nhìn. Cậu sinh viên dong dỏng cao đang đứng ngay bên trái cô. Ánh mặt trời chiếu sau lưng anh ta, Mễ Bối không trông rõ mặt. Cô nheo mắt, nhưng cũng chỉ thấy một bóng đen mờ mờ, đầu tóc rối bù.

Lúc này, chuông vào học đột nhiên vang lên.

Bóng đen khẽ chuyển động, gương mặt không còn bị ngược sáng toát lên một sức quyến rũ lạ kỳ, hai hàng lông mày rậm nhuộm lên chứng tỏ chủ nhân của chúng là người rất ngang ngược, đôi mắt đẹp đang từ trên cao nhìn xuống, dường như không hề quan tâm tới Mễ Bối đang ngồi dưới đất, cặp môi mỏng nhếch lên tạo thành đường cong hoàn hảo, rõ ràng là đang tỏ ý mỉa mai, chế giễu Mễ Bối.

Anh ta nhìn chăm chăm vào đầu gối trắng muốt đang chảy máu của Mễ Bối, ánh mắt tà ác như mắt quỷ hút máu:

- Chảy máu rồi!

Sau đó anh ta lại lạnh nhạt ngược mắt lên, hồ hững buông thêm một câu:

- Chảy máu rồi!

Dường như hai câu vừa rồi là của hai con người hoàn toàn khác nhau vậy. Mễ Bối ngẩn người ra nhìn người con trai lạ, không biết phải làm sao.

Anh chàng kia nói xong, ưỡn ngực đi thẳng không buồn quay đầu lại.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua kẽ lá, nghịch ngợm nhảy múa trong sân trường tràn ngập mùi hương thơm mát của mùa hạ. Mễ Bối ngồi dưới đất, máu chảy dọc theo đầu gối xuống chân. Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên máu của Mễ Bối, một mùi tanh nồng bốc lên khiến người ta phải rùng mình. Chẳng trách trên Thiên đình vẫn nói con người có máu có thịt, xước da một chút là sẽ đau, sẽ chảy máu. Mễ Bối nhìn chăm chú vào vết máu trên chân mình, nhớ lại cuộc sống không có cảm giác trên Thiên giới, thậm chí cảm thấy rằng đau đớn làm con người ta sáng suốt hơn.

Anh chàng kia đã đi xa rồi, nhưng Mễ Bối vẫn còn nghe anh ta lầm bầm:

- Khổ nhục kế hả? Trò này cũ lắm rồi.

Mễ Bối cố nhin đau, gắng gượng đứng dậy rồi mới phát hiện đã vào giờ học, cả ngôi trường rộng lớn hầu như không một bóng người, lẽ nào vừa mới đi học ngày đầu tiên, cô đã bị muợn?

Mễ Bối quên cả vết thương ở chân, khập khiễng lê bước trên con đường nhỏ. Hầu như chẳng còn thấy bóng học sinh mặc đồng phục đâu nữa. Mễ Bối lo lắng đưa mắt nhìn khắp nơi, mồ hôi đầm đìa... Có lẽ, cô đã lạc đường mất rồi.

Đột nhiên, từ phía xa, chợt xuất hiện một vật thể màu trắng đang chuyển động, trông rất giống một học sinh mặc đồng phục của trường. Mễ Bối liền mừng rỡ đuổi theo bóng trắng đó. “Đi theo anh ta, nhất định sẽ đến được khu lớp học”.

Lại gần, cô mới nhận ra bóng trắng này chính là anh chàng có ánh mắt giống quỷ hút máu lúc nãy. Anh ta đang ung dung đi đằng trước, miệng gặm bánh mì, tay phải cầm một bịch sữa. Bộ đồng phục trắng của anh ta vừa nhàu nát vừa dẫm dỏ, đầu tóc rối bù như tổ quạ.

Mễ Bối cứ lặng lẽ theo sau anh ta, rẽ hết đường này sang đường khác.

Anh chàng kia dường như phát hiện ra Mễ Bối đi theo mình, lúc đi qua chỗ rẽ, anh ta còn liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt có vẻ hơi ngạc nhiên, rồi lập tức chuyển thành giễu cợt, sau đó lại tiếp tục sải chân bước về phía trước. Mễ Bối nghiến răng, nhin đau chạy theo.

Chuông báo vào học từ 8 giờ 50, Mễ Bối nhìn đồng hồ thấy đã chỉ sang 9 giờ 20; muốn

khóc mà không có nước mắt.

Tháng sáu đầu hạ, càng gần trưa, ánh mặt trời càng độc. Mễ Bối kéo lê bên chân bị thương theo anh chàng lạ mặt phía trước đi khắp sân trường, được một lúc thì mồ hôi đã ướt đầm lưng áo cô. Chân bị thương lại phải vận động liên tục làm máu càng lúc càng chảy nhiều hơn, nhanh hơn. Đến khi mồ hôi mang theo muối chảy vào vết thương, Mễ Bối mới cảm thấy đau như đang có mũi dùi xuyên qua tim mình vậy.

Lại đi thêm hai mươi phút nữa, cánh cửa lớn trang hoàng rực rỡ đã hiện ra trước mắt. Mễ Bối thâm nhủ ngôi trường này đúng là lớn thật, sớm biết vậy thì cô đã để ông Tư lái xe đưa vào tận nơi rồi.

Ra khỏi cổng, Mễ Bối mới ngăn người đứng sững lại... Không đúng! Chỗ này không phải là nơi vừa rồi ông Tư dừng xe sao? Lẽ nào mình đã đi một vòng xung quanh trường rồi quay trở lại đây?

Cô đang nghĩ thì một chiếc taxi màu xanh lục chạy lướt qua trước mặt, gương mặt đáng ghét kia thò ra cửa sổ, há hê cười chế giễu:

- Bye bye...

Khi chiếc taxi phóng vụt qua, cuốn lên một cơn gió nóng mang theo mùi xăng nồng nồng, Mễ Bối mới giật mình hiểu ra: Vừa rồi mình đã bị gã đáng ghét kia lừa cho đi một vòng! Cô móc điện thoại ra xem. 9 giờ 50. Mồ hôi chảy dài trên lưng Mễ Bối. Máu ở đầu gối vẫn chảy ròng ròng, lúc này Mễ Bối chỉ muốn bỏ học, cô ngồi phịch xuống đất không động đậy.

...

Trong lớp học, cô giáo đang ra sức dùng phấn vẽ những ký tự loằng ngoằng lên bảng, cứ như là cuối năm sẽ bình chọn giáo viên xuất sắc lấy tiêu chuẩn là ai dùng phấn nhiều hơn vậy. Sinh viên bên dưới ủ rũ như tàu chuối khô, gà gật ngủ.

Lúc này chợt vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng nhỏ như tiếng mèo cào. Cô giáo không nghe thấy, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt giảng bài. Tiếng gõ cửa vẫn kiên trì vang lên.

- Thưa cô, có người gõ cửa kìa!

Một sinh viên nam ngồi hàng đầu bực bội lên tiếng nhắc.

Lúc này, cô giáo mới dừng tay phấn, ra mở cửa. Đám sinh viên bên dưới cũng nhân cơ hội này nói mấy câu chuyện phiếm, thật rôm rả.

- Em là ai?

Cô giáo hỏi, mặt lạnh băng.

Cô gái trẻ ngẩng đầu, cặp mắt to long lanh nhìn cô giáo đầy sợ sệt. Cô mở miệng, nhưng không phát ra được tiếng nói.

- Nói đi, em tìm ai?

Cô giáo nói to hơn.

Ánh mắt các sinh viên trong lớp đều dồn cả vào cô gái mới này. Cô rất xinh đẹp, đám con trai đều cảm thấy ngất ngây. Nhưng trên đầu gối trắng muốt của cô lại có một vết máu đã khô, đông đặc lại ở bắp vế, màu máu nổi bật trên nền trắng, làm mọi người không khỏi rùng mình.

- Hỏi mà không trả lời! Em bị câm à?

Chữ “câm” thốt ra từ miệng cô giáo như một mũi tên độc găm thẳng vào tim cô gái, chỉ thấy cô khẽ gật đầu, cắn chặt môi dưới, đau đớn nhíu hai hàng lông mày lá liễu, lắc đầu rồi lại gật đầu. Cả lớp cười ồ lên.

Một sinh viên nam ngồi ở cuối lớp ngẩng đầu lên, cặp mắt lạnh lùng quét qua người cô gái tội nghiệp đứng ngoài cửa lớp một lượt rồi lại gục đầu xuống, tiếp tục ngủ, dường

như hoàn toàn không có gì liên quan tới mình, dường như anh ta chưa bao giờ gặp cô gái này, dường như người đã hại cô phải tốn công đi vòng quanh trường rồi đến muộn là một người khác vậy.

Bị cô giáo hỏi dồn, lại bị cả lớp cười nhạo, Mễ Bối không biết làm sao, lúng túng đứng đó như gà mắc tóc. Đôi mắt sáng như pha lê long lanh, êm đềm như nước hồ thu trong cổ tích.

- Hả? Em vẫn không thèm trả lời hả? Em nghĩ tôi bắt nạt em chắc?

Cô giáo rít lên. Vừa rồi giảng bài chẳng ai thèm chú ý, bây giờ lại được cả lớp hưởng ứng, cô ta không khỏi có chút hả hê, đắc ý.

Trong lớp bắt đầu nổi lên tiếng nói chuyện rào rào, chợt từ phía sau vang lên một tiếng quát:

- Àm ĩ quá! Có để cho người ta ngủ không đấy!

Lớp học lập tức yên lặng như tờ, dường như không ai dám gây sự với anh chàng vẫn còn đang ngái ngủ này vậy.

Mọi người đều nhìn về phía anh ta, không dám thở mạnh. Cô giáo lảm bảm định nói gì đó, nhưng cũng không dám thốt ra thành tiếng. Chỉ thấy anh chàng kia chậm rãi móc điện thoại ra, bấm bấm mấy cái, sau đó cau mày, mắng xối xả vào điện thoại.

- Ông làm chủ nhiệm khoa kiểu gì thế? Hôm nay, lớp Luật Kinh tế 7 năm thứ nhất có phải có sinh viên mới chuyển vào không? Cho ông ba giây để xuất hiện trước cửa lớp, không thì đừng trách!

Nói xong, anh ta liền đập máy, lười nhác đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lại gục mặt xuống bàn ngủ tiếp.

Mễ Bối ngáy người ngoài cửa lớp. Sống ở nhân gian đã mười chín năm, đây là lần đầu tiên cô gặp một người ngang ngược như anh chàng này. Cô hít sâu một hơi không khí trong lành, rồi đưa mắt nhìn cô giáo, thấy cô ta mặt tái mét, run rẩy vì phẫn nộ, nhưng lại không dám làm gì cậu sinh viên kia.

Quả nhiên, chưa đầy ba giây sau, một thầy giáo cao gầy đã ngoan ngoãn xuất hiện ngay cửa lớp. Ông ta chạy vào kéo cô giáo ra mắng cho một trận, sau đó lại niềm nở giới thiệu sinh viên mới chuyển từ Đại học Tây Thành tới, rồi thầy chỉ tay vào ghế trống ở hàng cuối, nói với Mễ Bối:

- Mễ Bối, em ngồi ở kia có được không?

Mễ Bối nhìn theo ngón tay run run của thầy, thì thấy ngay anh chàng đang nằm gục xuống bàn ngủ khò khò kia. Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Trên quãng đường ngắn từ cửa lớp đến chỗ ngồi, tất cả sinh viên trong lớp đều đưa mắt nhìn cô, có ánh mắt ngưỡng mộ, có ánh mắt thông cảm, thương hại. Mễ Bối chậm rãi bước tới bên cạnh ông thần ngủ vừa nổi cáu khi nãy.

Chỗ của Mễ Bối cạnh cửa sổ, nhưng cái người ngồi ngoài này hình như hoàn toàn không để ý rằng mình đang cản đường người khác.

Mễ Bối nhớ lại cảnh cả thầy lẫn trò đều rất sợ anh chàng ngang ngược này, trong lòng cũng hơi run, không biết có nên đánh thức anh ta dậy hay không.

Nghĩ một lúc lâu, cô quyết định cố len vào. Mễ Bối cẩn thận cố hết sức không chạm phải lưng tên ôn thần quái ác này, nhưng lúc sắp vào được bên trong rồi thì cô lại không cần thận để tay quệt phải góc áo của anh ta.

- Làm cái gì vậy?

Gã ngang ngược gất gỏng, rồi nhảy dựng người lên làm Mễ Bối thót mình, ngồi phịch xuống ghế, trợn tròn mắt lên vì sợ hãi, không dám thở mạnh.

Anh ta lự mắt nhìn Mễ Bôi:

- Là cô hả?

Ngưng lại một chút rồi anh ta lại quát lên:

- Ai bảo cô ngồi đây?

Chỉ nghe giọng nói cũng thấy anh ta đã hoà hoãn đi không ít. Nói xong anh ta lại trợn mắt lên nhìn Mễ Bôi, hình như chợt nhớ ra là cô không thể nói được, bèn quay mặt ra mắng thầy chủ nhiệm khoa đang cười xun xoe mấy câu, rồi lại gục mặt xuống bàn ngủ tiếp.

Mễ Bôi nhìn anh ta chăm chú, lặng lẽ cúi đầu trong tiếng xì xào hả hê khi thấy người khác gặp phải tai họa của đám sinh viên còn lại. Cô lấy sách ra, trong lòng thấp thỏm không yên, thi thoảng lại liếc mắt nhìn trộm gã cùng bàn xấu tính.

Mễ Bôi phát hiện anh ta ngủ liền một mạch cả ba tiết học, giữa giờ cũng không ai dám làm phiền, mọi người đều ra ngoài hoạt động cho giãn gân, giãn cốt.

Tiết học cuối cùng có một bài kiểm tra nhỏ, Mễ Bôi đang cắm cúi làm bài, không cẩn thận để cùi trở thúc nhẹ vào cánh tay người cùng bàn đang say ngủ. Cô tưởng rằng chạm nhẹ một cái như vậy cũng không làm anh ta chú ý.

- Có phải cô muốn chết không?

Không ngờ anh ta vừa ngược mắt lên đã mắng xa xả:

- Đùng có chạm vào tôi nữa đấy!

Mễ Bôi sợ hãi gật đầu lia lịa như gà mổ thóc vội vàng thu mình lại một góc, tỏ ý tôn trọng.

Phòng học vốn đã yên lặng, tiếng quát của anh ta, vì thế, còn đọng lại một lúc lâu mới tan đi.

Cô giáo trông giờ kiểm tra ngồi trên bục giảng trừng mắt nhìn ra cửa sổ, như đang cố nuốt hết phần nộ và bức tức vào bụng, nhôi nhét để rồi sau đó tiêu hoá đi.

Nộp bài xong là hết giờ học, nhưng buổi trưa Mễ Bôi không về nhà mà ở lại ăn trưa trong căng-tin trường.

Trong căng-tin, Mễ Bôi lại gặp phải gã cùng bàn đáng ghét. Lúc này, tâm trạng của anh ta có vẻ khá hơn rất nhiều, đang ở giữa một đám tiền hô hậu ủng các sinh viên khác, sắc mặt hồng hào so với vẻ ủ rũ, mệt mỏi ban nãy, cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Anh ta nhìn thấy Mễ Bôi, khẽ lừ mắt lờm cô một cái, làm Mễ Bôi sợ hãi vội vàng cúi đầu bụng khay cơm bước đi thật nhanh. Trong nhà ăn vang lên một trận cười ồn ã... mang theo vẻ hung hăng, càn quấy và...

Chương 2:

Thê lương?

Buổi chiều lên lớp, Mễ Bôi mới sực nhớ ra vừa rồi vì bận sắp xếp mấy cuốn giáo trình mới mà cô quên cả đến phòng y tế băng bó lại vết thương trên đầu gối. Bây giờ cứ ngồi gập đầu gối xuống là vết thương lại đau nhức không thôi. Vết thương bắt đầu đóng vảy, có chỗ máu còn chưa khô, màu thịt đỏ hồng hồng như ẩn như hiện.

Mễ Bôi phát hiện trên vết thương vẫn còn mấy hạt cát, bèn thu chân lên, khom người, cúi thấp đầu lau sạch vết thương, thi thoảng lại chu cặp môi hồng như cánh hoa đào lên, khẽ thổi nhẹ vào vết thương. “Tàng đá lớn” ngủ khì khì bên cạnh hơi rung rung lên một chút. Mễ Bôi dùng ngón tay cẩn thận gạt những hạt cát bẩn nơi vết thương ra. Một lần lỡ tay,

dùng sức hơi mạnh, Mễ Bôi đau đến nỗi phải thở hắt ra.

“Ui...”

“Tàng đá lớn” đang ngủ “hừ” một tiếng rồi chống tay dậy, ánh mắt như muốn phun ra lửa trợn trừng lên nhìn Mễ Bôi. Mễ Bôi giật mình, khuôn miệng nhỏ há hốc, ngẩn người ra nhìn anh ta, cặp chân thon dài đang giơ lên cũng dờ ra đó.

Anh ta liếc nhìn vết thương trên đầu gối Mễ Bôi, môi khẽ mấp máy như định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói mà lại gục đầu xuống bàn, Mễ Bôi thở phào nhẹ nhõm, đưa chân lên tiếp tục...

Nửa phút sau...

- Này... Cô thích cái trò ấy lắm hả?

Anh ta lại chống tay ngồi dậy, gắt gỏng với Mễ Bôi.

Mễ Bôi nghi hoặc, tròn mắt nhìn đối phương, trong lòng tự nhủ mình có chạm phải anh ta đâu mà...

- Cô đừng... đừng có làm vậy ở đây nữa!

Anh ta hạ thấp giọng nói.

Mễ Bôi nghiêng nghiêng đầu như muốn hỏi:

- Tại sao?

Gã cùng bàn khó chịu kia im lặng trong giây lát rồi đột nhiên lớn tiếng quát âm lên:

- Chối mắt lắm! Cái đồ ngớ ngẩn!

Chối mắt? Mễ Bôi hoang mang nhìn chân mình, ánh mặt trời chiếu vào lớp học, da chân cô trắng như tuyết... sau đó cô lại ngược mắt nhìn gã nam sinh ngồi bên cạnh. Hình như anh ta cũng nhận ra mình đã lỡ lời, mặt hơi ửng hồng, chống tay ngồi ngẩn ra một lúc lâu, có vẻ như cảm thấy mình không nên ngồi đây nữa, bèn đứng dậy bỏ ra ngoài.

Giáo sư vẫn thao thao bất tuyệt nói về một trường hợp kiện tụng, Mễ Bôi tròn mắt lên nhìn gã cùng bàn vỗ mông lạnh lùng đi ra.

Mễ Bôi cứ trở mắt nhìn, nhưng các sinh viên khác thì chẳng hề chú ý, vẫn tiếp tục cắm cúi chép bài, có người quay lại nhìn cô khẽ nhún vai một cái, tỏ ý: Chúng tôi đã quen rồi.

Giờ nghỉ giải lao mười phút, Mễ Bôi lại gặp phải tên đáng ghét này ngoài hành lang; anh ta đi cùng một đám sinh viên lớp khác. Người đi đầu nheo nheo mắt nhìn cô, huýt sáo một tiếng rồi trêu chọc:

- Anh Hy, nghe nói con bé này mới chuyển đến lớp anh, đúng không? Còn được xếp cho ngồi cạnh anh nữa?

- Phải đó, em cũng nghe có người nhắc đến nó rồi! Hi Hi! Cũng xinh ra trò! Hoa hậu trường ta năm nay chắc đối người rồi.

Đám nam sinh cười đùa, trêu chọc Mễ Bôi làm cô xấu hổ cúi đầu đi thẳng, coi như không nghe, không thấy.

- Hi, đáng tiếc, nghe nói nó là một con bé câm...

Người vừa lên tiếng còn chưa nói hết câu thì đã bị anh chàng tên Hy gỡ mặt còn nhanh hơn gỡ sách kia vung tay tát cho một cái.

Anh ta gắt giọng quát:

- “Con bé câm” là để cho mày gọi đấy hả? Sau này đũa nào còn dám nhắc đến ba chữ này, tao cắt lưỡi!

- Dạ, vâng... vâng...

Mễ Bôi càng bước nhanh thêm, cắm đầu đi thẳng.

Tan học, Mễ Bôi tìm một chỗ vắng người, ngồi dưới gốc cây tiếp tục lau sạch vết thương của mình.

- Tại sao không vào phòng y tế?

Lúc này, một giọng nói bất thành linh vang lên.

Mẽ Bối ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy gã ngồi cùng bàn đang thờ hỏn hên, đứng trước mặt, gất gông với mình.

Dường như anh ta chỉ biết có một cách nói chuyện duy nhất : gất gông.

Mẽ Bối luống cuống đứng lên, ngăn người ra nhìn anh ta.

Chắc anh ta vừa mới chơi bóng về, trán đầm đìa mồ hôi, bộ đồ thể thao trắng cũng ướt đẫm, trên tay đeo một chiếc nịt cổ tay màu vàng nhạt hiệu NIKE. Mồ hôi làm tóc anh ta ướt đẫm; khi anh ta cúi mặt lại gần Mẽ Bối, mùi mồ hôi ngai ngái phả vào mặt cô.

Không hiểu sao, mặt Mẽ Bối lại đỏ bừng lên. Đứng trước mặt tên đáng ghét này, cô không biết phải nhìn về hướng nào.

Chợt cô thấy anh ta tháo chiếc nịt cổ tay ra, dùng hai tay kéo mạnh mấy cái, làm độ đàn hồi của nó mất đi đáng kể, sau đó nói:

- Có khăn tay không?

Mẽ Bối vội lấy trong cặp sách ra một chiếc khăn tay trắng tinh.

- Biết ngay mà, quả nhiên là có! Bây giờ chỉ có lũ ngốc mới mang theo khăn tay thôi!...

Anh ta cầm lấy chiếc khăn tay, lật qua lật lại:

- Cũng sạch sẽ lắm. Được rồi, cô buộc cái này vào vết thương đi.

Mẽ Bối định từ chối... Trong sách Y tế thường thức có nói, làm vậy sẽ nhiễm trùng.

Nhưng nghĩ đến kiểu cư xử thô bạo của người đối diện, cô lại ngoan ngoãn làm theo.

- Được rồi, đeo cái này ra bên ngoài.

Anh ta vừa nói vừa đưa chiếc nịt cổ tay cho Mẽ Bối.

Mẽ Bối định đưa ngón tay đón lấy, thì không hiểu anh chàng lập dị kia nghĩ gì, lại đột nhiên thu tay lại.

- Cô ngồi đây cho tôi, không được đi đâu hết! Tôi ra đây một lát rồi quay lại ngay!

Dứt lời, anh ta quay người chạy mất.

Mẽ Bối cũng ngoan ngoãn nghe lời, ngồi xuống bãi cỏ chờ anh ta.

Mười phút... nửa tiếng...

Một tiếng sau, anh chàng ngỗ ngược kia mới thở hồng hộc chạy về, trên tay cầm một chiếc nịt cổ tay hiệu NIKE mới tinh, vẫn còn chưa mắc.

Anh ta đưa mắt tìm kiếm xung quanh, không thấy Mẽ Bối đâu, liền ngẩn cổ lên tìm kiếm, thì chợt thấy Mẽ Bối đi từ đằng xa lại. Cô vừa bước tới trước mặt thì anh ta đã cúi kính gất lên:

- Bảo cô đừng đi đâu cơ mà! Cô nghĩ lời tôi nói là gió thoảng bên tai hả!

Mẽ Bối oan ức ngược mắt nhìn anh ta rồi chỉ tay vào vòi nước ở phía kia, sau đó chỉ vào chiếc khăn tay đang quấn trên đùi, khăn tay đã thấm ướt nước, vết thương của Mẽ Bối cũng đã được rửa sạch sẽ.

Anh chàng kia lườm cô một cái, định mắng nữa nhưng lại không tìm được lý do, đành lảm bảm gì đó một mình. Có điều sự lo lắng của anh ta dành cho Mẽ Bối khi này dù sao cũng có chỗ để phát tiết:

- Ngồi xuống đi!

Gã nam sinh đáng ghét trừng mắt lên quát.

Mẽ Bối làm theo như một cái máy.

- Nhắc chân lên!

Mẽ Bối do dự ngần ngừ mãi, đến khi anh ta bực bội quát lên thúc giục thì cô mới từ từ nhắc chân lên.

Mẽ Bối trợn tròn mắt nhìn động tác của anh ta... Anh ta... anh ta tự tay bọc chiếc nịt cổ tay mới tinh kia ra bên ngoài vết thương của cô!

Chiếc nịt cổ tay cũ vẫn đeo trên tay gã ngồi cùng bàn khó hiểu, tại sao anh ta phải mua một cái mới? Hay là anh ta bị bệnh sạch sẽ quá mức? Mẽ Bối nghiêng đầu suy nghĩ.

Khi những ngón tay mềm mại của anh ta vô ý chạm khê vào da chân Mẽ Bối, cô chợt cảm thấy trong lòng mình ngẩn ngơ, còn chân thì tê tê như chạm phải điện. Cô không quen cảm giác như vậy, định rụt chân lại.

- Động đậy cái con khỉ gì thế!

Gã nam sinh thô bạo giữ lấy gót chân trắng hồng của Mẽ Bối.

- Động đậy nữa là tôi cho cô què luôn đấy!

Mẽ Bối liền ngoan ngoãn ngồi im.

Cô rất băn khoăn, Cừ Hoàng tử là con trai của Ngọc Đế và Điện Mẫu, nhưng tại sao, trước đây khi ở bên cạnh chàng, Mẽ Bối không hề có cảm giác tê tê như điện giật này? Đang nghĩ ngợi thì gã nam sinh đã vung về luôn chiếc nịt cổ tay vào chân cô, càng đến gần vết thương anh ta lại càng cẩn thận, cố hết sức để nhẹ nhàng hơn, còn luôn mồm nói:

- Đau thì phải kêu lên đấy nhé!

Hơi thở ấm áp của anh ta phả vào mặt Mẽ Bối, cặp mắt đang chăm chú nhìn xuống dưới, hai hàng lông mi khê đung đưa nhịp nhàng theo từng chớp mắt.

- Chưa thấy đưa con gái nào ngốc như cô cả!

Đi bộ mà cũng để vấp ngã! Mẽ Bối cảm thấy tim mình như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cô chỉ hận mình không thể lấy hai tay giữ chặt trái tim đang đập thình thịch trong ngực mình, để tránh không cho gã nam sinh trước mặt nhìn thấy vẻ lúng túng của cô. Nhưng cô đã thất bại...

- Này, đổ mặt cái gì hả?

Gã nam sinh băng bó xong, liền ngẩng đầu lên, tình cờ ngửi thấy mùi hương thoang thoảng như hoa đào trên người Mẽ Bối.

Bị mùi hương làm cho ngây ngất, lại sợ bị Mẽ Bối nhận ra, anh ta ngoác miệng ra mắng luôn:

- Ai thèm làm mấy cái trò vớ vẩn này cho lũ con gái các cô chứ? Nếu không phải nghĩ cô là...

Anh ta vốn định nói là “con câm”, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt trong sáng của Mẽ Bối, liền đổi cách nói khác:

- Nếu không phải tôi nghĩ cô là một con ngốc, thì tôi đã không làm mấy trò vớ vẩn này rồi!

Mẽ Bối ngược mắt lên nhìn, thật lòng cảm kích vì anh ta đã không nói hai chữ đáng ghét kia ra.

Anh chàng bị cô nhìn đến phát ngượng, gào lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn! Cô đừng có mà mơ! Nói cho cô biết! Tôi sẽ sống độc thân cả đời đấy! Tôi...

Không ngờ một anh chàng tự mãn, kiêu căng, ngang ngược, thô lỗ như vậy mà cũng có mặt đáng yêu, Mẽ Bối mở tròn đôi mắt đẹp của mình ra nhìn anh ta.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gã nam sinh cảm thấy cô gái đối diện mình thanh tân như dòng suối mát trên núi, đôi mắt như vàng trắng mới nhú, môi hồng tựa cánh hoa đào, làn da trắng mịn vì xấu hổ mà ửng hồng lên. Cô gái này quả thật đẹp như một tiên nữ!

Hình như anh ta cũng ý thức được mình hơi thất lễ, liền đứng dậy đằng hắng một tiếng âm ừ nói:

- Cô tự về nhà đi! Tôi đi đánh bóng...

Nói xong, chẳng buồn quay đầu lại, cứ thế đi thẳng một mạch.

Mẽ Bối đưa mắt nhìn theo bóng anh ta đi xa dần, rồi cúi đầu nhìn chiếc nịt cổ tay mới tinh, một cảm giác ấm nóng lan khắp cơ thể. Mẽ Bối cảm thấy mệt mỏi rã rời, cô quyết định nằm luôn xuống bãi cỏ, nhớ lại cảm giác kỳ lạ khi nãy...

Lần đầu tiên đỏ mặt, lần đầu tiên tim đập nhanh, lần đầu tiên tê tê như chạm phải điện... lần đầu tiên nhận ra ánh mặt trời ở nhân gian thật rực rỡ.

Ánh mặt trời đúng là rất rực rỡ; lúc này nhưng tia nắng ấm áp đang khẽ hôn lên tóc cô, biểu tượng NIKE trên chiếc nịt cổ tay bọc ngoài vết thương kia, giống một anh chàng nào đó đang nhoèn miệng cười.

Tan học về nhà

- Mẽ Bối, về rồi hả con?

Bà Mạc giúp Mẽ Bối cởi cặp sách, cứ như một bà mẹ đón con gái đi lấy chồng xa về thăm nhà, ôm lấy vai cô, hỏi hết câu này đến câu khác. Nào là ở lớp có ai bắt nạt con không, nào là các bạn học có tốt không...

Mẽ Bối dụi dụi mắt nhìn bà Mạc, thờ dãi, không hiểu tại sao Thượng để lại cho mình một người mẹ nuôi tốt như bà, cô có gì mà đáng được như vậy chứ? Nhớ lại cuộc sống khó khăn mười chín năm qua, hình như Thượng để đang đùa cợt cô vậy. Mẽ Bối thường hay nhìn bà Mạc rất chăm chú, thậm thắc mắc không hiểu tại sao bà lại tốt với mình như thế. Bà Mạc nhận ra tính cách của cô gái nhỏ trước mặt mình rất đơn giản; chỉ cần cho cô bé một chút ấm áp, cô bé sẽ cảm động mãi không quên, thế nên bà lại càng đối tốt với Mẽ Bối. Thức ăn trong bát của Mẽ Bối cao lên như kim tự tháp.

Bà Mạc thì luôn miệng nhắc:

- Ăn nhiều đi con, ăn nhiều mới khoẻ mạnh được!

Đến nửa đêm, cậu chủ nhà họ Mạc mới về. Lẽ nào một ngôi nhà ấm áp tình người như vậy lại không hấp dẫn nổi trái tim phiêu bạt của anh ta? Rồi cuộc anh ta là người như thế nào?

Tối hôm ấy, Mẽ Bối ngủ rất ngon. Nhưng được nửa giấc, thì giấc mơ của cô lại bị Cửu Hoàng tử quấy nhiễu.

...

- Bối Bối, nàng đã yêu con người rồi phải không?

- Làm gì có! Mẽ Bối thẳng thắn đáp.

- Còn một ngày nữa là chúng ta thành hôn rồi, nàng có vui không?

- Ừ...

- Nàng đã tìm được ân nhân chưa?

- Dạ, vẫn chưa.

- Bối Bối, hôm nay Mẫu hậu kể cho ta nghe một câu chuyện. Từ rất lâu rồi, có một tiên nữ xuống trần gian, chỉ vì một giọt nước mắt mà tiên nữ đó đã vĩnh viễn không thể trở lại Thiên đình, trở thành người phạm mãi mãi.

- Tại sao?

- Hình như là, thần tiên xuống trần thì sẽ có thân thể, máu thịt giống như con người, chỉ có một thứ duy nhất mà thần tiên không có, đó là nước mắt.

- Vậy sao? Nước mắt là gì?

- Chính là... nước chảy từ trong mắt ra!

- Nước gì mà kỳ lạ vậy?

- Vậy đó! Được rồi, nàng cứ yên tâm đi tìm ân nhân đi. Trời sắp sáng rồi... Mẽ Bối!

- Dạ!

- Ta sẽ đợi nàng!

- Vâng!

Trước khi biến mất, Cửu Hoàng tử khẽ hôn lên trán Mễ Bối...

...

Chỉ trong nháy mắt, cô đã không nhìn thấy bóng Cửu Hoàng tử đâu nữa. Quang cảnh xung quanh trở lại bình thường.

Mễ Bối giãy giụa, ngồi bật dậy trên giường, ngẩng đầu lên nhìn ra cửa sổ đã thấy bầu trời trắng nhờ. Xa xa, đường chân trời ánh lên sắc hồng. Trời sáng nhanh vậy sao? Mười chín năm đã qua rồi ư?

Mễ Bối đưa tay sờ trán, nhớ lại ánh mắt của Cửu Hoàng tử. Ta sẽ đợi nàng!

Chợt cô mỉm cười.

Mễ Bối mặc quần áo, bước đến trước gương chải đầu.

- ...?

Mễ Bối mở to mắt nhìn mình trong gương, đưa tay lên day day trên trán.

- ...?

Tại sao trên trán cô lại đột nhiên xuất hiện một dấu hiệu hình tia chớp? Tuy rất nhỏ, nhưng nếu để ý thì sẽ thấy rất rõ. Sực nhớ ra nụ hôn trước khi biến mất của Cửu Hoàng tử, Mễ Bối chau mày xoa tay lên dấu hiệu màu xanh lam trên trán, rầu rĩ tự nhủ:

- Thế này thì làm sao ra ngoài được đây?

Đi trong sân trường, Mễ Bối cứ cúi gằm xuống, sợ người khác nhìn lại làm náo động lên. Nhưng...

Gã ngồi cùng bàn với cô sau khi ngủ vùi ba tiết học chợt ngược cặp mắt ngái ngủ lên nhìn cô một lúc lâu, rồi cau hai hàng lông mày rậm lại gắt:

- Hôm qua ăn nhiều ớt hả? Cô xem mụn mọc khắp mặt kia kìa! Giỏi thật!

Mễ Bối muốn khóc mà chẳng có nước mắt. Có điều, gần đây, Mễ Bối rất vui, nhân gian có rất nhiều thứ mới lạ cho cô thưởng thức.

Lần đầu tiên chảy máu, lần đầu tiên được người khác quan tâm, lần đầu tiên cảm thấy con người vô cùng đáng yêu, lần đầu tiên ngồi dưới ngắm nhìn bầu trời bao la. Trước đây ngày nào cô cũng ở trên đó, mà sao không bao giờ nhận ra bầu trời xanh như vậy, đẹp như vậy kia chứ. Không biết từ bao giờ, Mễ Bối đã bắt đầu lưu luyến trần gian. Đặc biệt là lúc lên lớp, dùng một đường vạch làm ranh giới ngăn với gã xấu tính ngồi cùng bàn.

Mấy hôm nay, hình như tâm trạng của anh ta cũng rất tốt, thi thoảng còn ngược mắt lên nghe thầy giáo nói gì, ít nhất là cũng làm ra bộ: "Tôi đang nghe đây".

Lúc nào buồn chán quá, anh ta lại bám nhặng lấy Mễ Bối, rủ chơi trò gì đó:

- Chán quá, chơi gì đi!

Mễ Bối bị câm, mà anh ta thì không hiểu ngôn ngữ dấu hiệu của cô. Thế là Mễ Bối liền tìm một tờ giấy và một cái bút viết:

- Cờ ca rô?

Gã kia gãi gãi đầu.

Mễ Bối gật gật đầu rồi lại viết:

- Không biết à?

- Đùa tôi hả! Sao lại không biết! Chỉ là cảm thấy đơn giản quá thôi. Đúng rồi, thua thì phải phạt thế nào đây?

Mễ Bối không nghĩ ra.

- Thế này đi, chúng ta lấy đường ranh giới ra đánh cược, ai thua thì sẽ dịch về phía người đó một chút, được không?

Mễ Bối gật đầu.

Trên bảng, thầy giáo giảng bài thao thao bất tuyệt, nước bọt văng tung toé; bên dưới, học sinh đều lờ đờ lơ đãng muốn ngủ. Ở hàng ghế cuối cùng, Mễ Bối và gã cùng bàn say sưa đánh cờ suốt hai tiết học.

Cả một tiết học, gã nam sinh cùng bàn Mễ Bối không thắng được một ván. Nhưng lần nào anh ta cũng nói không tính. Lần nào Mễ Bối cũng nhường. Anh ta mượn cơ nói:

- Trò này đơn giản quá, chẳng có hứng thắng nữa, coi như hoà đi!

Sự thực đã chứng minh, đúng là anh ta không biết chơi cờ ca rô, mà cứ cứng miệng nói biết.

Chim chóc nhảy nhót trên cành cây, tíu ta tíu tít, ánh nắng chiều chiếu vào làm đám sinh viên càng thêm buồn ngủ.

Giờ nghỉ tiết đầu tiên, cả lớp kính ngạc phát hiện ra gã quậy đang ngồi chơi cờ với cô gái câm! Tất cả đều tò mò vây lại, liền bị anh ta hét cho một tiếng chạy đi hết.

Vào tiết hai, Mễ Bối nhận ra mình muốn thắng đối phương đã khó hơn trước nhiều.

Trong một lần ham tấn công, Mễ Bối đã để anh ta giành được phần thắng.

- Ha ha! Cô thua rồi! Nào nào, vẽ lại ranh giới đi!

Lần đầu tiên thắng được Mễ Bối, gã cùng bàn này có vẻ rất vui mừng, vội vàng đẩy đường biên về phía Mễ Bối.

Kế đó, Mễ Bối liên tục thua. Đường ranh giới trên bàn đã không còn biểu thị sự công bằng nữa, Mễ Bối bị dồn sát vào góc tường. Ánh mặt trời lộng lẫy rải lên mặt bàn, một cô gái đáng thương đang bị ép vào giữa một nam sinh cao lớn và bức tường, còn gã nam sinh ấy thì như nhồm cả người dậy, hưng phấn đến đỏ cả mặt, bộ dạng rất chi là đắc ý. Đột nhiên...

- A! Không chơi nữa, không chơi nữa!

Anh ta bất ngờ lấy tay áo xoa sạch đường ranh giới đi.

- ...?

Mễ Bối không biết mình đã làm gì khiến anh ta phật ý.

Gã cùng bàn chau mày hỏi:

- Cô có phải là con gái không đấy?

Mễ Bối hoang mang ngăn ra một lúc, rồi ngây ngô gật đầu.

- Thế sao cô thua mà không ăn vạ? Cứ đàn mặt ra thế này chẳng vui gì cả

Anh ta nói với giọng hết sức bình thường.

- ...?

Mễ Bối lại càng không hiểu.

Gã nam sinh lườm cô một cái, rồi nhả nạt giải thích:

- Cô không thấy à, con gái trời sinh đã yếu ớt hơn con trai rồi! Thế nên, nếu mà cô thua, thì có quyền đi lại, có quyền ăn vạ, làm nũng hay giả bộ ốm cũng được... cái gì cũng được hết, có hiểu không?

Mễ Bối vẫn lắc đầu.

- Cô...

Gã cùng bàn tức nỏ đom đóm mắt, đây là lần đầu tiên anh ta nhả nạt cho một cô gái quyền được làm nũng với mình, vậy mà cô ta lại không hiểu gì hết. Chỉ thấy anh ta đưa tay ra, vỗ bốp lên đầu Mễ Bối một cái:

- Đúng là ngu như heo!

Mễ Bôi bị vỗ một cái, khế “ư” lên, chau mày nhìn anh ta, nhưng gương mặt vẫn không chút biểu cảm.

- Trời ơi là trời! Tôi đang nói chuyện với một khúc gỗ hả? Khúc gỗ ơi, làm ơn cười một cái được không? Cô biết cười không đấy?

- Cười?

Đúng là Mễ Bôi không biết cười, cô viết lên giấy

: - Tại sao phải cười?

- Cười mà cũng không biết à? Trời ơi! Cho tôi một phát chết quách đi cho xong... Tuổi thơ của cô chắc là bi thảm lắm hả? Vui thì cười chứ làm sao? Để tôi dạy lại cô lần nữa! Cười... thế này này... Anh ta toét miệng cười với Mễ Bôi, để lộ hàm răng trắng đều đặn.

- Con gái chỉ cần hơi mỉm cười là được, môi phải hướng lên trên một chút! Tốt nhất là để lộ ra hai cái răng cửa, mắt phải sáng bừng lên nhìn đối phương...

Nụ cười của anh ta rất rạng rỡ.

- Bây giờ anh đang vui phải không?

Mễ Bôi viết lên tờ giấy.

- Ừm...

Gã nam sinh ngồi cùng bàn với cô ngẩn ra. Phải rồi, mình đâu có vui mà sao phải cười với cô ta làm quái gì?

- Ngu ngốc! Cười không nhất định là vui, khóc cũng chưa chắc đã buồn! Bây giờ tôi cười không có nghĩa là tôi vui, chỉ là cười cho cô xem thôi! Nào, cười lên một cái xem nào!

Mễ Bôi khế nhưn môi lên trên y theo lời anh ta hướng dẫn như một cái máy, mắt không dám nhìn đối phương, thẹn thùng cúi gằm mặt xuống đất.

- Xấu, xấu chết đi được! Đúng là đồ ngốc!

Chẳng ngờ, sau khi nhìn thấy Mễ Bôi cười, anh ta ngậy ra trong một giây rồi vung tay vỗ vào gáy cô một cái. Sau đó lại nghênh ngang ra khỏi lớp trong lúc thầy giáo đang say sưa giảng bài.

Không ai thấy gương mặt đỏ bừng của anh ta.

Mạc Ngôn Hy hôm nay đã được tiên nữ ban cho một nụ cười.

Tối hôm ấy, Cửu Hoàng tử lại vào giấc mộng của Mễ Bôi.

...

- Mễ Bôi, hôm nay có người bắt nạt nàng phải không?

Mễ Bôi nghiêng đầu nghĩ ngợi, đúng là có người đã cốc nàng hai cái.

- Không có ai mà.

- Thật không?

- Ừ...

Đúng là không có, người đánh Mễ Bôi chẳng hề mạnh tay, hơn nữa, anh ta còn dạy cô cười nữa.

Con gái chỉ cần hơi mỉm cười là được, môi phải hướng lên trên một chút! ... Anh ta nói.

...

Đến nhà họ Mạc được một tuần, một hôm, vừa đi học về đến cửa Mễ Bôi đã bị bà Mạc kéo vào. Trông bà có vẻ rất phấn khởi:

- Tối nay, Hy Hy sẽ về nhà ăn cơm đấy! Tự nó nói ra nhé! Con thấy không, trong lòng nó vẫn còn cái nhà này! Mẹ biết mà! Tất cả đều là nhờ công của con cả đấy!

Mễ Bôi nghe mà chẳng hiểu gì hết.

Mễ Bôi không quan tâm cậu chủ nhà họ Mạc có về hay không, cô tháo chiếc nịt cổ tay ở chân xuống, vết thương cũng đã lành hẳn. Vú Lý thấy cô chủ đang ngồi ngoài vườn

chuyên tâm giặt thứ gì đó, bèn vội vàng chạy tới giúp đỡ, nhưng bị Mễ Bối mặt đỏ tía tai xua đi. Chiếc nịt cổ tay được Mễ Bối giặt sạch, treo trên giàn phơi, toả ra mùi hương thoang thoảng của bột giặt. Cô ngược mắt lên nhìn nó, tập mím cười.

Một lát sau, ngoài cổng chợt vang lên tiếng còi xe inh ỏi, vú Lý mừng rỡ chạy ra mở cổng, bà Mạc cũng vui vẻ vẫy vẫy tay. Một chiếc xe đua đỏ rực phóng thẳng qua cổng lớn.

Một thanh niên bước xuống, đôi mắt anh ta đẹp nhưng kiêu ngạo, hai hàng lông mày rất rậm. Chàng thanh niên liếc chiếc nịt cổ tay màu đen đang phơi trên cao, thoáng ngẩn người ra, sau đó hai hàng lông mày nhíu lại, sải chân đi thẳng vào nhà.

- Hy Hy ! Con về rồi!

Bà Mạc vui vẻ bước tới, xúc động đến nỗi không biết nói gì với con trai nữa.

- Ừm.

Ánh mắt lạnh lùng của anh ta nhìn chằm chằm vào cô gái đứng bên cạnh:

- Nhìn thấy cái nịt cổ tay ngoài sân là tôi đã đoán có thể là cô rồi...

Mạc Ngôn Hy hít sâu vào một hơi rồi nói:

- Không ngờ, lần này đúng là cô thật!

Mễ Bối khẽ rùng mình, ánh mắt của anh ta đầy vẻ thù hận, khác hẳn với người con trai dịu dàng mấy hôm trước đã băng vết thương cho cô.

Anh ta lại đeo lên tấm mặt nạ của quỷ hút máu.

Con người mà đeo mặt nạ lên thì không còn là con người nữa. Sau khi khoác lên bộ mặt lạnh lùng, anh ta bước lại gần người mẹ đang cười rạng rỡ của mình nói:

- Mẹ lại tìm người chết chung nữa hả? Con đã bảo là không cần rồi mà lại! Mỗi ngày mẹ lại có một cô con gái, thế mẹ coi con trai mẹ là cái gì hả? Lợn à? Còn cả cô nữa!

Anh ta quay sang gắt lên với Mễ Bối, hai mắt long lên lạnh lẽo:

- Nếu cô còn có chút lòng tự trọng, thì lần sau đừng để tôi thấy cô ở đây nữa. Nếu không cô sẽ hối hận đấy!

- Hy Hy! Con nói gì vậy! Mễ Bối là em gái con mà!

- Em gái? Mẹ tưởng con không biết mẹ nghĩ gì hả? Tìm mấy đứa con gái xinh đẹp về đây, hy vọng con thích mà ở nhà đúng không? Mấy lần trước còn tìm người bình thường, con còn im lặng chấp nhận được, giờ thì hay rồi, tiêu chuẩn hạ thấp không ít nhỉ?

Nói xong, anh ta lại quay sang Mễ Bối:

- Có phải muốn một bước lên trời hay không? Cô coi Mạc Ngôn Hy này là cái gì hả? Cô cảm thấy tôi sẽ để ý đến một con cam như cô sao? Đồ đĩ không biết xấu hổ...

Bốp!

Một tiếng khô khốc vang lên, bàn tay bà Mạc vung lên tát thẳng vào mặt Mạc Ngôn Hy.

Bà vẫn không dám tin điều mình vừa làm là sự thật, ngẩn ra nhìn gương mặt đỏ lựng của con trai, rồi lại cúi xuống nhìn bàn tay đang tê tê của mình, run rẩy khê quát:

- Hy Hy... con không được nói Mễ Bối như vậy!

Mùa hè đã đến thật rồi, lúc này Mễ Bối nghe thấy tiếng ve kêu. Tiếng ve khàn khàn, nhỏ và sợ hãi, thi thoảng mới to vông lên, du dương mà rầu rĩ. Trong tiếng ve kêu mùa hè đó, Mạc Ngôn Hy đưa tay lên xoa xoa bên má lần đầu tiên bị mẹ cho ăn tát. Lần đầu tiên bị đánh.

Anh ta quay đầu lại, trợn tròn cặp mắt đầy những vằn máu li ti, thở hồng hộc như một con bò tót, thậm chí Mễ Bối còn sợ anh ta sẽ ra tay đánh người nữa.

Không khí trong nhà lặng yên như nắm mồ, ngoại trừ tiếng ve kêu thì không còn gì hết.

Sau khoảnh khắc ấy, Mạc Ngôn Hy quay đầu lại nhìn Mễ Bối chằm chằm, ném lại một

câu:

- Tại sao lại là cô?

Chiếc xe hơi màu đỏ lại lao vút đi, để lại một đám bụi mù mịt, trước sau chưa đầy năm phút. Nước mắt chảy dài trên má bà Mạc, bà vừa đau xót, vừa hối hận nhìn bàn tay phải, cố nén không để tiếng khóc bật ra.

Một lát sau, bà mới sực nhớ ra Mễ Bối vẫn đang đứng ngây người giữa đại sảnh. Bà bỏ tới trước mặt cô, vỗ nhẹ lên má mấy cái:

- Mễ Bối! Mễ Bối! Con sao vậy? Con đừng để ý nhé! Hy Hy nó vô tâm thôi! Thực ra nó là đứa trẻ rất tốt! Mễ Bối, con nói gì đi! Mẹ đây! Mễ Bối, con buồn thì cứ khóc ra đi...

Mễ Bối vẫn bất động như một bức tượng. Từ lúc nghe thấy ba chữ “Mạc Ngôn Hy”, cô đã mất đi tri giác.

...

- Đào Hoa Tiên Nữ Mễ Bối, trước khi xuống trần, ngươi còn có nguyện vọng gì không? Một vị thiên tướng áp giải Mễ Bối lạnh lùng hỏi, gương mặt không hề biểu cảm.

- Xin ngài cho tôi đầu thai vào đất nước của ân nhân cứu mạng tôi!

- Ân nhân cứu mạng của ngươi? Người đó là ai?

Người ấy là ai? Là ai? Là ai...

- Người ấy tên là... Mạc Ngôn Hy! Người ấy là Mạc Ngôn Hy!

...

Thì ra, nợ ai rồi cũng sẽ phải trả cho người đó.

Anh ta chính là Mạc Ngôn Hy. Người con trai lúc nào cũng phồng bị không để bất cứ ai chạm vào mình, người con trai có trái tim mỏng manh mà đơn giản, người con trai có những lúc rất dịu dàng, nhưng lại giấu tim mình ở một nơi rất sâu, rất sâu.

Ngồi cùng bàn đã một tuần, nhưng vì Mạc Ngôn Hy không bao giờ mang sách vở, cũng không có ai dám gọi thẳng tên anh ta, nên Mễ Bối không hề biết anh ta tên gì...Anh ta chính là ân nhân cứu mạng kiếp trước của Mễ Bối, Mạc Ngôn Hy!

Ngoài sân, ve vẫn kêu ra rả liên hồi. Mùa hè đã đến.

Đã hai ngày nay, Mạc Ngôn Hy không lên lớp.

Mễ Bối nhìn ngẩn bàn trống bên cạnh, trong lòng không hiểu sao cũng chợt thấy hụt hẫng. Trên mặt bàn, vẫn còn những nét vạch phân xiêu xiêu vẹo vẹo. Mễ Bối còn nhớ khi vạch những đường ranh giới này, Mạc Ngôn Hy còn rất vui vẻ.

Các sinh viên khác coi như không có chuyện gì, vẫn lên lớp bình thường, tan học vẫn trò chuyện huyên náo...Hình như Mạc Ngôn Hy vốn là không khí, có đi học hay không cũng vậy thôi.

Nhưng Mễ Bối thì không làm được.

Thầy giáo đang khàn giọng giảng bài, còn Mễ Bối thì áp mặt xuống bàn, ngắm nhìn những chú chim sẻ tự do nhảy nhót bên ngoài.

Tại sao anh ấy không thích mình ở nhà anh ấy? Không phải trước đó, khi chưa biết mình được nhà họ Mạc nhận nuôi, anh ấy còn nói chuyện với mình vui vẻ hay sao?

Mễ Bối lắc lắc đầu, buồn bã đưa tay vuốt nhẹ lên những đường ranh giới bằng phấn trên mặt bàn, lại nhớ đến lúc Mạc Ngôn Hy dạy mình cười, vừa nghiêm túc nhưng cũng lại rất trẻ con. Khi Mễ Bối còn ở trên Thiên giới, Thiên đình không hề có khái niệm “cười”; mọi người đều rất nghiêm nghị.

“Con gái thì cần phải cười”. Mạc Ngôn Hy đã nói thế, liệu anh ấy có thích mình cười không nhỉ? Nếu bây giờ anh ấy mà xuất hiện, mình sẽ cười mãi cũng được, chỉ cần anh ấy không ghét mình thôi.

Mễ Bôi chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng luyện cười. Mạc Ngôn Hy có nói, không nhất thiết là phải vui mới cười, có điều cô muốn cười cho anh xem. Đang mỉm cười, chợt Mễ Bôi bị một gương mặt quen thuộc bên ngoài làm cho giật thót người. ...

Phòng học của Mễ Bôi ở tầng một.

Mạc Ngôn Hy đứng bên cửa sổ, vừa hay nhìn thấy Mễ Bôi đang nhìn ra, cười ngây ngô. Hôm nay, anh ta mặc một chiếc somi trắng, lạnh lùng nhìn Mễ Bôi, lườm cô một cái rồi biến mất.

- Ngu ngốc!

Trước khi bỏ đi, Mễ Bôi còn thấy anh ta mấp máy miệng mắng, cô liền ngượng nghịu cúi đầu xuống. Ba phút sau, cửa lớp bị đá bật ra, Mạc Ngôn Hy lừng lững bước vào.

Lúc đi qua trước mặt thầy giáo, anh ta cũng chẳng thèm gật đầu lấy một cái, cứ thế ưỡn ngực đi về chỗ của mình.

Anh ta đứng neho neho mắt nhìn Mễ Bôi, Mễ Bôi cũng không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

(Cảnh này kéo dài chừng một phút, nghe những người có mặt ở đó kể lại thì điện áp phóng ra từ mắt hai người này đủ để chạy một chiếc động cơ cỡ lớn).

Ánh mắt mọi người tập trung vào hai người ngồi cuối lớp, cuối cùng cũng không nhịn nổi, khẽ đặng hắng một tiếng. Mạc Ngôn Hy lừ mắt nhìn thầy giáo một cái, sau đó mới từ từ ngồi xuống.

Thầy giáo thở phào nhẹ nhõm.

- Sau này cô đừng tới nhà tôi nữa!

Mạc Ngôn Hy vừa mở miệng đã nói luôn, giọng rất cao, ngữ khí nặng nề, ẩn chứa một sức mạnh không thể phản kháng. Mễ Bôi cúi mặt, hai mắt nhìn chăm chăm vào các đầu ngón tay.

Tôi nói với cô đấy! Có nghe không? Nếu cô cần tiền, tôi có thể cho cô.

Câu nói này của anh ta đầy vẻ châm biếm, những cô gái thông thường nghe xong chắc sẽ sống chết cũng phải chứng minh mình không vì tiền, hoặc khóc òa lên, làm loạn lên, rồi thì đòi treo cổ để chứng minh mình trong sạch, không thì thẹn quá hoá giận, cho anh ta một tát rồi bỏ đi. Nhưng Mễ Bôi không làm gì hết, cô chỉ khe khẽ lắc đầu, ngược mắt lên nhìn Mạc Ngôn Hy một cái.

Đôi mắt cô trong veo, thuần khiết.

- Vậy rốt cuộc cô cần cái gì, sao cứ nhất định phải ở nhà tôi?

Mạc Ngôn Hy phát cáu lên, bực tức, gầm gừ.

Mễ Bôi liền bắt đầu dùng tay ra hiệu, động tác của cô hết sức đẹp mắt. Cô nói với Mạc Ngôn Hy:

- Anh là ân nhân cứu mạng của tôi.

- Chẳng hiểu gì hết!

Mạc Ngôn Hy hét lên, chợt nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Mễ Bôi, anh ta bèn ho khan một tiếng, giật lấy một cây bút của người ngồi gần đó nhất, đập mạnh xuống bàn:

- Viết ra đi!

Giọng nói đã bớt cáu kỉnh một chút.

Mễ Bôi trầm nghĩ, nếu trực tiếp nói cho Mạc Ngôn Hy biết anh ta là ân nhân cứu mạng kiếp trước của mình, nhất định sẽ làm anh ta sợ hãi.

Cô bèn viết: "Từ nhỏ tôi đã là trẻ mồ côi, cả ba cặp vợ chồng nuôi dưỡng tôi trước đây đều rất hay đánh đập tôi, hơn nữa họ đều chết cả rồi. Mọi người đều nói tôi là yêu tinh hại người. Chỉ có nhà anh, mẹ anh mới chịu thu nhận tôi, tôi không cần tiền, cũng không cần

hường thụ gì hết, tôi chỉ thích ở nhà anh thôi, ở đó rất ấm áp.”

Mễ Bối viết liền một mạch cả đoạn dài, Mạc Ngôn Hy ở bên cạnh đã mất hết cả kiên nhẫn, vừa thấy cô dùng bút liền thô lỗ giật lấy tờ giấy, đọc lướt qua từ đầu đến cuối, sắc mặt từ từ chuyển qua màu trắng. Anh ta đưa mắt nhìn quanh quất, gương gao nói:

- Thì ra... số cô cũng khổ thật...

Mễ Bối lại viết:

- Anh cũng về nhà đi. Người nhà anh nhớ anh lắm đấy.

- Cô chẳng biết quái gì cả! Cô đừng có ở đây làm bộ làm tịch nữa, mẹ kiếp!

Xem ra có khi anh chàng Mạc Ngôn Hy này là người tính khí khó lường nhất thế giới cũng nên.

- Nếu anh gặp khó khăn gì, nhất định phải nói với tôi, tôi sẽ giúp anh!

Mễ Bối cuối cùng cũng nói với ân nhân những lời này; sau khi viết xong, cô chăm chú nhìn Mạc Ngôn Hy, chân thành chờ đợi.

- Ai bảo cô là tôi có khó khăn? Tôi thấy rất rất tốt...

Mạc Ngôn Hy giận dữ hét lên... rồi như chợt nghĩ ra điều gì đó, anh ta đổi giọng nói:

- Có phải tôi muốn gì cô cũng làm hết không?

Mễ Bối gật đầu lia lịa, sắc mặt có vẻ rất mong chờ.

- Cô nghe cho rõ đây, bây giờ tôi sống rất vui vẻ, điều tôi muốn nhất chính là...

Anh ta ngưng lại một chút, nhìn thẳng vào mắt Mễ Bối, chùng một giây sau, gương mặt lại biến thành lạnh lùng, ác độc như quỷ hút máu:

- Không bao giờ nhìn thấy cô nữa!

Mễ Bối ngẩn ra, không ngờ mình lại đáng ghét đến thế. Cô đã tìm kiếm ân nhân của mình suốt mười chín năm nay, thì ra điều người đó muốn nhất lại là không nhìn thấy mình nữa. Cô cúi gầm mặt, cắn chặt môi, cặp môi hồng phớt hồng như cánh hoa đào chuyển dần sang màu trắng bệch, máu từ từ rỉ ra.

- Thế nào, làm được không?

- Được.

Mễ Bối viết. Có thể tưởng tượng nếu cô nói được, tiếng “được” ấy sẽ phức tạp thế nào, dịu dàng, nhu thuận thế nào.

Và... xót xa thế nào.

Thầy giáo bị ngắt lời không biết bao nhiêu lần, mức độ chịu đựng đã lên đến cực điểm, hai hàng lông mày nhíu chặt lại đến mức có thể ép chế một con ruồi. Trong tình cảnh đó, Mễ Bối, cô nữ sinh xưa nay vốn lặng lẽ ngoan ngoãn, lại không nói một tiếng nào, đứng dậy đi thẳng ra ngoài trước mặt thầy. Cả lớp đều há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Mạc Ngôn Hy nằm bò ra bàn, miệng lẩm bẩm mắng chửi, ngón tay bấu chặt vào đùi... không dám nhìn theo bóng Mễ Bối đang đi xa dần.

Cô cứ thế bỏ đi, không ai đuổi theo, không ai can thiệp. Phụ nữ lấm mòm làm người ta bực mình, không ngờ phụ nữ lặng lẽ ít lời lại càng làm người ta loạn óc. Mạc Ngôn Hy lúc này rất muốn nhìn thấy Mễ Bối xuất hiện trước mặt mình lần nữa, anh ta ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ có một cô gái. Cô gái phát hiện ra anh ta đang nhìn mình thì lộ ra vẻ kinh ngạc và mừng rỡ. Có lẽ cô đã đợi ở đó rất lâu rồi, đợi Mạc Ngôn Hy ngược mắt lên nhìn mình.

Cô gái mặc bộ đồng phục trắng, đứng dưới ánh nắng rực rỡ của mùa hè, đẹp đến loá mắt.

Một giây sau, cô nhoẽn miệng cười với Mạc Ngôn Hy. Cô chỉ khẽ nhếch môi lên, lộ ra hai chiếc răng cửa trắng tinh, đôi mắt sáng long lanh mở to nhìn Mạc Ngôn Hy.

Đó là lần đầu tiên Mạc Ngôn Hy nhìn thấy Mễ Bối cười, cười một cách rất thuần thực,

một nụ cười có đủ cả dịu dàng, mềm yếu, tủi thân và cảm kích.
Một giây nữa trôi qua, cô đã quay người chạy đi.
Mặt trời lười nhác rải những tia nắng vàng xuống mặt đất, bóng Mễ Bối chạy trong ánh mặt trời vừa huyền ảo lại vừa chân thực,
chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Mạc Ngôn Hy.
Mạc Ngôn Hy biết nếu cô còn đứng lại đó, dù chỉ một phần nghìn giây nữa, anh ta sẽ không kiềm chế được mà lao ra. Nhưng tại sao trước khi bỏ đi, cô gái cảm kỳ lạ đó lại cười với anh ta?

...

Trước đây, có một người con trai đã nói với cô: “Cười không có nghĩa là vui, tôi chỉ đang cười cho cô xem, thế thôi.”

CHƯƠNG 3:

Tối hôm ấy, nhà họ Mạc náo loạn cả lên... Cậu chủ trở về!
Đã cả tháng nay Mạc Ngôn Hy cố ý không về nhà, vì vậy, khi anh ta chạy vào nhà với dáng vẻ mệt mỏi, gặp ai cũng hét lên hỏi: “Mễ Bối về chưa?” thì mọi người kinh ngạc thế nào, chắc không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được.

Bà Mạc vội vàng chạy tới ôm lấy con trai:

- Hy Hy! Cuối cùng thì con cũng chịu về nhà rồi! Mẹ tưởng con không cần mẹ nữa chứ!

Mạc Ngôn Hy không hề nể nang, hất cánh tay bà Mạc đang đặt trên vai mình ra, lạnh lùng hỏi:

- Mễ Bối về chưa?

- ... Mễ Bối???

Nhà họ Mạc loạn lên. Cậu chủ về, còn cô con gái nuôi Mễ Bối thì cả đêm không thấy đâu.

Hai hôm liền, vừa tan học là Mạc Ngôn Hy đã phóng về nhà, làm bà Mạc cảm động đến phát khóc, nghĩ rằng con trai mình đã biết nghĩ mà quay về nhà rồi.

Cũng như tối hôm trước, vừa về nhà, Mạc Ngôn Hy đã hỏi Mễ Bối về chưa. Mễ Bối đã biến mất hai ngày nay, ở trường cũng không thấy cô đi học.

Bà Mạc kéo con trai sang một bên, nhỏ giọng hỏi:

- Có phải con bắt nạt Mễ Bối không?

Mạc Ngôn Hy tròng mắt lên, định quát mấy câu, nhưng chợt nhận ra mình không thể tìm được lời nào thích hợp... Sự tức giận là như vậy. Thế là, anh ta đành nhếch môi, làu bàu nói:

- Ai biết được cô ta ngu như vậy chứ? Chuyện gì cũng cho là thật!

- Con ơi là con! Bao giờ con mới trưởng thành được đây? Đến bao giờ con mới biết quan tâm đến người khác đây? Cả đứa con gái ngoan ngoãn, hiền lành, tội nghiệp, đáng thương như Mễ Bối mà con cũng nỡ mắng chửi làm nó bỏ đi, nó là em gái của con mà... - Bà Mạc chì chiết.

- Được rồi! Được rồi! Thế là lỗi của con hết à? Nếu cô ta là em gái con thật thì còn đỡ, nhưng mẹ có coi người ta là con gái không? Chính là mẹ đẩy cô ta vào lò lửa đấy chứ... Mạc Ngôn Hy còn định nói gì nữa, nhưng thấy mẹ mình có vẻ giận thật, bèn quay mặt đi,

ngồi phịch xuống sofa:

- Hôm nay con không muốn cãi với mẹ nữa.

- Mà có thôi ngay đi không?

Bà Mạc giận đến run người, nhưng nghe con trai tự ví mình với lò lửa, thì trong lòng lại không khỏi chua xót:

- Mẹ Bối không giống như con nghĩ đâu! Nếu không phải mẹ nhận nó về thì nó đã chết đói lâu rồi! Mẹ có thật lòng muốn nhận nó làm con gái hay không, đây là chuyện của mẹ. Đúng, lúc đầu là mẹ hơi có tư tâm, nhưng càng tiếp xúc với nó mẹ lại càng yêu quý nó, mẹ không thể ép nó làm những chuyện mà nó không muốn được! Nhưng còn con, nếu con không thích, thì hoàn toàn có thể không cần để mắt đến nó, con cần gì phải đuổi nó đi như thế?

Lời của mẹ làm Mạc Ngôn Hy giật mình... Ý bà muốn nói, điều anh ta sợ nhất chính là mình sẽ thích Mẹ Bối.

Thấy con trai trầm ngâm không nói gì, bà Mạc lại dịu dàng ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng xoa đầu con.

- Mẹ đừng đụng vào con, con mệt lắm!

Mạc Ngôn Hy giậm chân hét lên như sấm.

- Con à, sao con lại biến thành thế này chứ? Trước đây, con rất nghe lời cơ mà...

- Không thích thì giết con đi!

Bà Mạc không biết phải làm gì, khẽ run rẩy đưa tay lên che miệng.

- Thực ra, bệnh của con...

- Đừng nhắc đến nữa! Mẹ dựa vào cái gì mà động một tí là nhắc đến bệnh của con? Tại sao phải nhắc làm gì? Bây giờ con sống hay chết đều ở bên ngoài, liên quan gì đến mẹ, liên quan gì đến cái nhà này đâu? Sao mẹ cứ phải tìm đủ mọi cách để gọi con về? Mẹ... mẹ...!

Mạc Ngôn Hy hét lên, làm cho vú Lý ở phòng bên cạnh giật thót, tay run rẩy...

Choang!

Có tiếng thủy tinh vỡ.

Lòng ngực Mạc Ngôn Hy đập phồng liên tục, cặp mắt đỏ ngầu như mắt bò tót trừng lên nhìn người mẹ đang mềm nhũn người trên ghế sofa, rồi quay đầu đi thẳng ra cửa.

- Cậu chủ! Cậu chủ! Cậu đi đâu? Để tôi lái xe đưa cậu đi!

Ông Tư lái xe phía sau gọi với theo.

Mạc Ngôn Hy không thèm để ý, như con ngựa đứt cương, lao thẳng vào màn đêm thăm thẳm.

Biệt thự rộng lớn chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của bà Mạc.

Máy bay mất kiểm soát, rơi xuống đất, gây ra một vụ nổ lớn...

Khi hai thi thể cháy đen được đặt trước mặt Mẹ Bối và mọi người vừa nhìn đã nhận ra chiếc nhẫn vàng đeo trên ngón tay thi thể người phụ nữ, đó chính là mẹ nuôi của Mẹ Bối

...

Mẽ Bối nhìn chằm chằm vào hai thi thể dưới đất, từ đầu đến cuối không có bất kỳ phản ứng gì. Người ta bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Trong mắt mọi người, cha mẹ bất hạnh chết thảm, phận làm con phải bỏ tới ôm lấy thi thể, khóc rền khóc rĩ. Nhưng đứa con gái mười bảy tuổi này lại bình tĩnh như không, thế nên nó là một đứa con bất hiếu, là đứa máu lạnh, là yêu tinh đầu thai làm người.

- Con bé này sao mà máu lạnh thế? Bố mẹ chết mà chẳng buồn khóc lấy một tiếng!
- Đúng đấy! Nó đã khắc chết ba cặp vợ chồng hảo tâm nhận nuôi nó rồi, đúng là yêu tinh mà!

- Thời xưa thì người ta đã đem ra chém đầu rồi!

Mọi người chỉ Mễ Bối nói một cách hăng say, thêm mắm dặm muối làm cho câu chuyện càng thêm phức tạp, lời nói của con người quả thật đáng sợ. Bọn họ chỉ lo mắng Mễ Bối bất hiếu, thế nhưng chưa ai nghĩ đến khi còn sống, những người gọi là bố mẹ nuôi kia đã đối đãi với Mễ Bối thế nào. Bọn họ nói Mễ Bối máu lạnh... nhưng họ làm sao biết được, tiên trên Thiên giới xưa nay đều không có nước mắt.

...

Cô nhìn về phía xa, bầu trời rộng lớn vô cùng, vô tận. Sống trên đời này đã mười chín năm, có vô số người khen cô là tiên nữ trên trời, nhưng càng không ít người mắng chửi cô là yêu tinh, là phù thủy, bởi vì những người bên cạnh cô cuối cùng đều có kết cục bi thảm và bất hạnh. Trong mười chín năm ròng, cô là hiện thân của ác mộng.

Giờ đây, cô đã tìm được ân nhân, nhưng còn chưa kịp trả ơn thì đã bị mắng chửi nặng nề, bị đuổi đi. Mễ Bối thu mình nấp trong bụi hoa trước cổng nhà Mạc Ngôn Hy, nhìn bầu trời đen như mực, hồi tưởng lại mười chín năm ở nhân gian.

Cô ngồi giữa đám hoa hồng, hai chân co lại, hai tay ôm gối. Mắt nhìn yếu đuối khiến đám hoa cỏ xung quanh đều như héo úa; hoa hồng không còn rực rỡ loá mắt, hoa nhài không còn vươn mình ra khoe dáng nữa. Mọi sinh vật đều lặng im bên cô tiên nữ tội nghiệp.

Về khuya, đêm mùa hạ đầy sương, lưng Mễ Bối ướt đẫm. Đã hai đêm liền không ngủ.

Mễ Bối không chịu được nữa, khẽ run lên nhè nhẹ. Cô có thể rời khỏi đây, đến những nơi đông người náo nhiệt, ít nhất ở đó cũng ấm áp hơn một chút. Nhưng cô không muốn, cô muốn ở bên cạnh Mạc Ngôn Hy, bảo vệ anh bất cứ lúc nào. Song cô phải giấu mình thật kỹ, bởi vì ân nhân của cô không muốn nhìn thấy cô, anh ấy muốn cô biến mất.

Bên trong biệt thự, đèn sáng như ban ngày, mùi thịt nướng và mùi rượu vang lừng lờ bay ra. Trên người Mễ Bối không có tiền, cô đói đến nỗi bụng sôi òng ọc. Cô nuốt nước miếng. Mạc Ngôn Hy đột nhiên từ bên trong lao vút ra, phía sau còn có ông Tư tài xế.

- Đứng đi theo tôi! Tôi phải đi tìm Mễ Bối về !

- Cậu chủ! Cậu chủ! Đợi tôi với!

Ông Tư chạy theo khiến Mạc Ngôn Hy cảm thấy bực mình. Để thoát khỏi sự bám đuổi khó chịu này, anh ta bắt ngờ nhảy vọt vào một bụi cây cạnh cổng.

“Á!” Mạc Ngôn Hy cũng kinh ngạc kêu lên: “Hả...”

Thì ra Mạc Ngôn Hy đã dẫn lên người Mễ Bối. Hai người cùng lúc lăn qua một bên.

Mạc Ngôn Hy nghiêng rắng ôm chặt lấy chân, lăn một vòng dưới đất.

Lúc này, ông Tư cũng chạy tới, đưa tay chỉ:

- Cậu chủ! Kia không phải cô chủ sao?

- Hả?

Tim Mạc Ngôn Hy như thắt lại. Anh ta bắt chập cái chân đau của mình, ôm chặt lấy Mễ Bối đã ngất xỉu vì đói và đau đớn, chạy thẳng vào trong nhà, bỏ lại ông Tư ở phía sau.

. - Cậu chủ... cậu chủ, chân của cậu...

Bà Mạc thấy con trai ôm một thiếu nữ rách rưới chạy vào, cuống quýt gọi bác sĩ thì cảm thấy rất kinh ngạc. Bà đưa tay lau nước mắt trên mặt, nhìn kỹ lại, thì ra cô gái đang hôn mê trong lòng con trai mình chính là Mễ Bối!

- A! Con lại làm gì vậy? Sao lại ức hiếp Mễ Bối nữa?

Bà Mạc kêu lên:

- Mẹ ít lời thôi! Mau gọi điện cho bác sĩ đi!

Mạc Ngôn Hy không buồn quay đầu lại, ôm Mễ Bối chạy thẳng lên lầu. Vẻ mặt lo lắng của anh ta khiến bà Mạc tự nhiên nhớ đến một cảnh tượng rất quen thuộc.

...

Ông Mạc ôm lấy bà, hoảng hốt chạy loạn khắp nơi:

- Vợ tôi sắp sinh rồi! Người đâu! Bác sĩ!

...

Bác sĩ đến, kết quả chuẩn đoán là: sốt, hơn nữa cơ thể quá suy nhược, có lẽ là mấy ngày nay chưa ăn gì rồi.

- Sốt? Làm sao mà sốt được? Ông lang băm này có biết khám bệnh không đấy? Ông nói lại cho cẩn thận, không thì tôi đổi người khác...

- Con à, đừng quá kích động!

Bà Mạc vội vàng giữ chặt cậu con trai đang khoa chân múa tay, rồi quay đầu cười xoà với bác sĩ:

- Bác sĩ cứ mặc kệ thằng nhóc này! Đây là bạn gái nó nên nó hơi lo lắng thôi!

- Mẹ, mẹ nói cái gì đấy?

Mạc Ngôn Hy hét lên với mẹ.

- Được rồi, được rồi! Con đi với mẹ sang phòng sách ! Đừng làm rối lên ở đây nữa!

Bà Mạc vừa nói vừa kéo con trai ra ngoài.

- Ừm...

Bác sĩ lắc lắc đầu, rồi nói với vú Lý:

- Tốt nhất mọi người nên nấu thứ gì đó thanh đạm cho cô ấy ăn.

- Cô ấy yếu quá, tôi đoán chắc hai ngày nay chưa ăn gì rồi!

- Há ? Hai ngày?

Mạc Ngôn Hy đã bị mẹ kéo ra đến cửa nghe thấy Mễ Bối đã nhìn đói hai ngày thì lại nổi đóa lên, chạy xộc tới trước mặt bác sĩ hét lên:

- Liệu có chết không?

- Không chết đâu!

Bác sĩ nheo nheo mắt đùa cợt:

- Quả nhiên là cậu rất lo lắng cho bạn gái!

- Ông... Ông đừng có nói bừa! Nó là em gái tôi!

- Được, được, được! Em gái! Em gái!

Bác sĩ mỉm cười, nói:

- Bà Mạc, con trai bà thật thú vị!

- Lão già chết toi, ông nói gì há?

Mạc Ngôn Hy lại muốn xông lên.

- Khụ... khụ... khụ...

Lúc này, cô gái nằm trên giường khẽ động đậy, ho lên mấy tiếng.

- Bệnh nhân cần nghỉ ngơi! Đề nghị yên lặng!

Bác sĩ nhân cơ hội, giáo huấn Mạc Ngôn Hy mấy câu:

- Cậu cứ gắng hòng ra hét lên như thế, bệnh nhân khoẻ làm sao được?

Đang định nói gì đó, cổ họng giật giật, nhưng chợt nhìn thấy cô gái đáng thương nằm trên giường đang nhứ chặt hai hàng lông mày lại như rất khó chịu, Mạc Ngôn Hy không đành lòng, bèn nén lại. Anh ta chạy vội đến cạnh giường, thàng thốt:

- Mễ Bối...

Mới nói được hai tiếng ấy, đã cảm thấy ngượng nghịu, quay đầu lại nhìn thấy tất cả mọi

người đang nheo nheo mắt nhìn mình như chế giễu, Mạc Ngôn Hy bèn đặng háng một tiếng:

- Hừm... Mễ Bối, cô cảm thấy khó chịu chỗ nào?

- ...

Mễ Bối yếu ớt nhắm nghiền mắt, người khẽ run lên.

- Lạnh hả? Vú Lý! Mang mấy cái chăn ra đây! Nhanh lên!... Còn cảm thấy khó chịu chỗ nào nữa không?

Mễ Bối nhìn chăm chú vào đôi mắt lo âu kia, thoả mãn lắc đầu, nhoẻn miệng cười tươi tắn.

- Ô, hai ngày nay cô chưa ăn gì rồi, chắc là đói lắm phải không? Vú Lý, cháo! Cháo! ... Anh ta không đợi Mễ Bối phản ứng đã nghĩ thay cho cô .

Sau khi tiêm và ăn cháo xong, Mễ Bối nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cả đêm hôm ấy, Mạc Ngôn Hy đã hỏi đến cả ngàn lần câu:

- Thật không sao chứ? Mẹ có chắc chắn không? Sốt đấy?

Bà Mạc mỉm cười trong bụng.

...

- Bối Bối! Nàng sao rồi?

Cửu Hoàng tử lo lắng hỏi.

- Thiếp không biết, có hai ngày không ăn gì mà thiếp cảm thấy chân tay rã rời, không còn sức lực.

- Nàng còn tưởng mình vẫn là thần tiên à? Không ăn làm sao mà sống được. Nàng đã là người phạm rồi. Phải, đúng rồi, bọn họ không cho nàng ăn à?

Cửu Hoàng tử vừa nói, bàn tay đã nắm chặt lại.

- Không phải đâu! Là tự thiếp không ăn.

Mễ Bối nói rồi nhoẻn miệng cười với Cửu Hoàng tử.

- Thật không? Nàng đừng gạt ta...

Bối Bối, nàng không cảm thấy gần đây nàng rất lạ hay sao. Nàng xem, đây là gì vậy?

- Đây gọi là cười, chàng hiểu không? Tức là vui đấy!

-Cười? Vui?

...- Mễ Bối! Mễ Bối!

Có người đang gọi, Mễ Bối còn cảm nhận được có một bàn tay đang vỗ nhẹ lên má mình. Cô mở mắt, gương mặt quen thuộc của Mạc Ngôn Hy hiện ra.

- Trời sáng rồi! Dậy đi! Bác sĩ nói cô đã hết sốt rồi! Còn làm bộ nằm trên giường giả chết hả? Ngủ mà cũng không ngủ cho tử tế, nằm mơ cũng cười, cô mơ thấy ai hả?

Mạc Ngôn Hy vẫn cứ lớn tiếng như trước, nhưng sắc mặt có vẻ rất mừng rỡ. Từ khi nghe bác sĩ nói Mễ Bối không có gì đáng ngại nữa, Mạc Ngôn Hy hớn ha hớn hở.

Đầu óc Mễ Bối vẫn còn chưa xác định được đâu là mộng, đâu là thật, hai mắt trần trối nhìn người con trai ngồi trước mặt.

- Dậy đi!

Mạc Ngôn Hy bị cô nhìn đến phát ngượng, cầm gối đập lên đầu Mễ Bối.

Mễ Bối đột nhiên nhớ tới chuyện Mạc Ngôn Hy nói không muốn nhìn thấy mặt mình nữa, sắc mặt khẽ trầm xuống, giãy giụa chống tay định xuống giường.

- Này! Này! Cô định đi đâu đấy? Tôi gọi cô dậy ăn cháo thôi mà! Hì hì, vú Lý nấu cháo đậu xanh, còn có cả dầu vừng nữa, thơm lắm!

Mễ Bối như không nghe thấy gì, cố gắng lao ra khỏi tầm mắt của Mạc Ngôn Hy.

- Mễ Bối, tôi thế này mà cô vẫn còn giận à? Tôi chẳng...

Vừa nói, Mạc Ngôn Hy vừa trừng mắt lên, tay giơ cao như muốn đánh Mễ Bối. Mễ Bối vội rụt người, nhắm tịt mắt lại. Một lúc lâu sau, cô mới hé hé mắt ra, chỉ thấy Mạc Ngôn Hy đang cười cười với mình, nụ cười rất giảo hoạt.

- Được rồi, được rồi. Coi như tôi sợ cô. Người đầu mà cố chấp thế. Tôi thay đổi ý kiến được không? Bây giờ điều tôi muốn nhất là có một đứa em gái.

- ???

Nhất thời Mễ Bối cũng không hiểu anh ta muốn gì.

- Ngu như heo!

Mạc Ngôn Hy cầm cái gói đập cho Mễ Bối một cái, lớn tiếng mắng:

- Tôi muốn cô làm em gái, có được không?

Mễ Bối mở tròn mắt ngạc nhiên, nhìn trân trối khiến Mạc Ngôn Hy đỏ bừng mặt.

Để che đậy sự lúng túng của mình, Mạc Ngôn Hy vội bê bát cháo lên, thô lỗ quát:

- Ăn hết đi!

Không ngờ Mễ Bối vẫn muốn xuống giường, giãy giụa mỗi lúc một mạnh, không ngừng đưa tay ra hiệu.

- Cô muốn chết hả? Người ta đã hạ mình phục vụ cô thế này rồi mà còn muốn đi?

Mạc Ngôn Hy trở mặt gắt lên:

- Đừng có mà quá đáng!

Mễ Bối ngẩn ra, nhưng vẫn khua khoắng chân tay đòi xuống giường.

Bà Mạc nghe thấy tiếng hét âm ỉ của Mạc Ngôn Hy, vội vàng chạy qua xem, thấy Mễ Bối hoảng hốt nhìn mình, còn thằng ngốc con mình thì đang mặt đỏ tía tai trừng mắt lên nhìn con bé.

- ...

Mễ Bối cuống quýt ra hiệu bằng tay với bà Mạc.

- Được rồi! Nhanh lên! Để mẹ đỡ con!

Bà Mạc vội vàng chạy tới đỡ Mễ Bối.

- Mẹ? Làm sao thế?

Mạc Ngôn Hy ngớ người ra nhìn Mễ Bối đang hoảng hốt xỏ chân vào đôi dép để dưới giường.

- Sao cái gì mà sao. Bảo mày học cách ra hiệu tay thì không chịu học! Thằng ngốc!

Bà Mạc trừng mắt lên nhìn con trai, rồi bật cười vui vẻ. Khi Mễ Bối thu thái bước ra từ nhà vệ sinh, gã ngốc Mạc Ngôn Hy đã xấu hổ chạy đi đâu không biết.

Gần đây, Mạc Ngôn Hy không trốn học nữa, số lần về nhà cũng ngày càng nhiều hơn. Bà Mạc có khi cố ý trêu:

- Nhóc con, dạo này sao ngoan thế?

- Kệ con!

Lần nào Mạc Ngôn Hy cũng hung hăng hét lên như thế.

- Có phải vì em gái con không?

Bà Mạc vẫn tiếp tục trêu con trai.

- ...

Thay đổi lớn nhất của Mạc Ngôn Hy chính là gần đây rất hay đỏ mặt. Lúc này, mặt anh ta đang đỏ bừng, không nói được câu nào.

Mễ Bối rất thích ngắm hoa, cô xin cả nhà để mình chăm sóc toàn bộ hoa trong vườn. Đến kỳ nghỉ hè, ngày nào Mễ Bối cũng ngắm hoa đến ngất người ra.

Mạc Ngôn Hy tỏ vẻ coi thường:

- Cô không thấy vô vị à? Ngày nào cũng chơi cái trò chán ngắt này!

Mẽ Bối mỉm cười nhìn người anh nuôi, lấy tay ra hiệu:

- Bọn chúng đều có tâm hồn cả mà.

Động tác của cô thanh nhã, không nhanh mà cũng không chậm, nét mặt cũng rất thư thái, như một nghệ sĩ đang múa vậy.

Mạc Ngôn Hy không hiểu ý Mẽ Bối muốn nói gì, nhưng ở với nhau khá lâu, dù sao cũng có thể đoán được phần nào ý của cô.

Trong nhà có một cây đàn Piano, mỗi ngày vú Lý đều lau chùi đến đen bóng lên. Mẽ Bối rất tò mò, không hiểu sao không có ai đàn bao giờ. Cây đàn này rốt cuộc là của ai?

Một buổi trưa, ánh mặt trời nóng bỏng như đang thiêu cháy vạn vật dưới mặt đất. Cả nhà họ Mạc đang ngủ trưa, còn Mạc Ngôn Hy thì đã ra ngoài chơi. Gần đây thời gian anh ta ở nhà đã nhiều đến mức khiến bà Mạc bắt đầu cần nhàn, sao tất thối lại vút lungtung, sao muộn thế này mà vẫn lên mạng không chịu đi ngủ, giờ thì bà đã rất giống một bà mẹ bình thường rồi.

Mạc Ngôn Hy bị mẹ nói cũng bực mình, cãi lại mấy câu, nào là mẹ nói nhiều thế không chán à, nào là sắp mãn kinh rồi đẩy mẹ ơ... Sau đó, cứ mẹ một câu, con một câu, cãi qua cãi lại, thông thường đều là Mạc Ngôn Hy không chịu nổi phải bỏ chạy.

Nghĩ tới đây, Mẽ Bối bắt giác mỉm cười, ngôi nhà này vì có thêm một gã vô lại đáng yêu mà ấm áp hơn rất nhiều.

Mẽ Bối càng lúc càng thích cười hơn, gặp ai cô cũng cười tít mắt lại. Mạc Ngôn Hy cũng hay nói:

- Đúng rồi! Cười lên mới xinh chứ!

Nghĩ đến Mạc Ngôn Hy, Mẽ Bối lại mỉm cười.

Lúc này, trong đại sảnh rộng lớn không có người nào, hơi lạnh của máy điều hoà phảng phất mùi hương, thoang thoang của hoa nhài. Ở nơi mát mẻ cách biệt với thế giới bên ngoài này, Mẽ Bối không hình dung nổi cái nắng oi ả của mùa hè ngoài đường phố. Cô cảm thấy mát lạnh, trong lòng cũng rất thư thái. Đi qua đi lại, Mẽ Bối cảm thấy vô vị, bèn đi ngắm hoa, đi tắm, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cây Piano kê ở góc phòng.

Cây đàn đen bóng, sáng như mái tóc dài của Mẽ Bối. Mẽ Bối lè lưỡi với bóng của mình hiện lên trên nước sơn đen bóng. Sau khi đưa mắt nhìn quanh quất không thấy ai, một cảm giác hiếu kỳ mãnh liệt chợt dâng lên...

Mẽ Bối nhẹ nhàng mở nắp đàn, những phím đàn trắng như tuyết lộ ra trước mắt. Mẽ Bối đưa ngón tay, khẽ ấn nhẹ xuống các phím đàn thì nghe thấy những âm thanh thánh thót.

- Cô làm cái gì thế?

Một giọng nói đầy tức giận vang lên sau lưng Mẽ Bối, khiến cô giật bản mình.

- ...

Mẽ Bối vượt ngục, quay đầu lại, thấy Mạc Ngôn Hy đang lạnh lùng từ từ bước tới.

... Nghệt thở.

- ...

Mẽ Bối lo lắng đến nỗi không dám thở mạnh, nhìn gương mặt tuấn tú của Mạc Ngôn Hy mỗi lúc một gần hơn.

- Đồ ngốc!

Mạc Ngôn Hy gõ lên đầu Mẽ Bối một cái.

- Không biết đàn còn đựng vào làm gì? Để tôi biểu diễn cho cô.

Vừa nói, Mạc Ngôn Hy vừa cười hì hì ngồi xuống ghế, giơ ngón tay cái lên đắc ý nói với

Mẽ Bối:

-Tôi đây không thích bị sùng bái quá đâu!

CHƯƠNG 4:

Gã con trai này đáng là một kẻ hỉ nộ khó lường. Mẽ Bối giờ mới thờ phào nhẹ nhõm. Lúc Mạc Ngôn Hy chăm chú đàn, khí chất cao quý, vẻ mặt thanh tú khiến anh ta giống như một quý tộc trẻ tuổi, những âm thanh du dương như nước chảy mây trôi vang lên theo nhịp múa của những ngón tay thon dài. Khúc nhạc đã kết thúc mà Mẽ Bối vẫn ngẩn người ra.

Mạc Ngôn Hy lúc này, liệu có phải là gã ngang ngược càn quấy hôm nào không.

Thấy vẻ kinh ngạc hiện trên gương mặt Mẽ Bối, Mạc Ngôn Hy lại đắc ý, lắc lắc đầu, nói:

- Hi! Lâu lắm rồi không đụng vào đàn, tay cứng hết cả! Năm đó tôi còn là cao thủ cấp quốc gia cơ đấy!

Thấy gương mặt ngưỡng mộ của Mẽ Bối, anh chàng cố ý ra vẻ thần bí, nói:

- Thế nào? Muốn học không?

- Học? Anh chịu dạy em?

Mẽ Bối kinh ngạc mở tròn mắt.

- Chẳng lẽ đánh đàn mà tôi cũng không dạy được à? Nào, đến đây, ngồi xuống!

Mạc Ngôn Hy chỉ tay vào chỗ trống bên cạnh mình. Mẽ Bối cẩn thận ngồi xuống.

- Tay! Mạc Ngôn Hy đột nhiên nói.

- ...?

Mẽ Bối ngẩn người ra không kịp phản ứng.

- Bảo đưa tay đây!

Mạc Ngôn Hy quả nhiên không có tính kiên nhẫn, thô lỗ giáng lấy cánh tay trắng ngần của Mẽ Bối, đặt lên phím đàn. Mẽ Bối bị sự tiếp xúc bất ngờ này làm cho giật mình sợ hãi, hai tay dờ ra đặt trên phím đàn, phát ra những âm thanh không theo một trật tự nào hết.

“Anh ấy gần mình quá...” Mẽ Bối ngửi thấy cả mùi nước gội đầu thơm mát từ anh ta.

Hơi thở của cô càng lúc càng gấp gáp, cả không khí xung quanh cũng vô cùng lãnh mạp.

Cô vụt ngẩng đầu lên, mới phát hiện trong phòng đã chật cứng người từ lúc nào. Khoé mắt bà Mạc long lanh ngấn lệ, vú Lý cũng cười rất hân hoan.

- Con...

Bà Mạc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ thốt lên:

- Cuối cùng con cũng chịu đàn lại rồi?

Giờ Mẽ Bối mới nhận ra mình đang dựa sát vào người Mạc Ngôn Hy, vội vàng đứng dậy.

Mạc Ngôn Hy cũng cảm thấy lúng túng, nhìn Mẽ Bối rồi làu bàu:

- Hừm... Con lên lầu đi ngủ đây!

Bà Mạc hình như không để ý đến chuyện của hai đứa trẻ tiến triển thế nào, chỉ phấn khích ôm lấy Mẽ Bối nói:

- Mẽ Bối, con có biết không? Năm năm nay, Hy Hy không đụng đến đàn rồi đó! Năm năm trước, con trai mẹ là thân đồng trong giới âm nhạc đây...

- Bà già lắm cảm...

Mạc Ngôn Hy đang đi lên lầu, nghe thấy liền lạnh lùng ném lại một câu.

Bà Mạc bị con trai mắng mà vẫn không hề để tâm, mừng rỡ gọi điện thoại báo tin cho chồng.

Tại sao năm năm ròng Mạc Ngôn Hy không đụng tới đàn? Tại sao chỉ ngẫu nhiên đàn một lần đã làm cho cả nhà họ Mạc rộn lên sung sướng? Tại sao Mạc Ngôn Hy lại có hai cá tính hoàn toàn khác nhau như thế?

Tại sao?

...

Bữa tối vốn rất vui vẻ, ông Mạc hôm nay cũng xuất hiện, gương mặt lạnh lùng thì thoáng cũng nở nụ cười.

- Con trai chúng ta lại chơi đàn rồi, cuối cùng thì con trai chúng ta cũng chơi đàn trở lại rồi...

Trong bữa ăn, bà Mạc không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói này, vẻ hưng phấn đọng lại trên mặt rất lâu, cứ như là Mạc Ngôn Hy chơi đàn trở lại thì ánh sáng trở về với thế giới này vậy.

- Hy Hy chịu mở nắp đàn lần nữa, tất cả đều nhờ đứa con gái ngoan này của chúng ta! Bà Mạc vừa nói vừa mỉm cười gấp thức ăn cho Mễ Bối. Mễ Bối ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy ông Mạc khẽ gật đầu với mình, tỏ ý tán thưởng. Cô xấu hổ lại cúi gằm mặt xuống, len lén nhìn sang Mạc Ngôn Hy bên cạnh. Anh ta thì vẫn hờ hững như không, chậm rãi gấp thức ăn trên bàn.

- Đúng rồi, lát nữa có người đến thay hết tất cả máy lạnh trong các phòng, cái cũ đã dùng hơn một năm, cũng phải thay rồi.

Bà Mạc đột nhiên làm vẻ nghiêm nghị, nhìn chồng nói:

- Tất nhiên là trừ phòng của Mễ Bối ra, vì đó là phòng mới.

Rồi bà quay sang con trai:

- Vì vậy, hôm nay bố mẹ sẽ đến công ty ngủ một đêm.

Lúc này, cả nhà đều mở tròn mắt nhìn bà.

- Ừm... Hy Hy đừng ra ngoài nữa, ở nhà với em gái con một đêm đi... Ừm... cứ vậy đi nhé!

Nghe xong câu nói này, cả Mễ Bối lẫn Mạc Ngôn Hy đều tròn mắt ngạc nhiên. Mạc Ngôn Hy đứng vụt dậy, hét lớn:

- Mẹ... mẹ điên rồi à?

-Quyết định vậy đi! À, Chính Hoa, ăn cái này đi, món này ngon lắm!

Bà Mạc coi như không nghe thấy, cầm đũa gấp thức ăn cho chồng.

- Mẹ... mẹ có nghe con nói không đấy?

- À... Chính Hoa à, lát nữa tôi với ông đi xem phim đi... Hôm nay phim hay lắm... phim hài đấy...

- Mấy người... âm mưu! Con không thích! Tôi con đi ngủ khách sạn!

Mạc Ngôn Hy thấy bị coi thường, tức giận chồm lên bàn ăn, hét như bị thần kinh.

- Ôi! Đi đi! Đi hết đi! Vú Lý, hôm nay mọi người cũng nghỉ một hôm đi! Mọi người đi hết đi, lát nữa có người đến tháo điều hoà ra rồi.

Vừa nói, tất cả vừa đi ra cổng, coi như cậu con quý tử của nhà họ Mạc đang tức đến xịt khói kia là người vô hình.

- Được! Đi hết đi! Lát nữa con cũng đi! Mạc Ngôn Hy cúi kính buông ra một câu.

- Hy Hy!

Bà Mạc đột nhiên quay người lại, thái độ nghiêm trang xưa nay chưa từng thấy:

- Con là đàn ông, mà sao vô trách nhiệm thế? Lẽ nào con để một cô gái yếu đuối như Mễ Bối phải ở nhà một mình trong căn nhà lớn thế này? Lát nữa có thợ đến đây... Đám công nhân ấy có khi đã lâu không... Nhớ thấy Mễ Bối xinh đẹp thế này lại... thì sao?

Nói xong, cả nhà liền đi hết, để lại mình Mạc Ngôn Hy và Mễ Bối ở lại.

Đại sảnh trong nháy mắt đã trở nên yên lặng, thi thoảng lại nghe thấy tiếng Mạc Ngôn Hy bẻ tay răng rắc vì tức giận mà không thể làm gì được. Gió đêm thổi tới, làm chiếc đèn chùm rực rỡ trên trần nhà lắc la lắc lư, Mễ Bối cảm thấy hơi chóng mặt.

Thấy đáng về tức tối của Mạc Ngôn Hy, Mễ Bối lấy hết dũng khí bước tới, nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo anh ta.

- Làm cái gì vậy? Đừng chạm vào người tôi!

Mạc Ngôn Hy hét lên, làm Mễ Bối sợ hãi rút vội tay lại. Anh ta đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, liền quay đầu lại trừng mắt lên nhìn cô. Cặp mắt Mễ Bối còn trong sáng hơn cả pha lê.

- Đúng rồi, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ? Có thể cô đồng mưu với bọn họ? Nói, có phải cô và họ đã cấu kết với nhau không?

Mạc Ngôn Hy hung hăng hỏi.

Mễ Bối hoang mang không hiểu đối phương đang nói gì, chỉ khe khẽ lắc đầu. Mạc Ngôn Hy hiểu Mễ Bối không biết nói dối. Thấy cô đã phủ định, anh ta cũng không nói gì thêm nữa.

Suốt nửa tiếng đồng hồ, Mạc Ngôn Hy vẫn luôn miệng lảm bảm:

- Vẫn là cái trò ấy! Mẹ nó chứ, chẳng mới mẻ gì hết!

Tôi muốn, Mễ Bối muốn đi tắm.

- Tắm cái gì mà tắm! Lát nữa đám thợ kia có ăn thịt cô thì tôi cũng mặc kệ đấy! Mạc Ngôn Hy dọa dẫm.

Có điều hôm nay cô có ra ngoài, khắp người đầm mồ hôi, không tắm thì rất khó chịu. Mễ Bối bước ra từ phòng tắm, khắp người thoang thoang mùi hương hoa thơm ngát, những hạt nước long lanh đọng trên mặt, trên vai. Lúc này trông cô giống như một đoá hoa hàm tiếu trắng hồng, mềm mại mà mong manh, trong sắc trắng ẩn hiện sắc hồng. Mễ Bối liếc nhìn ra đại sảnh, không thấy một bóng thợ nào, nhưng lại thấy Mạc Ngôn Hy đang đứng gần cửa nhà tắm. Anh ta đang nhắm mắt nghỉ ngơi, hai tay đút trong túi quần, người dựa vào tường.

Đúng là một gã “tâm khẩu bất nhất”.

- Hừm... Tôi ra rót cà phê, tiện thể xem cô có bị chết chìm trong bồn tắm hay không thôi! Đừng có mà tưởng bở!

Nói xong, anh ta liền nghênh ngang đi về phòng.

Mễ Bối thầm cảm thấy tức cười, nhưng không trêu chọc gì Mạc Ngôn Hy cả. Cô về đến phòng thì thấy Mạc Ngôn Hy đã ngồi trên giường mình tự bao giờ.

- Con bé này có bệnh hả? Xịt nhiều nước hoa lên giường làm gì? Toàn là mùi hoa đào không à!

Mạc Ngôn Hy chun chun mũi nói. Mễ Bối cảm thấy oan ức, xưa nay cô dùng nước hoa bao giờ đâu.

- Đứng đấy làm gì, lại đây.

Mạc Ngôn Hy trừng mắt, quát lớn.

Mễ Bối đứng ngăn người ra, không biết nên phải làm sao.

- Lại đây! Tôi có ăn thịt cô đâu!

Anh ta kéo Mễ Bối lại, rồi ấn cô ngồi xuống bên cạnh.

- Lát nữa cô ngủ giường, tôi ngủ đất.

Mễ Bối giờ mới bớt lo, hân hoan gật đầu lia lịa.

- Cô vui cái gì?

Mạc Ngôn Hy thấy Mễ Bối không muốn ở cạnh mình như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy rất bức dọc, cốc lên đầu cô một cái rồi nói:

- Cô không sợ tôi ngủ đất sẽ lạnh sao?

Nói xong liền thở phì một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Không ngờ anh chàng này lại nhỏ mọn như vậy! Mễ Bối nhoen miệng cười, kéo kéo vạt áo anh ta.

- Làm gì thế?

Mạc Ngôn Hy gất gông.

Mễ Bối chỉ tay vào mình, rồi lại chỉ xuống đất. Ý là mình sẽ ngủ dưới đất.

Những ngón tay trắng muốt như cọng hành của cô vạch đi vạch lại trên không.

- Được rồi! Tôi chỉ thử cô một chút thôi, xem ra cũng có lương tâm. Tôi ngủ đất được rồi, giường thơm như thế ngủ không quen!

Một lúc sau, mấy người thợ lấp điều hoà tới. Tiếng búa, tiếng khoan ầm ĩ cả nhà.

Mễ Bối nằm trên giường, được một lúc thì ngủ thiếp đi trong tiếng búa khô khốc.

Không biết bao lâu sau, mặt Mễ Bối bị một luồng khí nóng phả vào, cô liền mở bừng mắt ra nhìn... một gương mặt đẹp trai đang gi sát vào mặt cô...

- U...

Mễ Bối giật mình ú ớ kêu.

- Ấy! Cô kêu cái gì chứ? Làm tôi giật cả mình!

Mạc Ngôn Hy đứng thẳng người dậy, giải thích:

- Tôi chỉ xem cô ngủ hay chưa mà thôi. Cô ở chung phòng với một người đẹp trai như tôi mà ngủ nhanh thế à? Heo à?

Vừa nói, cặp mắt đẹp của anh ta vừa hấp háy.

- Được rồi, không sao cả, ngủ đi!

Mạc Ngôn Hy lại đòi đi ngủ.

“Sao mình lại gặp phải loại người này nhỉ?” Mễ Bối chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Đêm khuya, Mễ Bối đang mơ màng thì cảm thấy tức bụng, bèn trở mình bước ra phía nhà vệ sinh. Đi được nửa đường thì ...

- A! Đau...! Cô đâm lên bụng tôi rồi! Mễ Bối khốn kiếp... muốn chết hả... đồ không có mắt! Tôi giết cô bây giờ!...

...

Sáng hôm sau, bà Mạc nhìn hai đứa con mắt thâm quầng, miệng ngáp ngắn ngáp dài, cười hì hì nói:

- Chắc tôi qua đã mệt phờ ra rồi phải không?

Mạc Ngôn Hy có người yêu.

Khi anh ta tuyên bố tin này trong đại sảnh, tất cả mọi người đều há hốc miệng đến nỗi có thể

nhét vào đó một quả trứng.

- Hy Hy? Con nói thật không? Con yêu ai? Thật không phải Mễ Bối chứ?

Bà Mạc không tin hỏi lại.

- Muốn con nói bao nhiêu lần nữa đây? Không phải Mễ Bối!

Mạc Ngôn Hy bức bối và vội cơm vào miệng, liếc nhìn sang thấy nét mặt hoang mang của Mễ Bối đang ngồi bên cạnh.

- Làm sao con yêu Mễ Bối được? Nó là em con mà!

- Con thật lòng yêu cô gái đó à? Không phải vì chuyện gì khác chứ?

Bà Mạc vẫn truy vấn.

- Mẹ! Mẹ không thấy phiền à? Con không yêu thì ở bên cô ấy làm gì? Mẹ cho rằng con có ý đồ gì đây? Mạc Ngôn Hy này không bi ối vậy đâu!

Bà Mạc bị con trai nói vậy bèn ngậy cả mặt. Bà im lặng trong giây lát rồi thấp giọng nói:

- Thế nào cũng được, khi nào rảnh thì dẫn về đây!

- Ừm!

Mạc Ngôn Hy không để ý lắm, cắm đầu ăn, đưa mắt liếc trộm Mễ Bối một cái.

Lúc này cô đang gấp một miếng cá vào bát mình, cẩn thận nhặt xương, sau đó mới gấp lại vào bát Mạc Ngôn Hy. Ngày nào cũng như vậy.

Mạc Ngôn Hy thấy bát mình đã đầy ự, liền cười cười ngăn Mễ Bối lại:

- Em gái ngoan à, biết em quan tâm anh rồi! Anh không ăn nữa đâu!

Mễ Bối gật đầu như một cái máy. Mọi người bắt đầu say sưa bàn tán về bạn gái của Mạc Ngôn Hy. Bữa cơm hôm ấy, Mễ Bối ăn rất ít, nhưng không ai chú ý cả.

...

- Bối Bối, nàng tìm thấy ân nhân cứu mạng chưa?

Cửu Hoàng tử hỏi.

- Ừ, tìm thấy rồi.

- Nàng không thể yêu hắn. Hôm qua, Nguyệt Lão có đến tìm ta, nói nàng có một đoạn nhân duyên ở trần gian! Nhưng ta đã ép lão phải cắt nó đi rồi!

- Thật không?

Mễ Bối lơ đãng trả lời.

- Thiếp làm sao có thể có gì với người đó được chứ, người ta đã có bạn gái rồi.

- Vậy thì tốt quá!

Cửu Hoàng tử nhảy cẫng lên như một đứa trẻ, nhưng câu sau của chàng lại khiến cho Mễ Bối phải giật mình:

- Đùng quên rằng nàng là của ta! Kẻ nào muốn cướp nàng, kẻ đó phải chết!

...

Mễ Bối giật mình tỉnh giấc. Ánh mắt đầy lửa của Cửu Hoàng tử vẫn còn hiện lên rất rõ trong đầu cô. Đùng quên rằng nàng là của ta. Câu nói “Kẻ nào muốn cướp nàng, kẻ đó phải chết” khiến cho Mễ Bối ướt đẫm mồ hôi, quần áo dính sát vào người, rất khó chịu. Lúc này, trời mới hưng hừng sáng, trên nền trời xanh thẫm, sao mai sáng lấp lánh. Mễ Bối để chân không xuống giường, chuẩn bị đi tắm.

Lúc đi qua phòng Mạc Ngôn Hy, cô phát hiện đèn vẫn chưa tắt. “Mới yêu mà đã phẫn chấn tinh thần như vậy!” Mễ Bối thầm nhủ, rồi tiếp tục đi về phía phòng tắm.

Tắm xong, trên đường về phòng, Mễ Bối lại đi qua cửa phòng Mạc Ngôn Hy. Không hiểu vì nguyên nhân gì, cô dừng lại trước đó trong giây lát, cánh tay muốn gõ cửa như treo lơ lửng trên không hồi lâu, cuối cùng vẫn buông thõng xuống. Vào trong rồi, cô sẽ nói gì?

Sẽ hỏi: “Bạn gái mới của anh đẹp không?” hay là hỏi: “Cô ấy có yêu anh không?”

Càng nghĩ cô càng cảm thấy mình ấu trĩ. Mạc Ngôn Hy nhất định sẽ nhìn cô với ánh mắt giễu cợt rồi nói:

- Liên quan quái gì đến cô chứ... ?

Chuyện mất mặt, tốt nhất là không làm thì hơn.

Mễ Bối chuẩn bị cất bước về phòng.

Vừa mới nhấc chân lên thì đột nhiên cô nghe thấy tiếng Mạc Ngôn Hy găt gong trong phòng.

-Mẹ đừng có tự cho mình thông minh được không! Mẹ thì hiểu quái gì!

Sau đó là tiếng của bà Mạc:

- Con là do mẹ sinh ra, lòng con thế nào mẹ rõ hơn ai hết! Con à, nghe lời mẹ đi, nhất định phải ở bên người con yêu thương thật lòng thì mới hạnh phúc con ạ!

- Rõ chán! Con đang rất hạnh phúc!

- Sao con cứ cố chấp thế! Làm sao con biết được là Mẹ Bối sẽ hạnh phúc?
“Nhắc đến mình rồi!” Mẹ Bối hiểu kỳ áp sát tai vào cửa lắng nghe.

- ...

Im lặng.

- Vội lại... mẹ không muốn nhìn thấy con trai mình phải chịu đau khổ...

Nói tới đây, giọng bà đã bắt đầu nức nở, nghẹn ngào.

- Con chỉ cảm thấy mẹ rất ích kỷ!

- Đúng! Mẹ ích kỷ, nhưng mẹ là một người mẹ, thương yêu con trai mình thì có gì sai?

- Có gì sai? Mẹ Bối cùng lắm chỉ mò côi thôi, mẹ lại lợi dụng cô ấy như vậy! Mẹ có biết làm như vậy sẽ làm cô ấy tổn thương thế nào không? Con không muốn nói chuyện này với mẹ nữa! Việc của con, từ nay mẹ đừng can thiệp vào! Mẹ ra ngoài đi!

- Con à... Thực ra bệnh của con...

- Ra ngoài! Mẹ Bối bị tiếng quát làm giật bắn mình, trong lòng thầm nhủ may mà mình đứng ngoài cửa, chứ nếu anh ta mà quát lên với cô như vậy, không biết đã chết mất bao nhiêu tế bào nữa. Nghe thấy tiếng bước chân, Mẹ Bối vội vàng nhón chân rón rén đi về phòng. Trong đầu cô rất hỗn loạn, hai mẹ con bà Mạc cứ nhắc đến cô, nhưng cô nghe hoài mà không hiểu... Thôi, không nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau đầu, còn một lúc nữa trời mới sáng, ngủ thôi...

Nghĩ đoạn, Mẹ Bối vùi đầu vào trong chăn.

Từ khi Mạc Ngôn Hy có người yêu, lúc nào cũng thấy như người mất hồn, cả ngày ăn mặc chải chuốt, mỗi khi ra cửa còn lo lắng hỏi Mẹ Bối cả chục lần:

- Có thấy tôi đẹp trai không?

Phải tận mắt nhìn thấy Mẹ Bối dùng tay vạch lên không trung ba lần trở lên rằng: “Rất đẹp trai, rất đẹp trai!”, anh ta mới yên tâm ra ngoài.

Giữa mùa hạ, ánh nắng dù có gay gắt đến đâu cũng không thể ngăn được bước chân Mạc Ngôn Hy. Có lẽ đối phương cũng là một cô gái khó đeo đuổi, ngày nào cũng hẹn gặp, lúc nào cũng gọi điện thoại. Hết ra khỏi nhà là Mạc Ngôn Hy đi đến tối mịt mới về, để Mẹ Bối ở một mình trong căn nhà rộng, buồn chán, mớ meo.

Con trai có bạn gái, người làm mẹ đáng ra phải mừng rỡ, nhưng bà Mạc thì cứ thở ngắn than dài suốt cả ngày. Đã mấy ngày nay, Mẹ Bối không thấy Mạc Ngôn Hy đâu, lẽ nào bọn họ đã dọn ra ở chung rồi? Hay là sáng sớm Mạc Ngôn Hy đã đi, thế nên cô mới không gặp được anh ta?

Mẹ Bối bắt đầu trách bản thân tại sao lại ngủ như heo, thế nên cô đặt chuông đồng hồ lúc 6 giờ. Đồng hồ vừa reo là Mẹ Bối đã bật dậy, để chân trần chạy ra ngoài. Lúc đi qua cửa phòng Mạc Ngôn Hy, cô liền nhoén miệng cười... Quả nhiên anh chàng vẫn chưa ngủ dậy.

Mẹ Bối đi tưới hoa, ghé mũi sát vào cánh hoa hít hít những giọt nước long lanh. Những đóa hoa xinh xắn làm gương mặt cô càng thêm nổi bật, đáng yêu. Tưới hoa xong, cô vào bếp giúp vú Lý chuẩn bị bữa sáng, nghe kể chuyện hồi nhỏ của “cậu chủ”.

- Cậu chủ ấy à, hồi nhỏ cậu ấy là một đứa trẻ rất đáng yêu, hiểu chuyện, lễ phép, lại xinh xắn nữa, ai cũng thích cậu ấy cả. Nhưng sau một trận ốm... Ôi!

Vú Lý ý thức được mình đã lỡ mồm, vội đưa tay lên bịt miệng, lại thấy vẻ mặt kinh ngạc

và hiếu kỳ của Mễ Bối, bèn vội vàng lấp liếm:

- Cũng may là về sau chữa được bệnh, có điều từ đó tính tình cũng thay đổi! Được rồi, cô chủ, cô ra ngoài chuẩn bị dùng cơm đi, ở đây để tôi làm được rồi!

Mễ Bối giờ mới chịu ra ngoài, trong lòng vẫn băn khoăn về bệnh của Mạc Ngôn Hy. “Đó là bệnh gì, hình như bà Mạc đã nhắc tới rồi thì phải!”. Cô vừa đi vừa nghĩ, lúc ngẩng đầu nhìn lên thì thấy cửa phòng của Mạc Ngôn Hy đã mở toang, vội vàng chạy lên lầu. Thôi rồi! Anh ta lại ra ngoài rồi! Mễ Bối chán nản ngồi xuống cạnh cây đàn, rầu rĩ không thôi. Cô ngờ ngẩn đưa ngón tay khẽ gõ nhẹ lên phím đàn, đầu óc trống không.

Đột nhiên có một cánh tay lớn ấn mạnh lên tay cô. Phím đàn bị nhấn sâu, phát ra âm thanh vang vang. Mễ Bối giật mình hoảng hốt, quay đầu lại nhìn, là Mạc Ngôn Hy! Sự vui mừng lúc ấy cô thật khó có thể dùng lời mà diễn tả được!

- Đang nghĩ gì vậy? Sao thấy tôi lại có vẻ mừng rỡ thế?

Mạc Ngôn Hy thẳng thắn nói. Mễ Bối thoáng đỏ mặt, kéo vạt áo Mạc Ngôn Hy, rồi chỉ tay vào phím đàn, tỏ ý muốn anh ta đàn cho nghe, sắc mặt đầy vẻ chờ đợi.

- Ồ, để hôm khác đi! Tôi sắp có hẹn rồi!

Mạc Ngôn Hy vừa nói vừa cài cúc chiếc áo somi màu sáng.

- Thế nào, mới mua hôm qua đấy, trông tôi có đẹp trai không? Có hơi lả lướt quá không? Mễ Bối cúi thấp đầu, tâm trạng đột nhiên chùng xuống, cặp môi nhỏ màu hồng phấn khẽ mím lại, chán nản gật gật đầu. Mạc Ngôn Hy thấy Mễ Bối bảo mình đẹp trai, vui vẻ vô cùng, cũng không để ý đến sự thay đổi của Mễ Bối, xem đồng hồ rồi nói:

- Ôi chà, muộn rồi! Tôi đi đây, cô ngoan ngoãn ở nhà với mẹ nhé!

Nói xong liền chạy vù ra cửa.

Muộn? Lúc trước đi học có bao giờ thấy anh ấy tích cực thế đâu?

Mễ Bối cúi đầu ủ rũ về phòng, tự an ủi mình: “Dù sao thì cũng gặp được người rồi!” Cô tựa tay trên bậc cửa sổ nấp sau tấm rèm cửa màu xanh, đôi mắt chờ Mạc Ngôn Hy ra ngoài. Bầu không khí xung quanh cô dường như cũng trầm xuống, gió khẽ thổi làm mái tóc mây của Mễ Bối tung bay, thi thoảng lại có một, hai sợi rù xuống mặt, càng làm tăng thêm vẻ buồn bã nhưng rất đáng yêu, tựa như một con mèo con bị người ta bỏ rơi vậy.

-...?

Sao mãi vẫn không thấy Mạc Ngôn Hy đi ra vậy? Lẽ nào anh ấy đã ra rồi? Làm sao thế được chứ?

Mãi nghĩ ngợi, Mễ Bối vô ý quay đầu lại, bất chợt bị gương mặt đang toét miệng cười trước mắt làm cho giật bản mình. Mạc Ngôn Hy vẫn chưa đi. Mạc Ngôn Hy đang đứng sau lưng cô! Không biết đã đứng nhìn cô bao lâu rồi, nụ cười trên mặt từ từ chuyển qua giễu cợt.

- Đợi gì thế?

Mạc Ngôn Hy nói, hai tay chống vào bức tường sau lưng Mễ Bối, bao vây cô trong vòng tay của mình.

- Có phải đang đợi nhìn tôi ra ngoài không?

Vừa nói, anh ta vừa đắc ý nhướn mày lên.

Mễ Bối bị nói trúng tim đen, hai má đỏ bừng, định uốn mình thoát khỏi vòng tay anh ta; cô thực sự không quen cảm giác bị bao vây bởi mùi vị của một người con trai như thế này. Tim Mễ Bối đập mỗi lúc một loạn nhịp.

-Chạy cái gì?

Mạc Ngôn Hy nhanh tay chặn Mễ Bối lại, thái độ như một tên lưu manh đang gheo gái:

- Tôi có ăn thịt cô đâu? Thực ra, tôi quay lại là muốn hỏi xem cô có cần mua thứ gì

không. Mấy ngày nay, cô toàn ở lì trong nhà, có ra ngoài lần nào đâu.

Mạc Ngôn Hy nói, dáng vẻ rất nghiêm túc, cứ như người vừa nãy mới trêu chọc Mễ Bối là ai khác vậy.

Mễ Bối uể oải lắc đầu, tỏ ý không cần gì cả.

- Ừa, vậy tôi đi đây!

Mạc Ngôn Hy quay người đi

-...

Ánh mắt Mễ Bối thoáng hiện lên vẻ như muốn níu kéo, nhưng lại không làm gì để ngăn anh ta lại.

- Tôi đi đây nhé!

Vừa nói, anh ta vừa khoa chân bước ra cửa.

Mạc Ngôn Hy đi thật; ngay lập tức, Mễ Bối giống như một quả bóng xì hơi, nằm vật xuống giường, ngón tay mân mê những hoa văn chạm trổ trên thành giường, đôi mắt buồn, hệt hằng.

- Khục...

Đột nhiên, tiếng ho của Mạc Ngôn Hy vang lên ngoài cửa. Mễ Bối phấn khởi quay đầu lại. “Anh ấy chưa đi”

- Nếu như... em gái anh yêu cầu anh ở lại, anh có thể suy nghĩ về chuyện hủy buổi hẹn tối nay. Thế nào?

Dứt lời, hai mắt anh ta mở to nhìn chằm chằm vào Mễ Bối. Hai má Mễ Bối hồng lên như hoa đào tháng ba, xấu hổ cúi đầu, ngượng nghịu không biết phải làm sao, cuối cùng đành ngẩng mặt lên, đưa tay kéo kéo vạt áo Mạc Ngôn Hy, tỏ ý muốn giữ lại.

Quả nhiên, Mạc Ngôn Hy đã bỏ buổi hẹn.

Lý do là: trời nóng quá, anh ta không muốn ra khỏi nhà.

Cho dù thế nào đi nữa, Mễ Bối cũng rất vui vẻ. “Vì mình mà anh ấy đã bỏ cả cuộc hẹn, như vậy chứng tỏ mình cũng có chút địa vị trong lòng anh ấy”.

CHƯƠNG 5:

Mai là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc, mừng 7 tháng 7 Âm lịch.

Tự nhiên, Mạc Ngôn Hy đích thân xuống bếp, lại còn đuổi cả vú Lý định vào giúp ra ngoài. Đây đúng là chuyện lạ, có một không hai. Từ bé đến giờ, anh chàng này luôn coi thường những người đàn ông đứng trong bếp, cứ như hễ đàn ông mà vào bếp hay có chuyện gì đó liên quan đến bếp đều là biến tính cả vậy. Mễ Bối rón ra rón rén lại gần cửa bếp, định xem gã công tử vừa vui buồn bất thường này rốt cuộc vào bếp làm gì. Vừa mon men đến gần, một mùi nồng nồng, ngáy ngáy đã sộc vào mũi. Mễ Bối lại gần Mạc Ngôn Hy, khẽ chạm tay, dùng ánh mắt hỏi anh đang làm gì.

- Chưa thấy người đàn ông nào vừa lãng mạn lại vừa tinh tế thế này bao giờ cả?

Sau khi tự khen mình, Mạc Ngôn Hy liền đắc ý cười lên mấy tiếng:

- Mai là Lễ Tình nhân rồi. Cái này là để chuẩn bị cho buổi hẹn ngày mai đó.

-...?

“Cái thứ đen đen, sền sệt đó là quà tặng cho ngày mai sao? Tuy hơi xấu xí nhưng mùi vị có vẻ rất hấp dẫn.”

Mễ Bối đưa tay quệt một chút cho lên miệng, hai mắt sáng lên. Ngọt quá! Lại hơi đắng đắng. Ăn xong vẫn còn đọng lại dư vị trong miệng!

- A!

Mễ Bối tỏ vẻ thích thú, sau đó giơ ngón tay cái lên với Mạc Ngôn Hy.

- Ngon không? Sôcôla mà “thiếu gia” đây đích thân làm tất nhiên là không ai bì kịp rồi. Hi hi. Mễ Bối, em biết không, cái này là để tặng cho người mình yêu nhất ăn đây! Ví dụ như bạn gái của anh vậy!

Mễ Bối nghe Mạc Ngôn Hy nói vậy, trong lòng bỗng nhói đau như bị kim chích, ủ rũ đi ra ngoài.

Mễ Bối bỏ đi. Mạc Ngôn Hy thần thờ đứng nhìn theo bóng dáng cô đơn của “em gái”, hai bàn tay đang bận rộn đột nhiên buông thõng xuống. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, rơi đúng vào nôi sôcôla còn đang nóng...

Ngày hôm sau, mặt trời còn đang vất vả leo lên khỏi dãy núi xa xa, Mạc Ngôn Hy đã vội vã ra ngoài, trên tay vung vẩy hộp sôcôla đã vất vả làm cả đêm qua. Cổng đã mở, người đã ngồi trên chiếc xe hơi đồ quen thuộc, nhưng xe vẫn chưa nổ máy. Lúc ra khỏi cửa, Mạc Ngôn Hy vẫn còn rất vui vẻ, miệng huýt sáo líu lo. Nhưng vừa ngồi lên xe, ánh mắt anh ta lập tức sầm xuống, thẳng tay vứt hộp sôcôla sang một bên.

Mạc Ngôn Hy chăm chú nhìn vàng dương mới đang ló rạng, cặp mắt đen tuyệt đẹp sầm một màu u tối. Điều bộ ủ rũ đó đâu phải là của một thanh niên tràn trề nhựa sống, hạnh phúc trong tình yêu? Ve đột nhiên kêu râm ran, tiếng kêu ầm ĩ, chói tai. Mạc Ngôn Hy lẩm bẩm mắng chửi gì đó, đang định nổ máy xe thì bất ngờ bị cô gái trong gương chiếu hậu làm cho giật mình, run nhè nhẹ.

- Mễ Bối? Sao em lại ngồi đây?

Mạc Ngôn Hy ngạc nhiên hỏi.

Lúc này Mễ Bối mới từ từ mở mắt, há miệng ngáp dài một cái. Sau đó cô mới để ý thấy ánh mắt tức giận của Mạc Ngôn Hy đang nhìn mình, sắc mặt hoang mang.

...

Thì ra cô đã ngồi trong xe cả đêm.

- Trời sáng rồi, em xuống xe đi!

Mạc Ngôn Hy bực bội xuống xe, mở cửa cho Mễ Bối. Mễ Bối giờ mới tỉnh hẳn, cô mở to đôi mắt tròn xinh đẹp của mình, ra sức lắc đầu.

- Về đi. Anh đi có hẹn, em đi theo làm gì?

Mạc Ngôn Hy bực tức gắt lên.

...

Vẻ oan ức hiện lên trong đôi mắt tuyệt đẹp của Mễ Bối, cô nắm chặt lấy dây an toàn, giữ chặt quyết không buông, những đường gân xanh trên mu bàn tay nổi hết cả lên.

- Đi ra nào! Đừng làm trò đó nữa được không?

Mạc Ngôn Hy vừa nói, vừa định chui vào trong xe kéo Mễ Bối ra.

Mễ Bối lắc đầu lia lịa, đôi tay nắm chặt dây an toàn không hề buông lỏng. Cô muốn đi cùng Mạc Ngôn Hy, xem người con gái được ăn sôcôla do chính tay anh ta làm là người thế nào. Mạc Ngôn Hy có vẻ đã giận thật, trừng mắt, quát thẳng vào mặt Mễ Bối:

- Em có biết làm thế đáng ghét lắm không? Có hiểu anh nói gì không đấy? Đừng làm bộ đáng thương nữa, tự vào nhà đi!

“Đáng ghét lắm? Mình lại làm anh ấy tức giận rồi ư?” Mễ Bối cắn môi, không nói tiếng nào, cánh tay đang nắm chặt đai an toàn cũng buông ra.

- Mau xuống xe, vào nhà đi!

Mạc Ngôn Hy thấy dáng vẻ tội nghiệp của nàng cũng mềm lòng, giọng nói đã dịu đi rất nhiều. Mễ Bối ngoan ngoãn xuống xe, động tác rất nhẹ nhàng, cứ như đứa trẻ vừa mới phạm lỗi vậy. Mạc Ngôn Hy lắc mạnh đầu, cố ghìm nén không nhìn theo cô, ngồi lên xe

phóng vút đi.

Mặt trời mùa hè vẫn đang ra sức trèo lên núi, hơi nóng dần đẩy lui cái lạnh của buổi đêm. Ve vẫn kêu, tựa như tiếng cười chế giễu, những đám mây lững lờ bị gió thổi tan tác khắp nơi. Mễ Bối đứng nguyên tại chỗ, nhận ra mình không thể nhấc nổi chân lên. Đúng lúc này, một chiếc xe đua lao vút vào trong sân. Thân xe đỏ rực tràn đầy sức sống của tuổi xuân, sáng bóng lên dưới ánh mặt trời. Mễ Bối đưa tay lên che mắt. Xe dừng lại ngay bên cạnh cô, một thanh niên tuấn tú bước ra, nụ cười đầy vẻ chế giễu, nửa đùa nửa thật nói:

- Lên xe đi! Anh đoán là em sẽ đứng phơi nắng ở đây mà!

Sau đó anh ta đưa tay gõ lên đầu cô một cái:

- Không có lần sau đâu nhé!

Mễ Bối thấy Mạc Ngôn Hy quay lại, ngạc nhiên không dám tin vào mắt mình.

- Sao? Không muốn đi với anh nữa à?

Mạc Ngôn Hy trêu chọc, cố ý nheo mắt hỏi. Mễ Bối vội vàng gật đầu, sau đó, nhanh nhẹn chui vào trong xe như một chú chuột nhỏ, nháy mắt đã ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế cạnh Mạc Ngôn Hy.

Mạc Ngôn Hy cũng ngồi vào xe, nghiêng đầu liếc Mễ Bối một cái, thấy cô đang giả bộ nghiêm nghị, còn thực ra thì đang liếc trộm mình, không nén nổi một nụ cười ở khoe miệng.

Sau khi đến chỗ hẹn, một màn giới thiệu bình thường, không nhanh mà cũng không chậm đã diễn ra.

-Đây là Sánh Sánh. Còn đây là em gái anh, Mễ Bối.

Mím cười, lịch sự bắt tay. Rồi cả ba bắt đầu nói chuyện vui vẻ. Bạn gái của Mạc Ngôn Hy rất xinh đẹp, là một cô gái hạng chuẩn. Trong quán cà phê, cô ấy ngồi rất ngay ngắn ngay bên cạnh Mạc Ngôn Hy, nói nói cười cười. Mễ Bối ngồi đối diện với hai người, bất chợt cảm thấy mình như người thừa. Cô không mở miệng được, cũng không lên tiếng chen vào câu chuyện của hai người được, điều duy nhất có thể làm chỉ là ra sức uống cà phê, che đậy sự lúng túng của mình, thi thoảng lại mím cười đáp lại ánh mắt của Mạc Ngôn Hy, rồi lại cúi đầu. Hôm nay, bạn gái của Mạc Ngôn Hy trang điểm rất nhạt, mái tóc xoăn bồng bênh, hàng lông mày vừa rậm vừa đen, mỗi khi nhìn Mạc Ngôn Hy đều rất chăm chú, không chớp mắt. Trên cổ cô nàng đeo một sợi dây chuyền bạch kim sáng lấp lánh, một viên đá lam bảo toả sáng rực rỡ dưới ánh đèn, treo lơ lửng dưới sợi dây chuyền. Mễ Bối nhận ra cô nàng này thường “vô ý” đưa tay lên sờ sợi dây chuyền trên cổ, sau đó liếc nhìn cô một cái, thoáng vẻ như cố ý khiêu khích vậy.

Mễ Bối cúi gầm mặt: gương mặt không trang điểm, áo sơ mi với quần bò của cô trước mặt đối phương trông thật tương phản, tựa như một con bé nhà quê đứng trước nàng công chúa vậy.

-Hai người ngồi đây nhé, anh đi toilet.

Mạc Ngôn Hy bỗng nhiên đứng dậy, nói với bạn gái.

“Ừm, Mạc Ngôn Hy này bình thường rất hung hăng, sao giờ đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy?”

Trong lòng Mễ Bối chợt dâng lên cảm giác chua chát. Từ lúc Mạc Ngôn Hy đi khỏi, cô gái ngồi đối diện đã không thèm để ý đến Mễ Bối, chỉ cúi mặt chăm chăm sửa móng tay, rồi liếc mắt nhìn xung quanh. Được một lúc, cô nàng nàng tự dung thốt lên:

- Chà, bóng đèn lớn quá!

Nói đoạn, ánh mắt liền ngược lên nhìn bóng đèn trên trần nhà. Mễ Bối không hiểu gì, vẫn lặng lẽ ngồi uống cà phê.

Mạc Ngôn Hy đi ra từ nhà vệ sinh, vừa ngồi xuống đã nói:

- Hai cô không làm gì nhau đấy chứ? Anh ta nhìn Mễ Bối hỏi, nhưng Mễ Bối không thể lên tiếng trả lời.

- Hi hi, em gái anh thật thú vị!

Sảnh Sảnh làm bộ giả lả, đưa bàn tay thanh tú lên che miệng, cười hích hích.

Mễ Bối đột nhiên có cảm giác buồn nôn, thì ra đây là người mà Mạc Ngôn Hy đã chọn sao?

- Vậy thì tốt! Anh chỉ sợ hai cô ở với nhau một lúc là bất hoà thôi!

Mạc Ngôn Hy nói xong, quay sang nháy mắt với Mễ Bối một cái, làm mặt cô đỏ ửng lên.

- À à, quà của em đâu, Hy Hy?

Sảnh Sảnh hình như không thích Mạc Ngôn Hy cứ nhìn cô gái khác, liền nắm lấy cánh tay anh ta lắc lắc.

- Chuẩn bị từ lâu rồi! Em xem!

Mạc Ngôn Hy lấy hộp sôcôla ra.

- Sảnh Sảnh, đây là quà Lễ tình nhân của em.

Mạc Ngôn Hy mỉm cười, hai tay nâng hộp sôcôla lên, dáng vẻ rất trân trọng.

- Sôcôla à? Em còn tưởng là nhẫn kim cương chứ?

Cô nàng cầm lấy, lắc lắc.

- Ồ, hiệu gì đây? Hình như vỡ cả rồi? Làm sao ăn được đây?

Sau đó cô nàng cầm hộp sôcôla vứt sang một bên, bám lấy Mạc Ngôn Hy nói:

-Hy Hy! Anh quên mất lần trước chúng ta đi tiệm kim hoàn xem chiếc nhẫn đó hả? Anh còn nói em đeo đẹp lắm mà!

Sảnh Sảnh bắt đầu làm nũng. Mạc Ngôn Hy chau mày, lộ rõ vẻ không vui.

Hộp... hộp Sôcôla... bị vứt sang một bên?

Ánh mắt Mễ Bối nhìn chăm chăm vào chiếc hộp bên cạnh Sảnh Sảnh.

...

“Sôcôla là để cho người mình yêu thương nhất”

Mạc Ngôn Hy đã nói như vậy mà.

Mễ Bối nắm chặt tay đến nỗi trắng bệch ra... Tình yêu của Mạc Ngôn Hy đã bị cô gái này chà đạp một cách phũ phàng như vậy sao?

Sảnh Sảnh vẫn còn đòi Mạc Ngôn Hy đi mua thứ này thứ kia, không hề chú ý đến Mễ Bối đang từ từ đứng dậy. Cô tức đến trắng bệch mặt, cặp môi hồng mỏng tựa cánh hoa đào kích động đến nổi tím lại, run lên bần bật.

...

Mễ Bối hất mạnh ly cà phê trong tay vào người Sảnh Sảnh. Sảnh Sảnh không kịp phản ứng, chỉ biết trợn tròn mắt lên nhìn Mễ Bối, mái tóc quăn, bông bênh ướt nhèm, dính bết vào mặt, luống cuống không biết phải làm sao.

-Mễ Bối, em điên à? Làm cái trò gì thế?

Mạc Ngôn Hy hoảng hốt đứng dậy, lấy giấy ăn lau mặt cho Sảnh Sảnh, có nằm mơ anh ta cũng không ngờ một cô gái nhu mì như Mễ Bối lại có thể làm những chuyện như vậy.

Lúc này, Sảnh Sảnh đã bình tĩnh lại, trong chớp mắt đã bỏ nhào về phía Mễ Bối, vung tay lên tát mạnh một cái:

- Mày tưởng tao là con gà cho mày muốn làm gì thì làm chắc? Cái tát này vừa mạnh lại vừa chuẩn, Mễ Bối loạng choạng lùi lại mấy bước, phải dựa lưng vào ghế sofa phía sau mới đứng vững được. Khi cô ngẩng mặt lên, mà trái đã in hằn sâu năm ngón tay đỏ ửng.

Sảnh Sảnh vẫn chưa chịu thôi, chồm lên định đánh tiếp, nhưng đã bị Mạc Ngôn Hy giữ lại:

- Đủ rồi!

Anh ta khễ gần giọng quát.

- Cái gì mà đủ? Nó làm em ướt hết cả rồi! Em gái anh không chỉ cầm thôi đâu, nó còn khùng nữa đó! Đồ yêu tinh! Con cầm thôi tha! Chẳng trách mà lại bị bố mẹ bỏ rơi!

Sảnh Sảnh vừa nhe nanh múa vuốt mắng Mễ Bối, vừa nhỏ nước bọt phì phì. Những người xung quanh đều che miệng cười trộm. Mễ Bối đứng thẳng người, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ quật cường của cô chỉ tập trung vào một nơi - chiếc hộp sôcôla nằm trên ghế đã bị cà phê làm ướt, từng giọt cà phê đang nhỏ xuống đất. Mễ Bối chậm chậm bước về phía Sảnh Sảnh, bước chân chắc nịch kiên quyết, cơn giận dữ của cô lớn đến mức suýt chút nữa làm Sảnh Sảnh phải lùi lại, miệng lắp bắp:

- Mà... mà muốn gì? Đừng... đừng tưởng tao sợ...

Sảnh Sảnh còn chưa dứt lời, đã thấy Mễ Bối bước qua, đi thẳng đến chỗ cô ta vừa ngồi, nhẹ nhàng mà trân trọng cầm hộp sôcôla lên, tựa như đang nâng niu tình yêu của Mạc Ngôn Hy vậy.

Bản rồi.

Mễ Bối vội vàng lấy chiếc khăn tay trắng muốt trong túi ra, cẩn thận lau chùi chiếc hộp, ánh mắt dịu dàng như làn nước suối nhẹ êm, động tác chậm rãi, như sợ làm hỏng mất tình yêu của Mạc Ngôn Hy.

Cô nhớ rất rõ, tối qua Mạc Ngôn Hy còn rất phẫn khích ở trong nhà bếp làm sôcôla, là anh ta đích thân làm chứ không phải ai khác! Phải mất bao nhiêu công sức, ở trong phòng, cô còn nghe thấy tiếng Mạc Ngôn Hy huýt sáo nữa... Sôcôla là để cho người mình yêu thương nhất.

Nhưng bây giờ...

Mễ Bối đã lau xong rồi, cô nâng hộp kẹo lên, ôm trước ngực, sau đó đứng dậy, không thèm quay đầu lại, đi thẳng ra cửa.

“Tình yêu của anh đã bị tổn thương, em muốn bảo vệ nó, em phải mang nó đi”.

- Nay, muốn đi hả? Con điếm thôi tha kia! Bà còn chưa tính sổ xong với mà?

Sảnh Sảnh vừa bị Mễ Bối làm cho ngẩn người ra trong mấy giây, định thản lại thì đã thấy cô đi ra tới cửa, liền ngoác mồm ra chửi quay ngoắt lại trút hết cơn giận lên đầu anh ta:

- Anh giúp nó hả? Anh giúp cái con cầm đó hả? Các người... các người là một bọn phải không? Hai người chúng ta hẹn nhau, anh ta mang cái đồ thôi thân đây theo làm gì, lại còn là một con cầm nữa...

- Đủ rồi!

Mạc Ngôn Hy từ đâu vẫn chưa lên tiếng, đột nhiên hét lớn, làm Sảnh Sảnh run bắn lên:

- Cô nói thử một tiếng “con cầm” nữa xem?

- Các người... các người... Tôi biết rồi! Các người đồng mưu với nhau! Các người...

- Biết rồi mà vẫn còn rống lên thế hả? Cô muốn chết đúng không?

Mạc Ngôn Hy vừa nói, vừa cầm ly cà phê trên bàn ném mạnh xuống đất, hai mắt trợn to như hai quả chuông đồng.

- Anh... anh giỏi lắm, Mạc Ngôn Hy! Coi như tôi nhìn lầm anh! Sau này đừng có mà đến tìm tôi nữa!

Nói xong, cô nàng cầm túi xách đi thẳng, vừa đi vừa quay đầu lại chửi:

- Anh cũng đừng đắc ý! Ai mà chẳng biết anh bị bệnh! Anh không oai phong được mấy chốc nữa đâu! Tôi qua lại với anh chẳng qua là thương hại thôi... Á á...

Sảnh Sảnh còn đang mắng chửi thì bị một chiếc cốc thủy tinh bay vèo tới. Hoảng hồn, cô ta vội vàng lùi ra cửa.

Tất cả liền trở lại yên tĩnh như lúc đầu. Chỉ còn lại mấy người khách lớn gan vẫn còn đang ngồi gần đó kinh ngạc tròn mắt ra nhìn. Lúc bình tĩnh lại, Mạc Ngôn Hy mới nhớ ra Mễ Bối.

- Mễ Bối! Mễ bối!

Anh ta đột nhiên lao thẳng ra cửa.

Trên phố, người qua kẻ lại như mắc cửi, Mạc Ngôn Hy chạy như điên cuồng khắp mấy con phố mà vẫn chưa tìm thấy chiếc bóng gãy guộc làm người ta phải đau lòng kia đâu. Hai tiếng đồng hồ sau, Mạc Ngôn Hy ừ ừ trở lại chỗ cũ, chuẩn bị lấy xe đi tìm tiếp. Cửa xe vừa mở ra, anh ta vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ đến nỗi suýt chút nữa hét lớn lên... Cô gái mà anh vừa tìm suốt hai tiếng đồng hồ đang cuộn tròn trong xe, ôm chặt hộp sôcôla trong lòng.

- Mễ Bối! Em đi đâu đấy, làm anh tìm khắp nơi!

Mạc Ngôn Hy bổ vào trong xe, định tóm lấy cô gái gõ cho mấy cái vào trán để trút giận, nhưng chỉ trong chốc lát trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi hai ánh mắt gặp nhau, bao nhiêu tức giận đều tan biến hết cả. Đôi mắt thuần khiết, tựa như chốn đào nguyên không nhiễm bụi trần trong cô tích.

Xe nổ máy. Trên đường, Mạc Ngôn Hy không nói tiếng nào, Mễ Bối cũng không biết mình đang nghĩ gì, cô chỉ biết ôm chặt chiếc hộp sôcôla.

- À, xuống xe thôi!

Mạc Ngôn Hy dừng xe lại.. Mễ Bối ngoan ngoãn xuống xe, đảo mắt một vòng, đây là một công viên vắng người. Hai người đi vòng quanh công viên một lát, không rộng lắm, chỉ đi một lát là đã hết. Đi một, họ tìm một chiếc ghế, ngồi xuống, ngắm phong cảnh, mỗi người một ý nghĩ trong lòng.

Mễ Bối cảm thấy rất áy náy, bởi vì cuộc hẹn của Mạc Ngôn Hy đã bị cô phá hỏng: "Nhìn vẻ mặt của Mạc Ngôn Hy lúc này, chắc chắn là anh ấy đang muốn mắng mình một trận để trút giận đây".

Mạc Ngôn Hy cũng thấy rất áy náy: "Mễ Bối đã bị Sảnh Sảnh làm nhục ngay trước mặt mình, những lời nói đó, nhất định đã rạch những vết thương rất sâu trong lòng cô ấy". Im lặng. Thi thoảng có bóng chim bay vút qua, kêu lên mấy tiếng. Cứ yên lặng thế này cũng không phải cách, không khí thật bức bối. Mạc Ngôn Hy đột nhiên bảo Mễ Bối ngồi đợi.

- Đợi anh ở đây, không được đi đâu đấy!

Một lát sau, Mạc Ngôn Hy đội nắng chạy về, trong tay cầm một chiếc kem.

- Nào, ăn đi!

Anh ta ra lệnh.

- ...

Mễ Bối không muốn ăn, bèn lắc lắc đầu.

Mạc Ngôn Hy cầm cây kem, có vẻ hơi lúng túng... Trong lòng anh ta, đây là sự bồi thường dành cho Mễ Bối.

- Em có ăn không nào? Không ăn thì anh vứt đi đây!

Mạc Ngôn Hy thờ phỉ phỉ nói, mang theo vẻ uy hiếp. Mễ Bối giờ mới hoảng hốt đón lấy, há miệng cắn lấy cắn để, do ăn quá nhanh, nên cổ họng bị lạnh, cô ho lên sù sụ.

- Này, ăn chậm chậm thôi...

Mặc kệ, cô cứ tiếp tục ra sức ăn.

- Được rồi, được rồi! Sợ em rồi, em ăn từ từ thôi, anh không ném đi đâu .
Mạc Ngôn Hy nhượng bộ. Mễ Bối ngược mắt lên nhìn trộm, một lúc lâu rồi mới yên tâm buông cây kem xuống, cánh tay đỏ ửng lên vì lạnh.

- Ấy, em cũng bỏ cả hộp sôcôla kia xuống đi, không ai cướp đi đâu mà sợ!
Mễ Bối giờ mới do dự đặt hộp sôcôla xuống đùi, Mạc Ngôn Hy hai tay ôm đầu, ngửa người ra sau, nheo nheo mắt nhìn mặt trời đang lặn dần, thi thoảng lại liếc trộm Mễ Bối một cái.

- Em...

Cuối cùng anh ta cũng không nhịn được buột miệng hỏi:

- Tại sao em lại đối xử như vậy với Sảnh Sảnh?

Mễ Bối cúi đầu, nắm chặt lấy hộp sôcôla trong lòng. Động tác rất nhỏ này đã lọt vào mắt Mạc Ngôn Hy.

- Ôi... ngốc ạ...

Một giây sau đó, một nụ hôn phớt nhẹ như chiếc lá khẽ rơi, không một tiếng động đặt lên môi Mễ Bối. Còn hai tiếng “Mễ Bối...” tràn ngập yêu thương và xót xa kia cũng theo đó mà bị nuốt vào miệng hai người.

Cũng nuốt vào.

Hôn rất nhẹ, rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã kết thúc.

Mễ Bối kinh ngạc, tròn tròn mắt nhìn Mạc Ngôn Hy, cặp môi hồng phớt đỏ ra, không khép lại được. Mễ Bối thật quá ngây thơ, khả ái. Một nụ hôn đơn giản, ai cũng có thể nghĩ rằng đây chỉ là một cái hôn phớt bày tỏ tình cảm của anh trai với em gái, vậy mà đã có thể làm cho cô căng thẳng lâu đến như vậy. Mạc Ngôn Hy nhìn xuống đôi tay đang vò chặt lấy nhau của cô, định nói mấy câu châm chọc, nhưng lại không nỡ thốt lên lời. Một cảm giác thương xót chọt dâng lên trong lòng, Mạc Ngôn Hy tự cười nhạo chính mình. Mười phút sau, Mễ Bối vẫn căng thẳng như vậy, Mạc Ngôn Hy cuối cùng chịu hết nổi, phải hét lên:

- Em nghĩ cái gì thế? Chỉ là anh thấy trên miệng em còn dính kem, giúp em liếm đi cho đỡ phí thôi mà!

Nhưng mặt Mễ Bối vẫn đỏ bừng đến nỗi sắp chín nừ. Mặt trời giống như một cái đĩa khổng lồ đỏ rực, treo lơ lửng trên đường chân trời. Những con quạ đen trở về sau một ngày dài kiếm ăn thi thoảng lại đậu xuống gần hai người, gió nổi lên, mang theo mùi cỏ thơm ngai ngái, thổi tan không khí oi bức, làm những cây cỏ thân mềm rạp cả xuống.

- Đúng rồi, hộp sôcôla này xử lý thế nào bây giờ?

Mạc Ngôn Hy cầm chiếc hộp lên, lắc lắc:

- Bên trong vỡ hết rồi à?

Đến giờ, bầu không khí khó chịu vừa nãy mới bị phá tan. Mễ Bối nghiêng đầu, nhìn hộp sôcôla nhất thời cũng không biết phải làm sao. Mạc Ngôn Hy nghĩ ngợi giây lát rồi bất ngờ giật tung dây gói bên ngoài, vụng về mở hộp ra.

Mùi hương sôcôla lập tức sục lên mũi.

Anh ta cầm lên một miếng, bẻ mạnh.

“Khực!”

Miếng sôcôla gãy làm đôi, vụn sôcôla đen đen bay tứ tung dưới ánh hoàng hôn.

- Nào, hai chúng ta ăn xù nó đi cho đỡ phí! Của em đây!

Mạc Ngôn Hy đưa một nửa cho Mễ Bối:

- Ăn đi!

Mạc Ngôn Hy cắn một miếng lớn, liếc mắt thấy Mễ Bối vẫn cầm miếng sôcôla ngẩn

người ra, liền giục giã:

- Sao thế? Ăn đi? Chê không ngon à?

Mễ Bối vội vàng lắc đầu, mặt đỏ còn hơn mặt trời. Chiếc lưỡi nhỏ khẽ liếm nhẹ lên phía trên... vị ngọt lim, sau đó là vị đắng xuất hiện điểm xuyết cho vị ngọt, mùi nồng sục mũi. Ăn hết một miếng, trong miệng vẫn còn mùi hương phảng phất.

Đây là thứ ngon nhất mà cô đã được ăn trong đời.

- Thế nào, đồ tự làm ăn có được không?

Thấy Mễ Bối cắn một miếng, MNH vội vàng sốt sắng hỏi. Mễ Bối nhoẻn miệng cười, chậm chậm gật đầu.

Trời: cao mà trong sáng. Đất: dày mà bằng phẳng. Cỏ xanh mơn mơn, gió thơm mơn man làn tóc mây. Mặt trời treo lơ lửng phía xa, mỉm cười khuất dần sau rặng núi. Sôcôla ngọt, nhưng trong lòng Mễ Bối còn ngọt hơn sôcôla.

...

“Sôcôla là để cho người mình yêu thương nhất ăn”. Trong một lúc nào đó, ở một nơi nào đó, đã có người nói thế với cô.

CHƯƠNG 6:

- Hỷ Tước tử tử! Hỷ Tước tử tử!

Trên Thiên cung, một nàng tiên hoa nhỏ nhắn chạy theo một chú chim khách, miệng không ngừng gọi.

Nàng tiên hoa cũng y như nguyên thân của mình vậy thôi, môi màu hồng phấn mềm mại, mắt như vì sao đêm, làn da trắng như hạt gạo trăn châu, ai thấy cũng thích.

- Mễ Bối! Lại muốn gì nữa đây!

Chim khách quay đầu lại, đề phòng hỏi.

Mỗi lần đến ngày 7 tháng 7, khi Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau là Mễ Bối lại bám lấy chim khách hỏi nọ hỏi kia.

- Vâng... vâng... Lần này dẫn cả muội đi được không?

- Gì hả? Chim khách giật mình hoảng hốt:

- Chúng ta đi thi hành nhiệm vụ, dẫn theo con quỷ nhỏ như muội đi, lỡ hỏng chuyện, Vương Mẫu trách phạt thì Cửu Hoàng tử của muội cũng không cứu được đâu!

Khắp Thiên đình ai ai cũng biết Cửu Hoàng tử của Ngọc Đế rất yêu thương Mễ Bối, hơn nữa hai bọn họ đã đính hôn từ nhỏ, vì vậy, mặc dù Mễ Bối có khi rất phóng khoáng, cử chỉ bừa bãi nhưng chúng thần không ai dám làm gì bất lợi cho nàng.

- Không có chuyện gì đâu mà! Dẫn muội đi đi! Muội thật sự rất tò mò, tại sao nhân gian lại có yêu có hận, có máu, có đau đớn, tại sao tiên nhân chúng ta lại không thế?

Mễ Bối vừa nói, cái đầu nhỏ vừa mặc sức tưởng tượng.

- Thế thì muội xuống trần đi. Chim khách đùa cợt. - Được đấy! Muội cũng đang muốn xuống nhân gian một chuyến! Nhưng mà Cửu Hoàng tử không cho! Mễ Bối đùa cợt.

- Này! Ta chỉ nói đùa thôi đấy, muội đừng tưởng là thật! Thôi được rồi, giờ ta phải đi đây, mai là ngày 7 tháng 7 rồi, Ngưu Lang Chức Nữ sẽ gặp nhau. Ta phải về chuẩn bị một lát.

- Ngưu Lang Chức Nữ, bọn họ có tình yêu không?

- Có chứ...

Chim khách nói, rồi trừng mắt lên với Mễ Bối:

- Còn nhỏ như muội, biết tình yêu là cái gì chứ?

Mẽ Bối như không nghe thấy, lại hỏi tiếp:

- Bọn họ gặp nhau chắc là cảm động lắm phải không?

- Phải, phải, phải! Trẻ con sao hỏi nhiều thế?

Chim khách nói xong, liền vỗ cánh bay vút đi.

- Tình yêu cảm động chẳng?

Mẽ Bối ngồi trên bậc cầu thang đá, chông cằm suy nghĩ, một lát sau, cặp mắt xinh đẹp của nàng tiên hoa khẽ chớp chớp, vẻ như mưu tính điều gì.

Ngày hôm sau, tất cả chim khách đều bay đến Ngân Hà, bắc thành một chiếc cầu nối liền hai bờ sông, đen ngòm cả một khoảng trời. Ngưu Lang và Chức Nữ xuất hiện rồi! Ngưu Lang trông rất cao lớn, Chức Nữ thì thật xinh đẹp, bọn họ hạnh phúc tay trong tay, ôm nhau, tình cảm thấm thiết lộ ra trên gương mặt, ánh mắt chan chứa tình yêu khiến người ta phải cảm động.

Chức Nữ xúc động rơi lệ.

- Ô, có nước chảy ra từ mắt của vị tỷ tỷ kia kìa!

Chim khách nhỏ kêu lên kinh ngạc.

- Đó gọi là nước mắt, nhân gian ai cũng có thứ này.

Một chú chim khách khác già dặn hơn giải thích.

- Nước mắt? Mùi vị thế nào nhỉ? Thật ngưỡng mộ họ quá!

- Hừm, hừm, người thử chảy vài giọt nếm thử là biết ngay. Thực ra thì ta cũng không biết nữa, chắc là ngọt.

...

Đột nhiên, giữa cầu, một chú chim khách nhỏ vì quá chăm chú, nên vỗ cánh loạn nhịp, lao đảo mấy cái rồi rơi thẳng xuống dưới...

Nhân gian. Tây Thành

Hoa tiên Mẽ Bối biến thành chim khách, nhất thời không cẩn thận đã rơi xuống trần gian.

Cánh đã gãy, máu chảy lênh láng. Mắt nhắm nghiền, không mở ra được.

Một con vật giống như con chó lớn chạy tới chỗ nàng, chun chun mũi hít lấy mùi máu, lè lưỡi liếm.

Mẽ Bối... sắp chết tới nơi rồi.

Mẽ Bối không hối hận. Nàng đã bắt một chú chim khách nhốt vào, rồi hoá thân làm chim khách, đã nhìn thấy tình yêu chân chính khiến người ta ngưỡng mộ, thật ngọt ngào, cả hơi thở của họ dường như cũng nối tiếp nhịp nhàng... cho dù phải chết... cũng không hề tiếc nuối.

Trong lòng Mẽ Bối nở một nụ cười thoả mãn, hơi thở mỗi lúc một yếu đi.

Con chó nhe răng, định nuốt chú chim khách nhỏ vào bụng, thì chợt có một cậu bé tầm mười tuổi, mặc bộ quần áo cũ kỹ chạy tới, hét lớn đuổi nó chạy đi.

- Chú chim khách thật đáng thương...

Cậu bé bồng chim khách lên tay.

- Ô, hình như vẫn còn ấm.

Cậu bé ôm lấy chim khách, chạy như bay đến một nhà kho vắng vẻ, lấy thuốc và bông băng, cẩn thận băng bó cho nó. Chim khách nhỏ từ từ mở mắt, cảnh tượng đầu tiên chính là đôi mắt trong sáng thuần khiết trên gương mặt xinh xắn của cậu bé.

Nhờ sự chăm sóc của cậu bé, thật thần kỳ, chim khách sống lại, càng lớn càng khỏe mạnh.

Cậu bé ngày nào cũng đến thăm nó, cho nó ăn những hạt gạo ngon nhất. Những hạt gạo này, ngay cả cậu, bình thường cũng không nỡ ăn, vì nhà cậu rất nghèo.

Vết thương của chim khách đã khỏi hẳn, mỗi ngày đều đập cánh luyện tập, rồi cũng đến một ngày, nó bay cao, cao mãi, vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt cậu bé tốt bụng. Cậu cảm thấy hụt hẫng, ngồi bên cạnh chiếc ổ của chim khách, nhặt lên một sợi lông, nhìn ngắm đến ngẩn người ra.

Đột nhiên, trên không có một chấm đen nhỏ bay tới, chim khách! Nó trở về rồi! Chim khách đậu lên vai cậu bé, dùng chiếc mỏ nhỏ màu vàng của mình ra sức quẹt lên má cậu, dường như đang tỏ ý cảm ơn.

Tê tê, buồn buồn, cậu bé phá lên cười.

Đột nhiên cậu có cảm giác, đây không phải là một chú chim khách bình thường, mà là một nàng tiên trần trụi tình cảm.

- Chim khách ơi, bạn tên là gì? Tớ tên là Mạc Ngôn Hy! Chúng ta trở thành bạn nhé! Sau này bạn đừng rời xa tớ nhé!

Cậu bé khịt khịt mũi, thật lòng nói.

Chim khách khẽ lắc lắc đầu, chỉ ở lại một lúc rồi vỗ cánh bay lên trời cao, không quay đầu lại nữa.

Không lâu sau, cậu bé vì bị đói, nên đã chết. Để báo đáp ơn cứu mạng, Mễ Bối đã tìm đến kiếp sau của cậu bé, sắp xếp cho cậu vào một gia đình lương thiện.

Mạc Ngôn Hy, cậu phải sống cho thật tốt. Cậu có hạnh phúc không?

Chẳng bao lâu, những ngày hè rực rỡ đã kết thúc. Trong bốn mươi ngày ngắn ngủi, Mạc Ngôn Hy đã mập ra hơn mười cân.

- Đều nhờ công của Mễ Bối cả.

Bà Mạc cười tí mắt nhìn Mễ Bối.

Khai giảng.

Tháng chín. Bầu không khí nóng ẩm bao trùm khắp thành phố. Những con ve muện vẫn kêu râm ran trên ngọn cây, như đang tiếc nuối mùa hè, tiếng kêu thê lương, trầm đục. Thịnh thoảng lại có một trận mưa nhỏ, tuy không làm vơi bớt đi cái nóng, nhưng không khí cũng tươi mát thêm phần nào.

Mạc Ngôn Hy vẫn nằm bò ra bàn ngủ gật, Mễ Bối ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn bầu trời mây đen vần vũ bên ngoài, chỉ sợ trời đổ mưa lớn. Những sinh viên khác người thì ngủ, người thì giả bộ nghe giảng.

Gần đây những hành động ngang ngược quái đản của Mạc Ngôn Hy đã bớt đi không ít, cũng đã có người lựa thời cơ nói đùa với anh ta mấy câu vô thưởng vô phạt.

Ví dụ như: Anh Hy, bao giờ mới được uống rượu mừng của anh đây?

Hoặc như là: Anh Hy, sau này có ai ăn hiếp chị dâu, anh em sẽ lập tức đến xin hấn tí tiết!

Vân vân và vân vân...

Mới đầu, Mạc Ngôn Hy cũng cảm thấy không tự nhiên, giải thích mấy câu:

- Đừng nói bậy, đó là em gái tao đấy!

Nhưng liệu có ai tin anh ta chứ.

Mễ Bối vừa nghe thấy hai chữ “chị dâu”, mặt đã đỏ bừng như quả cà chua chín. Nhìn thấy bọn họ cung kính với mình, nghe họ xì xầm với nhau: “Đừng đụng đến cô ta, người của Mạc Ngôn Hy đấy!”, cô cảm thấy rất ngượng nghịu.

Nhưng nghe nhiều rồi cũng cảm thấy quen. Mọi người rất tự nhiên ghép cô và Mạc Ngôn Hy thành một đôi.

Mạc Ngôn Hy cũng không nói gì, còn cô thì câm, làm sao giải thích cho được?

Mễ Bối liếc trộm Mạc Ngôn Hy đang say ngủ, điệu bộ lúc ngủ của anh chàng này quả thật rất đáng yêu, hai hàng lông mày thi thoảng lại khẽ cau lại, lông mi vừa cong vừa dài

che hết cả mắt, được một lúc lại khẽ động đậy. Cặp môi hồng mà rất có phong cách lúc này khẽ mở ra rồi lại khép lại.

Mẽ Bối đột nhiên nhớ lại mấy hôm trước khi bà Mạc tỏ vẻ bí mật kéo cô vào một góc, dò hỏi hôm ấy cô và Mạc Ngôn Hy có xảy ra chuyện gì không... mặt cô chột đỏ bừng lên.

- Mẽ Bối, con có yêu Hy Hy không?

Bà Mạc hỏi.

Mẽ Bối dịu dàng gật đầu.

- Ý mẹ nói là... tình cảm giữa nam và nữ...

Bà Mạc nghĩ Mẽ Bối hiểu lắm, bèn giọng gao hỏi lại lần nữa. Mẽ Bối xấu hổ cúi gằm mặt xuống đất. Bà Mạc ôm lấy vai Mẽ Bối, nhẹ nhàng nói:

- Mẹ cảm thấy con trai mẹ yêu con đấy, nếu mẹ bảo hai đứa kết hôn, con có đồng ý không?

Mẽ Bối kinh hãi mở tròn mắt đẹp, trong đầu không ngừng hỏi tại sao. Nhà họ Mạc làm chủ một tập đoàn tài chính lớn, Mạc Ngôn Hy lại là con trai duy nhất, sau này nhất định sẽ kế thừa sản nghiệp. Một người ưu tú như vậy, tại sao bà Mạc cần phải vội vã tìm kiếm con dâu? Hơn nữa, cô lại còn là một người tật nguyền nữa.

- Mẽ Bối, trong lòng con chắc đang rất băn khoăn phải không? Có rất nhiều chuyện mẹ không nên giấu con. Thực ra, thì năm mười lăm tuổi Hy Hy đã mắc phải một chứng bệnh, khiến nó lúc nào cũng ủ rũ không vui. Trước đây, nó là một đứa trẻ rất nghe lời, học ở trên lớp và học đàn đều rất xuất sắc, nhưng từ sau khi biết mình bị bệnh, nó đã thay đổi hoàn toàn. Trở thành một người không nói đạo lý, thường hay đánh người, tính tình nóng nảy. Người làm mẹ như mẹ đây hiểu rất rõ, con trai mẹ đang nguy trang, thực ra nó là một chàng trai tốt, nó yêu con, bởi vì chỉ khi có con, mẹ mới được nhìn thấy lại đứa con trai ngoan ngoãn thuở trước của mình. Vì vậy, nhất định con có thể mang đến hạnh phúc cho Hy Hy... Con nhất định không được rời xa nó... Mẹ cầu xin con...

Bà Mạc nói tới đây, giọng bắt đầu nghẹn ngào.

- Nếu con nói yêu anh ấy, anh ấy sẽ vui chứ?

Mẽ Bối dùng tay hỏi.

- Vui chứ! Nhất định rồi!

...

Mẽ Bối vẫn ngẩn người ra nhìn Mạc Ngôn Hy, chàng trai trông có vẻ rất khoẻ mạnh kia liệu có bệnh gì chứ? Hơn nữa có bệnh thì đi bệnh viện chữa trị không được ư? Đúng lúc này, hai hàng mi Mạc Ngôn Hy khẽ chớp chớp, Mẽ Bối chưa hết bản thân thì anh ta đã mở bừng mắt ra, cười cười hỏi:

- Nhìn lâu chưa? Đẹp trai quá phải không?

Một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên gương mặt điển trai.

“Mạc Ngôn Hy là ân nhân cứu mạng của mình, mình nhất định phải làm anh ấy hạnh phúc. Mẹ đã nói, anh ấy yêu mình...”

Mẽ Bối lấy hết dũng khí, ngược mắt nhìn thẳng vào cặp mắt đầy quyến rũ của Mạc Ngôn Hy, chậm chậm đưa tay ra, chỉ vào mình, sau đó một tay vuốt nhẹ lên ngón tay của bàn tay kia, rồi lại chỉ vào Mạc Ngôn Hy.

Cô muốn nói: Em yêu anh.

Động tác này vô cùng đơn giản, Mẽ Bối tốn mất năm giây mới hoàn thành, lúc cô dùng thủ ngữ, hai mắt vẫn thành khẩn nhìn chăm chăm vào Mạc Ngôn Hy, cặp môi hồng như cánh hoa đào còn mấp máy phối hợp nhịp nhàng với động tác tay.

Làn da trắng muốt của Mẽ Bối sáng mịn, mềm mại. Gió thổi mái tóc dài suôn mượt của

cô tung bay, mùi hương toả ra từ người của cô tan vào không khí. Ánh mặt trời chiếu trên đầu, làm người cô như chìm đắm trong ánh hào quang rực rỡ.

Tiên nữ.

Mạc Ngôn Hy ngậy người ra như tượng đá, nửa giây sau, anh ta kịp lấy lại vẻ bình thường, cười hì hì:

- Ngu như heo ấy! Tự đứng ra ký hiệu khi gì vậy? Biết rõ là anh không hiểu thủ ngôn ngữ của người câm ấy rồi mà!

Câm... Mễ Bối ngăn ra, chán ngán cup mắt xuống. Mạc Ngôn Hy gắng hết sức kìm nén không cho tim mình đập nhanh hơn, ghé người lại sát Mễ Bối, giữ nguyên vẻ mặt chế giễu:

- Hay là em viết ra đi!

Mễ Bối nhìn giấy bút trên bàn, trong đầu vẫn ong ong chữ “câm” mà Mạc Ngôn Hy vừa thốt ra khi nãy.

Đột nhiên, bầu trời vang lên một tiếng sấm lớn, một tia sét xé nát bầu trời phóng thẳng xuống. Mễ Bối sợ hãi giật bản mình, không kịp nghĩ ngợi gì đã đẩy Mạc Ngôn Hy sang một bên.

“Sầm!”

Một tia sét đánh trúng mặt bàn của Mễ Bối và Mạc Ngôn Hy, cả lớp đều ngậy ra trước cảnh tượng trước mắt. Mạc Ngôn Hy bị Mễ Bối đẩy ra, ngã ạch xuống đất. Sau một thoáng ngớ người ra, anh ta vội vàng bò dậy. Mễ Bối đã hôn mê bất tỉnh.

- Mễ Bối! Mễ Bối!

Mạc Ngôn Hy tát khê lên mặt cô. Vẫn không thấy tỉnh lại, anh liền vội vàng bế xốc cô lên, chạy thẳng ra ngoài. Tất cả bàn ghế chắn phía trước đều bị Mạc Ngôn Hy tức giận hất đổ, khi anh ta hất tung tất cả chướng ngại vật trước mắt thì thân thể cô gái đang nằm trong lòng đã lạnh cóng.

Đường như Mễ Bối càng lúc càng nặng, từ từ rơi khỏi cánh tay anh ta, rồi lại đột nhiên biến thành rất nhẹ, nhẹ như một cánh hoa đào, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

- Trời ơi! Lũ lợn kia, mau gọi xe cấp cứu!

Mạc Ngôn Hy ra sức gào thét đến khản cả giọng.

Đến bệnh viện, Mễ Bối được đưa vào phòng cấp cứu. Bà Mạc nghe tin, tất tả chạy đến.

Bà thấy con trai đang ngơ ngẩn ngồi thụp trước cửa phòng phẫu thuật, co rúm lại thành một đống, gương mặt điển trai lộ rõ vẻ u uất vì lo lắng và bất lực.

- Con trai...

Bà Mạc khê gọi.

- Mẹ... Mễ Bối bị sét đánh trúng... đáng lẽ con mới là người bị sét đánh... nhưng cô ấy đã đẩy con ra... mẹ... Mễ Bối là đồ ngốc... con còn mắng cô ấy là con câm nữa... là con cố ý làm vậy... con sợ mình sẽ yêu Mễ Bối mất... trước đó một phút, cô ấy còn nói... cô ấy yêu con...

Mạc Ngôn Hy lảm bảm nói như một kẻ điên, lắp ba lắp bắp, lại như đang tự trách mình... Khi bà Mạc lại gần hơn, mới phát hiện ra trước mắt đã ướt đầm cả khuôn mặt con trai.

...

- Bối Bối! Bối Bối! Nàng tỉnh lại đi! Bối Bối... ta đã hại nàng! Ta... ta... tại sao nàng ngốc vậy, sao lại giúp tên khốn kiếp đó chứ? Bối bối...!

- Cứu Hoàng tử... thiệp... thiệp có lỗi với chàng... thiệp phải đi rồi...

- Không... Bối Bối! Chúng ta còn chưa kết hôn, ta còn phải đợi nàng hết kỳ hạn ở hạ giới trở về Thiên đình mà...!

Tới đây thì Cửu Hoàng tử đã lo lắng đến nỗi nói không nên lời, lắp ba lắp bắp.

- ...

Mễ Bối giờ là thân xác của người phàm, có máu có thịt, sao chịu nổi sét đánh, yếu ớt đến nỗi thở không ra hơi.

- Làm sao bây giờ? ... Bối Bối... Bối Bối, nàng đợi ta! Nhất định phải đợi ta! Ta sẽ đi trộm Long Châu của Phụ hoàng cho nàng, nhất định sẽ chữa được cho nàng!

Nói xong, Cửu Hoàng tử định bỏ đi. Mễ Bối đột nhiên nhồm dậy, kéo nhẹ chèn áo của chàng.

- Nàng muốn nói gì? Bối Bối! - ĐỪNG... đi... nguy...hiểm... lắm!

Mễ Bối vất vả ngăn cản Cửu Hoàng tử, bởi vì trộm bảo vật của Ngọc Đế là tội chết, ngay cả hoàng tử cũng không ngoại lệ.

- Hừ, nàng mặc kệ ta! Nàng đã thành thế này rồi, làm sao ta có thể thấy chết mà không cứu? Nàng đừng cản ta, không thể chậm trễ được nữa rồi!

Lần này, không biết Mễ Bối lấy đâu ra sức lực, đột nhiên nắm chặt cánh tay Cửu Hoàng tử, mở to mắt chậm rãi nói:

- Hứa với thiếp, cho dù xảy ra chuyện gì chàng cũng không được trút giận lên ân nhân của thiếp!

Nói xong một câu dài, Mễ Bối không chịu đựng nổi, ôm ngực ho lên sù sụ.

- Bối Bối! Bối Bối! Ta xin nàng đừng nói gì nữa! Buông tay ta đi, ta sẽ về nhanh thôi! Ta có thể cứu nàng mà!

Hai cánh tay đang nắm chặt Cửu Hoàng tử không hề buông.

- Hứa với thiếp...

- Không được! Chính hấn đã hại nàng ra nông nỗi này! Ta không thể dễ dàng bỏ qua cho hấn như thế được!

Cửu Hoàng tử tức giận nói, ánh mắt đầy vẻ thù địch.

- Hứa với thiếp đi... khụ... khụ...!

Mễ Bối cố gượng chút sức tàn cuối cùng thiều thoà thét lên, rồi lại ho như cuộc kêu mùa hè.

- Được ! Ta hứa với nàng! Chuyện gì ta cũng hứa với nàng!

Cửu Hoàng tử không biết phải làm sao, đành ngậm hờn gật đáp ứng.

Một lát sau đó, cánh tay Mễ Bối từ từ buông xuống.

...

- Hả? Tim không đập nữa hả?

Bác sĩ cấp cứu quay đầu lại nhìn, quả nhiên trên màn hình máy điện tâm đồ đã xuất hiện một đường thẳng.

- Nhanh lên, chuẩn bị kích điện.

...

Bên ngoài phòng cấp cứu, Mạc Ngô Hy vừa lo lắng vừa đau xót, đi đi lại lại trong hành lang.

...

- Bối Bối, Phụ Hoàng lúc nào cũng ở đó, ta không thể ra tay được. Vậy nên ta đã xin Mẫu hậu lấy ở chỗ Thái Thượng Lão Quân một viên Đại Hoàn Đơn, mau nuốt nó vào đi!

Cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt Mễ Bối đã trắng bệch, thân hình lạnh cứng, tựa như một đoá hoa đào rơi trên nền đất cứng, dựng như chỉ một trận gió nhẹ cũng đủ để thổi bay nàng tiên xinh đẹp này đi xa.

- Bối Bối!

Cửu Hoàng tử đau đớn kêu lên, rồi đỡ nàng ngồi dậy, một tay đỡ lưng, một tay nhét Đại Hoàn Đan vào miệng, rồi mớm thêm chút nước...

CHƯƠNG 7:

Giây lát sau...

- Khụ... khụ...

Mễ Bối bị sắc nước, ho lên mấy tiếng, chừng một phút sau, cuối cùng cũng từ từ mở mắt. ...Năm phút... Mười phút... Ba mươi phút...

Cửa phòng cấp cứu bật mở, vị bác sĩ già mặc blu trắng bước ra, hai mẹ con bà Mạc lập tức bỏ tới. Chỉ thấy ông mệt mỏi lắc đầu nói:

- Xin lỗi! Chúng tôi đã cố hết sức!

Mạc Ngôn Hy vừa nghe đã ngậy ra, rồi lập tức lao thẳng tới vị bác sĩ già, một tay nắm cổ áo ông, mặt đỏ bừng bừng:

- Há? Ông có phải là bác sĩ không há? Ông có cứu người không đấy? Há? Người đang khoẻ mạnh mà ông nói không được à? Ông có muốn chết không há?

Bà Mạc vẫn còn giữ được bình tĩnh, vội vàng chạy đến cản con trai lại, sau đó nức nở cầu xin:

- Bác sĩ, xin ông cứu con gái tôi! Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề...

- Thưa bà, chắc bà chưa rõ. Không phải chúng tôi không cứu, mà là ... tim cô ấy đã ngừng đập nửa tiếng rồi, đến cả thần thánh cũng cứu không nổi...

Mạc Ngôn Hy nghe xong, cả người liền đổ sụp xuống, miệng lảm bảm gì đó, không ai hiểu. Nét mặt anh ta lúc này tràn ngập một nỗi tuyệt vọng, ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Đột nhiên, một giọng nói thảng thốt vang lên trong phòng cấp cứu:

- Bác sĩ Vương! Ông mau vào đây! Tim cô ấy đập lại rồi!

- Gì há?

Bác sĩ Vương vừa nghe, vội vàng chạy vào trong.

Quả nhiên, tuy nhịp tim Mễ Bối còn rất yếu ớt, nhưng đúng là đã bắt đầu đập trở lại, kể đó là một tràng ho dữ dội, hơi thở cũng trở về với cô... Mễ Bối lại một lần nữa thoát khỏi bàn tay Diêm Vương.

- Đúng là kỳ tích!

Cả bệnh viện đều xôn xao. Người mừng rỡ nhất là Mạc Ngôn Hy, cảnh ngộ hôm nay làm mất anh ta ướt đầm, mãi không thốt được lời nào.

Mễ Bối bị sét đánh trúng, cũng may lúc đó cô đang giơ tay lên che mặt, nên chỉ bị bỏng phần cánh tay. Điều làm người ta kinh ngạc nhất là tốc độ phục hồi của cô nhanh đến giật mình, buổi sáng vừa thoa thuốc, đến chiều đã mọc da non. Lốp da mới mọc hồng hồng như hoa đào tháng Ba, sau đó hai ngày đã trắng ngần như cũ. Mễ Bối đã thoát khỏi nguy hiểm, có điều vẫn phải nằm viện để theo dõi.

Bà Mạc ngày nào cũng bảo vú Lý nấu món canh gà hầm rong biển mà Mễ Bối thích nhất mang tới, đích thân đút cho cô ăn. Mạc Ngôn Hy thì hầu như lúc nào cũng ở bên cô, nhưng chỉ đứng xa xa nhìn lại, không hề bước lại gần giường bệnh dù chỉ một bước.

Canh gà vừa tươi vừa ngon, mỗi lần mở hộp ra, các bác sĩ đi qua bên ngoài đều trầm trồ:

- Chà, thơm quá!

Bà Mạc chăm sóc Mễ Bối rất cẩn thận, sợ canh làm cô bị bỏng, lần nào cũng phải thử trước, thấy vừa rồi mới nhẹ nhàng đút vào cái miệng nhỏ xinh xắn của cô.

- Mễ Bối, có ngon không?

Bà Mạc hỏi.

Mễ Bối ngoan ngoãn gật đầu. Ánh mắt nhìn theo bóng người bên ngoài cửa sổ.

Mạc Ngôn Hy thường ngồi cách giường của cô chừng vài mét, lúc thì tắm nắng, lúc thì nhàn rỗi xem sách. Mỗi lần bác sĩ đến thay băng cho Mễ Bối đều rất căng thẳng, không ai muốn nhìn thấy những vết sẹo lớn sẹo nhỏ lưu lại trên người một thiếu nữ xinh đẹp trong trắng nhường này, đó là một điều vô cùng đáng tiếc. Nhưng lần nào mở băng ra, mọi người cũng đều rất kinh ngạc... Vết thương còn lành nhanh hơn họ tưởng. Mạc Ngôn Hy từng túm áo bác sĩ của Mễ Bối dọa dẫm:

- Để lại sẹo thì tôi đốt luôn cái bệnh viện này của mấy người.

Thực ra, anh ta cũng rất lo lắng.

Lúc thay băng, xung quanh giường Mễ Bối vây kín các y tá và bác sĩ, Mạc Ngôn Hy đứng bên ngoài, từ đầu đến cuối đều không dám lại gần, nhưng những lúc quan trọng, anh ta đều nhón chân, nghên cổ lên, cố gắng nhìn vào bên trong. Đợi cho mọi việc xong hết, anh ta trở lại góc quen thuộc củ mình, thản nhiên ngồi đọc sách.

“Mạc Ngôn Hy, anh ấy sợ lại gần mình rồi.”

Suy nghĩ này làm Mễ Bối rất đau khổ. Mạc Ngôn Hy có lý do của mình, anh ta nói bây giờ Mễ Bối quá yếu.

- ...?

Giải thích kiểu gì vậy?

- Ừm... Chỉ cần lại gần em, anh sẽ không kiềm chế được mà đánh em một trận! Ai bảo em ngu thế, tự dưng đi nhận lấy tia sét đó! Ngu như heo ấy, cứ nghĩ đến là anh lại tức! Vì vậy, tốt nhất là anh không lại gần em. Em yếu quá, chỉ sợ không chịu nổi một đấm!

Mạc Ngôn Hy ra vẻ hung hăng nói.

Giải thích như vậy cơ bản là chấp nhận được.

Nửa tháng sau, Mễ Bối đã gần khoẻ hẳn, nhà họ Mạc tổ chức một buổi đón rước long trọng, đưa cô từ bệnh viện về nhà. Sau khi xuất viện, cô vẫn được “nhồi” cho vô số đồ ăn bổ dưỡng.

- Hi hi, Mễ Bối, cô sắp nặng bằng tôi rồi đấy!

Mạc Ngôn Hy trêu đùa.

- Này, cô dạo này sao thế, đen sì sì, lại còn béo nữa, gả cho ai được bây giờ?

Anh ta lại còn lắc đầu ngán ngẩm:

- Vừa đen vừa béo lại câm nữa, cô hết thuốc chữa rồi.

- ...!!!

Mễ Bối nghe những lời này, giật mình hoảng hốt bỏ chạy về phòng soi gương.

Bà Mạc nhìn dáng vẻ tất tả của cô, không nén nổi cười. Thực ra, sau một thời gian bồi dưỡng, Mễ Bối đã khoẻ lên rất nhiều, còn hồng nhuận hơn trước nữa, thân hình vẫn thon thả nhưng không mất đi vẻ khoẻ mạnh, so với dáng vẻ yếu ớt gió thổi cũng bay trước đây thì hoàn toàn khác hẳn. Mễ Bối giờ như một đoá hoa đang nở rộ, một đoá hoa đang ở thời kì đẹp nhất của đời hoa.

Mỗi lần Mạc Ngôn Hy nhắm mắt lại, cảnh tượng Mễ Bối vừa chân thành vừa nghiêm túc

nói ba tiếng em yêu anh lại hiện ra trước mắt.

Vừa đau lòng lại vừa chua chát.

Vì vậy, anh ta không thể không xử phũ cô, để cô thôi không còn đặt hy vọng ở mình nữa. Mễ Bối đã đi học trở lại, nhưng Mạc Ngôn Hy thì đã thay đổi. Ngay ngày đầu tiên anh ta đã tuyên bố trước toàn trường, người nào còn gắn ghép anh ta và Mễ Bối là một đôi, người ấy chết chắc. Giờ lên lớp, chỉ cần Mễ Bối bất cẩn chạm phải Mạc Ngôn Hy một cái là anh ta sẽ nổi giận đùng đùng, nhảy dựng lên quát:

- Có phải cô muốn chết không? Đã bảo đừng đụng vào tôi rồi mà lại!

-...

Mễ Bối oan ức ngược mắt nhìn Mạc Ngôn Hy, đôi mắt trong sáng của cô lúc này ngập tràn vẻ thương tâm.

- Nhìn cái gì mà nhìn! Cô có biết cái đồ cầm như cô rất là vô vị không!

Mạc Ngôn Hy tàn nhẫn đay đi đay lại chữ “cầm”, cuối cùng cũng bất nhẫn không dám nhìn thẳng vào cặp mắt đang ngân ngấn nước kia, gục xuống bàn, lăn ra ngủ.

Không ai biết rằng Mạc Ngôn Hy đang nhắm chặt mắt, cố ngăn không cho nước mắt chảy ra. Có người bắt đầu xì xào bàn tán, họ tìm một nơi Mạc Ngôn Hy không nghe thấy mà mắng chửi sau lưng:

- Tên Mạc Ngôn Hy đó thật đáng ghét! Chỉ biết bắt nạt người khác! Cậu xem Mễ Bối thật đáng thương! Hồi trước hấn ta còn xem cô ấy như bảo bối trên tay, từ sau khi cô ấy bị thương, hấn liền trở mặt vô tình ngay!

- Thì đó! Đúng là đồ vô ơn, hấn không nghĩ xem ai đã xả thân cứu hấn nữa!

- Phải, phải! Mỗi lần bắt gặp ánh mắt đáng thương của Mễ Bối là tớ lại muốn lao đến bảo vệ cô ấy!

Câu nói cuối cùng, không hiểu vì sao lại lọt đến tai Mạc Ngôn Hy. Trưa hôm ấy, anh ta đánh cho cậu sinh viên nói câu đó một trận bán sống bán chết, vừa đánh vừa mắng chửi:

- Mà có tư cách gì mà bảo vệ Mễ Bối? Mà xứng không?

...

Buổi chiều lên lớp, Mễ Bối thấy mặt Mạc Ngôn Hy sưng vù lên, thì lo lắng vô cùng, vội vội vàng vàng lấy khăn tay ra, đến phòng y tế xin một cục đá, cầm tới chườm vết thương cho anh ta.

Vì quá đau lòng và lo lắng, nên cặp môi mỏng của cô khẽ rung lên, cánh tay trắng muốt mềm mại, bị đá lạnh làm cho đỏ ửng lên, nhưng cô vẫn kiên quyết giữ chặt cục đá, động tác rất nhẹ nhàng như sợ Mạc Ngôn Hy bị đau...

- Cô làm cái gì vậy! Đừng có đụng vào người tôi! Đã bảo bao nhiêu lần rồi!

Mạc Ngôn Hy cuối cùng cũng phát cáu, anh ta thô lỗ hất văng tay Mễ Bối ra, cục đá bay khỏi tay cô rơi xuống đất.

Vỡ tan. Mặt trời chiếu xuống. Đá tan thành nước.

Mễ Bối cúi đầu im lặng một lúc lâu, rồi lại chạy về phía phòng y tế lần nữa.

Cô lại gói một cục đá nữa, nghiêng răng, khăng khăng đòi chườm vết thương cho Mạc Ngôn Hy.

Bàn tay Mạc Ngôn Hy nắm chặt lại, kêu răng rắc:

- Có phải cô cầm rồi điếc luôn không?

Tay Mễ Bối khẽ run lên, nhưng vẫn kiên trì áp cục đá lên mặt Mạc Ngôn Hy.

Một cánh tay vung lên hất tay Mễ Bối ra. Mễ Bối ngẩn người ra, rồi lại đưa tay lên lần

nữa. Bị hất ra, lại đưa lên, cứ như vậy đến khi chuông vào lớp réo vang. Tiếng mắng chửi, tiếng bàn tán rì rầm vang lên. Có người nói Mạc Ngôn Hy quá lạnh lùng, có người

nói Mễ Bối quá hạ mình. Một vài cô nữ sinh đa sầu đa cảm, mắt đã ươn ướt. Trong một buổi chiều thu, cô gái xinh đẹp như tiên nữ ấy đang kiên quyết bảo vệ, chăm sóc người mình yêu.

-Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn chạm vào tôi lần nữa thì đừng trách tôi vô tình vô nghĩa! Mễ Bối như không hề nghe thấy, lặng lẽ cất khăn tay đi, cầm sách, ngồi chăm chú nghe giảng, khoé mắt có gì đó lấp lánh.

- Khục...

Mọi người đều hiểu kì quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mạc Ngôn Hy lại gục mặt xuống bàn, đáng vẻ như sắp ngủ.

“Mễ Bối ngốc! Tại sao em lại tốt với anh như vậy! Tại sao phải nói em yêu anh! Tại sao lại nói vậy! Nếu em là em gái anh, anh sẽ mãi mãi che chở em, bao bọc em! Nhưng tại sao em lại nói em yêu anh... xin lỗi, Mễ Bối! Anh là một kẻ sắp chết... anh không thể cho em hạnh phúc... xin lỗi...”

Mạc Ngôn Hy thâm gào thét, lòng đau như cắt.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa, bên ngoài vang lên tiếng của thầy chủ nhiệm khoa:

- Mở cửa, là tôi đây!

Thầy giáo ra mở cửa, chủ nhiệm khoa đi vào, theo sau thầy là một anh chàng cao lớn điển trai.

Đây là sinh viên mới chuyển đến, tên là Vương Tử, chữ Tử gồm chữ Mộc và chữ Tân.

Anh chàng mới chuyển đến lịch sự gật đầu chào cả lớp, làm vô số nữ sinh phải xuýt xoa trầm trồ. Vẻ đẹp của anh ta khiến cả đàn ông cũng phải nín thở. Trên gương mặt tuấn tú không tì vết là đôi mắt màu xanh da trời thăm thẳm, thi thoảng lại sáng lên như có điện, dịu dàng, mềm mại mê hoặc lòng người. Anh ta có mái tóc vàng rục rờ như muôn ngàn tia sáng mặt trời, môi đỏ như son, làn da hơi trắng, bộ đồng phục bình thường khoác trên người không che giấu nổi khí chất quý tộc cao quý. Toàn thân anh ta toát lên một vẻ uy nghiêm khác biệt hẳn với người thường.

- Vương Tử? Gọi là hoàng tử luôn cho rồi, có phải con lại Trung Pháp không nhỉ?

Nữ sinh A nói.

- Đúng đấy, đúng đấy! Cứ như hoàng tử trong cổ tích sống lại vậy!

Nữ sinh B phụ họa.

Nét mặt Vương Tử lạnh như băng, cặp mắt đảo một vòng quanh lớp học, những nữ sinh bị ánh mắt anh ta chạm phải đều có cảm giác như bị điện giật, giật bắn mình kêu lên khe khẽ. Mễ Bối đang nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề để ý đến hai người mới bước vào lớp học, nghe thấy tiếng xì xầm hỗn loạn trong lớp, cô mới từ từ quay người lại. Khi gương mặt Vương Tử lọt vào tầm mắt cô, Mễ Bối sững sờ, trái tim nghẹn thắt.

“Là Cửu Hoàng tử! Chàng đã đến rồi!”

Đúng lúc này, ánh mắt của Vương Tử cũng dừng lại trên mặt Mễ Bối, mãi không di chuyển đi nơi khác. Vừa hay lúc này, Mạc Ngôn Hy cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy có người đang nhìn chăm chăm vào Mễ Bối bên cạnh mình. Anh ta nheo nheo mắt nhìn đối phương, phát ra những tính hiệu cảnh báo nguy hiểm.

Những nữ sinh ngồi giữa Mễ Bối và Vương Tử không hiểu sao đều rú lên những tiếng hoảng hốt.

- Tôi muốn ngồi đó!

Ngón tay trắng thon thả của Vương Tử khẽ cất lên, chỉ về phía Mễ Bối, nhẹ nhàng nói:

- Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi.

Nữ sinh ngồi ngay bên trên Mễ Bối đột nhiên thở hắt ra một hơi, không kêu được tiếng

nào đã lăn ra ngất xỉu.

Vương Tử đi về phía Mễ Bối, đầu hơi ngẩng lên, bước chân nhẹ nhàng mà cao quý, hoàn mỹ đến mức tưởng chừng như không có thật. Nắm tay Mạc Ngôn Hy kêu răng rắc, vang vang khắp lớp. Vương tử lại gần Mễ Bối, cúi đầu, cầm tay phải cô lên, khom người đặt lên đó một nụ hôn nhẹ. Cả lớp đều rùng mình, ánh mắt tập trung vào Mạc Ngôn Hy đang ngồi bên cạnh Mễ Bối. Thầy chủ nhiệm khoa cũng kinh ngạc đến nỗi tròn mắt như muốn rơi xuống đất.

Hôn tay Mễ Bối xong, Vương tử ngẩng đầu lên, liếc nhìn Mạc Ngôn Hy đang chờ người ra bằng ánh mắt khinh miệt, nói với giọng hết sức oai nghiêm, oai nghiêm đến độ không thể kháng cự:

- Làm ơn tránh ra!

Giọng nói không lớn, nhưng khí thế đủ để người ta không lạnh mà run.

Ánh mắt của mọi người dừng lại cả trên người Mạc Ngôn Hy, thi nhau đoán xem Mạc Ngôn Hy sẽ xử sự thế nào.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, một đôi mắt xanh như tia chớp trên bầu trời, một đôi mắt thâm nhiên mang theo chút phẫn nộ... Đại chiến thế giới liệu có bùng nổ không?

Bộ đồng phục màu trắng của Vương tử như sáng lên ánh vàng. Bộ đồng phục của Mạc Ngôn Hy thì nhàu nhĩ rúm rỏ, đeo đủ thứ dây xích lạnh ca lạnh canh.

Mạc Ngôn Hy đứng dậy rồi!

Anh ta lười nhác vươn vai, mặt trơ khấc nói:

- Muốn ngồi đây à?

- Phải!

Vương Tử bình tĩnh trả lời.

- Vậy... được thôi.

A...

Tròng mắt cả lớp như muốn lọt ra ngoài. Tinh thần Mễ Bối căng như dây đàn, hai tay vịn vịn năm chặt lại, lúc nhìn người này, lúc lại liếc trộm người kia, đến khi thấy Mạc Ngôn Hy chịu thỏa hiệp, cô mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Được, ngồi đi!

Mạc Ngôn Hy nói, rồi lùi ra sau.

- Ừm...

Vương Tử bước lên một bước.

Đúng vào khoảnh khắc đó, một nắm đấm nhanh như điện, nặng như chùy sắt thoi vào giữa bụng Vương Tử.

CHƯƠNG 8:

Vương Tử nói Mễ Bối là vợ chưa cưới của anh ta.

Mạc Ngôn Hy thành linh cho Vương Tử một thụi.

Một đấm bất ngờ đó, khiến Vương Tử phải khụy người xuống.

* * *

- A!

- Á!

- Mẹ ơi!...

Mọi người đều bụm miệng lại, nhưng những tiếng kêu kinh ngạc vẫn không ngừng vang lên. Quả nhiên, Mạc Ngôn Hy không dễ bị bắt nạt. Quả nhiên, anh ta đã ra tay! Có điều anh ta làm sao biết được, người ăn một đấm của anh ta lại là Hoàng tử thứ chín của Ngọc Hoàng Thượng đế cơ chứ! Mễ Bối giật bắn người, miệng há lớn đến nỗi có thể nheo cả nắm tay vào. Nhân lúc Vương Tử còn chưa lấy lại bình tĩnh để phản công, Mạc Ngôn Hy không nói lời nào đã dắt tay Mễ Bối đi ra khỏi lớp học.

Mặt trời vụng trộm ghé mắt nhìn vào, những tia nắng càng làm vết máu trên khoé miệng Vương tử thêm đỏ rực, nhìn mà rợn người. Đôi mắt xanh đặc biệt của anh ta lúc này đang sáng rực lên những tia lạnh lẽo khủng bố, tựa như muốn hút sạch máu của tất cả mọi người...

...

Mạc Ngôn Hy nắm chặt tay Mễ Bối, dùng sức kéo cô ra ngoài lớp học. Thực ra, chính bản thân anh ta cũng không biết mình muốn đưa Mễ Bối đi đâu, chỉ là anh ta không muốn thấy có người làm như vậy với Mễ Bối.

Cứ nghĩ đến gã người nước ngoài tên Vương tử kia dám hôn tay Mễ Bối... là anh ta như phát điên lên.

“Không được! Mình để Mạc Ngôn Hy kéo đi thế này, Cửu Hoàng tử nhất định sẽ tức giận! Nếu Cửu Hoàng tử mà tức giận, hậu quả thật khó lường! Nói không chừng, Mạc Ngôn Hy sẽ mất mạng nữa!”. Mễ Bối tự nhủ, chân vẫn loạng choạng bước theo Mạc Ngôn Hy. Ra đến trước toà nhà giảng đường, Mễ Bối càng nghĩ càng cảm thấy lạnh người.

Mạc Ngôn Hy dường như cũng cảm nhận được cô đang giãy giụa. Anh ta tưởng rằng Mễ Bối bị đau, bèn lỏng tay ra một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước. Cô đi được mấy bước, lại bắt đầu giãy giụa, Mạc Ngôn Hy quay đầu lại, trừng mắt lên nhìn cô chăm chú.

Trời đã về chiều, mặt trời ngả hẳn về phía tây, bầu trời có một khoảng nhuộm màu hồng phách, trông vô cùng đẹp mắt.

Mễ Bối cau mày, tỏ vẻ không muốn.

Mạc Ngôn Hy dừng bước, quay hẳn người lại, nói với giọng coi thường.

- Sao hả? Muốn quay lại à?

-...

Mễ Bối cúi gầm mặt, không biết giải thích thế nào

. - Thăng nhóc đó nói có thật không? Có phải cô đúng là... vợ chưa cưới của nó?

Mạc Ngôn Hy nói đến ba chữ “vợ chưa cưới” thì muốn nuốt lại, nhưng bên ngoài thì vẫn tỏ vẻ không hề để ý, hai tay đút vào túi quần.

-...

Mễ Bối ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, sau đó lại cụp mắt lại, chậm chậm gật đầu, tay trái khẽ xoa lên cổ tay phải vừa bị Mạc Ngôn Hy nắm kéo đi.

- Cô...

Mạc Ngôn Hy đột nhiên giơ tay phải lên, định tát... Mễ Bối nhất định sẽ bị thương... nhưng cuối cùng, anh ta vẫn từ từ hạ tay xuống, thở hắt ra một tiếng. Mễ Bối bị Mạc Ngôn Hy dồn vào góc tường, rụt cổ lại, trong lòng vô cùng bối rối. Mạc Ngôn Hy nhìn cô gái đang có vẻ rất lo lắng, sột ruột trước mặt mình, lòng cũng rối như tơ vò, để ý tới chỗ cổ tay vừa bị mình nắm lấy kéo đi đã ấn vào dấu năm ngón tay rất rõ... tim như thắt lại... không dám nhìn thẳng vào mắt cô...

- Bỏ đi, tôi cũng chẳng quan tâm!

Mạc Ngôn Hy ngẩng cao đầu, thản nhiên nói: “Đi đi!”

Anh ta buông Mễ Bối ra.

- ...

Mễ Bối ngạc nhiên, tròn mắt lên nhìn, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, Mạc Ngôn Hy giống như một bức tượng cô độc, không người để mắt, không người quan tâm, nhưng vẫn cố chấp, kiên cường đứng thẳng, cố gắng che giấu sự buồn đau tang tóc để giữ cho mình một chút kiêu hãnh cuối cùng.

- Đi đi! Tôi đã bảo với cô rồi mà, tôi là kẻ đã đặt một chân vào quan tài. Thần chết sớm muộn gì cũng đến mang tôi đi thôi. Tôi không đáng để cô đặt tình cảm vào, dù chỉ là một chút, thậm chí là thương hại, tôi cũng không cần. Người chồng chưa cưới khỏe mạnh của cô đang đợi cô trong lớp kia, vào đi!

- ...

Mễ Bối ngăn người ra, thì ra Mạc Ngôn Hy đúng là có bệnh? Dường như còn rất nghiêm trọng nữa.

- ...???!!!!

Cô lo lắng, kéo kéo vạt áo anh ta, ngược mặt lên như muốn Mạc Ngôn Hy nói cho mình biết anh ta đang mắc chứng bệnh gì.

- Mặc kệ tôi! Bảo đừng có đụng vào mà! Cút! Xéo! Tôi không có gì cho cô cả đâu! Mạc Ngôn Hy hét lên, đột nhiên vươn tay ra đẩy mạnh Mễ Bối. Mễ Bối đứng không vững, loạng choạng ngã vào góc tường. Cô vùng đứng dậy, lại ngược mặt lên, ánh mắt khẩn cầu như van xin Mạc Ngôn Hy nói ra bệnh tình của mình.

Trái tim Mạc Ngôn Hy như tan nát thành trăm mảnh, quay mặt đi chỗ khác, cố gắng không nhìn vào cô. Mễ Bối vẫn không chịu thôi, tiếp tục bám chặt lấy Mạc Ngôn Hy, vì quá lo lắng nên cô không ngừng kêu lên những tiếng “A, A” khe khẽ, đáng vẻ nhếch nhác vô cùng. Mễ Bối vốn không biết nói, nhưng cô hoàn toàn không giống những người câm khác, người câm bình thường mỗi khi nôn nóng đều vung tay, vung chân loạn lên, không ngừng ú ớ, còn Mễ Bối trước nay luôn là một nàng tiên thanh nhã, nhu mì, muốn biểu đạt điều gì đều nhẹ nhàng ra dấu bằng tay...

Cô gái trước mặt Mạc Ngôn Hy lúc này, đâu còn giống nàng tiên Mễ Bối nữa?

- Bảo cô cút xéo đi mà lại! Có hiểu không hả? Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa! Mạc Ngôn Hy hét lên với Mễ Bối, giọng lạc đi tựa như đang khẩn cầu.

- ...

Mễ Bối lắc đầu thật mạnh.

- Cút xéo! Chồng chưa cưới của cô đang đợi trong lớp kia kìa!

Mạc Ngôn Hy chán nản ngồi thụp xuống... “Tại sao mình lại không khỏe mạnh bình thường?”

“Chồng chưa cưới? Cừu Hoàng tử?” Mễ Bối nghe thấy ba chữ “chồng chưa cưới” liền run lên bần bật... nếu Cừu Hoàng tử mà nổi giận, Mạc Ngôn Hy liệu có sống nổi không? Mễ Bối còn đang ngây người ra, thì Mạc Ngôn Hy đã dùng hết sức lực hét lớn:

- Cút! Cút! Cút! Tốt nhất là cút đến nơi nào tôi không nhìn thấy cô nữa...

Lời còn chưa dứt, đã cảm thấy Mễ Bối đang định nhấc chân bỏ chạy.

“Quả nhiên... quả nhiên là cô ấy thích thằng nhóc đấy hơn! Mình chỉ là một kẻ sống dở chết dở... cả cô ấy cũng rời xa mình rồi...”

Mễ Bối đã quay người, bước đi một, hai bước, có vẻ như muốn đi thật.

- Em...

Trong lòng Mạc Ngôn Hy đột nhiên trào dâng một cơn sóng đục sôi, khiến cho cổ họng

anh ta nghẹn lại:

- Mễ Bối! Em đi thật sao?

Anh ta lúc này như một đứa trẻ, miệng thì gào thét đuổi cô đi, nhưng khi thấy cô chuẩn bị đi, thì lại không đành lòng, không thể không thừa nhận mình đã yêu cô sâu sắc.

- Mễ Bối! Em còn bước thêm một bước, sau này anh sẽ không nhìn mặt em nữa!

Mạc Ngôn Hy uly hiếp.

- ...

Mễ Bối thoáng do dự, rồi vẫn tiếp tục bước đi.

Cô phải trở lại lớp trước khi Cửu Hoàng tử nổi giận.

- Mễ Bối...

Có tiếng gọi vang lên phía sau, Mễ Bối cảm thấy có một trận gió lướt đến, trong nháy mắt, cô lại bị Mạc Ngôn Hy giữ chặt:

- Sao em nhẫn tâm vậy? Trước đây em đối xử tốt với anh đều là giả dối cả hay sao? Hả?

Mạc Ngôn Hy gào lên như kẻ điên.

- ...

Lòng Mễ Bối quặn thắt lại, cô đưa tay vỗ nhẹ lên vai Mạc Ngôn Hy, ra hiệu rằng mình chỉ đi một lát. Nhưng Mạc Ngôn Hy không hiểu, anh ta nghĩ rằng Mễ Bối muốn rời khỏi mình, lựa chọn người con trai khác.

- Không được! Anh... anh không để em đi...

Mạc Ngôn Hy ôm chặt lấy Mễ Bối, giống như một đứa trẻ lạc mẹ, chỉ khi vùi đầu vào người cô, mới có cảm giác an toàn.

Mễ Bối ngẩn ra trong nửa giây, rồi khẽ chau mày, nén lòng đẩy Mạc Ngôn Hy ra. Mạc Ngôn Hy lùi lại một bước, mở to mắt nhìn Mễ Bối trên trời, anh ta không dám tin đây lại là sự thật. Sau giây phút sững sờ, anh ta mới thở dài nói:

- Thực ra anh cũng không có quyền kéo em đi thế này, cho dù là em gái thì cũng có quyền tự do tìm bạn trai. Anh cũng không muốn trách em sao không nói sớm cho anh biết, vì cho dù em có nói với anh cũng chẳng ý nghĩa gì. Nếu em thực lòng thích thằng nhóc ấy, thì cứ đi tìm nó đi. Em gái, anh không ngăn cản em nữa. Chỉ là...

Mạc Ngôn Hy ngưng lại, ngẩng đầu kên nhìn sắc trời màu hồng phách: -

Chỉ là nếu em đi với nó... thì đừng bao giờ đến làm phiền anh nữa.

Giọng nói của Mạc Ngôn Hy trầm xuống, giống như đang thề thốt điều gì đó, ngữ khí ôn hòa, không chậm cũng không nhanh, từng chữ từng câu đều hết sức rành rọt, trong lời nói có cả sự ủng hộ lẫn sự day dứt áy náy, ánh mắt kiên nghị, tựa như một người anh đang tiễn em gái mình đi lấy chồng vậy. Phảng phất nét vui mừng, kỳ thực thì anh ta cũng tỏ ra rất vui mừng... cho dù là mất mạng, cũng phải cố rặn ra một nụ cười viên mãn.

Mễ Bối ngẩn ra, nhìn chăm chăm vào người con trai đứng trước mặt mình. Bóng hoàng hôn dịu dàng phủ lên vai anh ta những sợi nắng cuối cùng....

Trái tim cô lại nhói đau. Cô ngằn ngừ giây lát, rồi nhấc chân lên. Một phút au, Mễ Bối vẫn chưa bước được nửa bước. Cô nhìn về phía sân vận động, nơi đó đám con trai đang vui vẻ đá bóng...

“Quả nhiên Mễ Bối không đi! Mễ Bối yêu mình!” Hai mắt Mạc Ngôn Hy mở lớn, sáng bừng lên, ngập tràn trong cảm kích và mừng vui.

- Mễ Bối! Sau này đừng rời xa anh nữa!

Mạc Ngôn Hy ôm chặt lấy cô.

...

- Chim khách ơi, bạn tên là gì? Tớ tên là Mạc Ngôn Hy! Chúng ta trở thành bạn nhé! Sau

này bạn đừng rời xa tớ nữa nhé!

Cậu bé khịt khịt mũi, thật lòng nói.

Chim khách khê lắc đầu, chỉ ở lại một lúc rồi vỗ cánh bay lên trời cao, không quay đầu lại nữa.

...

- Đừng quên rằng nàng là của ta! Kẻ nào muốn cướp nàng, kẻ đó phải chết!

...“Đã nhiều năm qua đi, anh được tái sinh lớn lên, trở thành một chàng trai tuấn tú. Anh có biết là anh đã từng nói với em câu này rồi hay không? Em rất muốn gặt đầu với anh và nói: - Vâng, em sẽ không rời xa anh.”

“Nhưng em không thể, làm vậy anh sẽ chết! Em không thể ở lại thêm một giây phút nào nữa”.

“Xin lỗi... xin lỗi... Mạc Ngôn Hy, em xin lỗi...em không thể ở bên anh... dù anh có cô đơn và đau khổ đến thế nào, em cũng không thể ở bên anh!”

Một giây trước, Mễ Bối còn bị tình cảm mãnh liệt của Mạc Ngôn Hy làm cho dao động, một giây sau, cô đã kiên quyết đẩy anh ra, kiên quyết bỏ đi.

Cuối cùng, cô biến mất trong bóng hoàng hôn. Ánh mặt trời sao mà ảm đạm?

- Không... anh không để em đi!

Mạc Ngôn Hy như phát cuồng, đuổi theo Mễ Bối, giữ chặt cô lại, không cho cô vào lớp.

- A...

Mễ Bối ra sức giãy giụa.

- Đừng đi! Mễ Bối, em đừng rời xa anh!

Mạc Ngôn Hy vừa lâm nhâm, vừa cúi người hôn lên môi Mễ Bối. Trước đây, Mạc Ngôn Hy từng hôn Mễ Bối, nụ hôn ấy nhẹ mà dịu dàng, chỉ lướt qua trong thoáng chốc. Nhưng lúc này, đầu lưỡi ướt kia đã chạm vào lưỡi cô, Mễ Bối ra sức giãy giụa, nhưng càng giãy, Mạc Ngôn Hy lại càng ôm cô chặt hơn. Cuối cùng, cô đau đớn nhắm nghiền mắt lại, cắn mạnh.

- Ôi... a...

Mạc Ngôn Hy đẩy Mễ Bối ra, máu tươi chảy dài trên khoé miệng.

- Em ghét anh vậy sao?

Mạc Ngôn Hy vừa rên rỉ vừa nói.

- ...

Mễ Bối thấy Mạc Ngôn Hy chảy máu, đáng về tội nghiệp, trong lòng vừa hối hận vừa đau đớn, lắt đầu như điên dại, vừa sợ hãi mà không biết phải làm sao. Lúc này, Mạc Ngôn Hy chợt thấy máu chảy ra từ khoé miệng Mễ Bối, trên làn da trắng muốt của cô, dòng máu đỏ đến kinh người.

- Mễ Bối! Không được nuốt nước bọt! Nhớ kỹ! Không được nuốt nước bọt!

Mạc Ngôn Hy lo lắng hét lên, sau đó bế xốc Mễ Bối lên, chạy đi như bay.

- ...!!!

Mễ Bối giật mình hoảng hốt, không biết Mạc Ngôn Hy định mang mình đi đâu, cô không ngừng đập mạnh lên lưng anh. Mạc Ngôn Hy không hề để ý, gọi một chiếc xe đi thẳng đến bệnh viện tốt nhất trong thành phố.

- Bác sĩ! Mau thử máu cho cô ấy! Dùng cách nào chính xác nhất ấy!

Sau khi làm xong thủ tục, Mạc Ngôn Hy liền làm lủi bỏ đi.

...

- ...?

“Tại sao phải thử máu cho mình?”

Mẽ bói hoang mang nhìn bóng Mạc Ngôn Hy đi xa dần.
“Người bị thương là anh ấy cơ mà?”

Sáng hôm sau. Thiếu vắng một người.

Mạc Ngôn Hy dẫn Mễ Bối đi, giờ chỉ mình cô trở lại. Dường như Vương Tử đã biết trước Mễ Bối sẽ quay lại, ung dung ngồi ở vị trí của Mạc Ngôn Hy, đợi cô.

Hôm qua, Mạc Ngôn Hy như một người điên mang Mễ Bối đến bệnh viện. Rõ ràng là cô không có bệnh, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, bác sĩ cũng nói vậy. Nhưng đêm qua, Mạc Ngôn Hy không về nhà. Hôm nay, người ngồi ở chỗ anh ta là Vương Tử.

Thầy giáo đang giảng bài, cả lớp không ai chú ý, thi thoảng lại liếc trộm về phía cuối lớp... nữ thì nhíu chặt hai hàng lông mày lá liễu, nam thì mỉm cười vui vẻ.

Một lúc lâu sau, mới thấy Vương Tử mấp máy miệng, như đang nói gì đó, nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào phát ra.

- Chàng xuống trần làm gì?

Mễ Bối nhìn Vương Tử, dùng ánh mắt thay lời nói, gương mặt lộ rõ vẻ bất an.

- Mễ Bối, hình như nàng rất lo lắng cho gã người phạm kia thì phải?

Đôi mắt màu xanh lam của Vương Tử đang nhìn thẳng vào Mễ bói dò xét.

- Chàng trả lời thiếp đã!

- Nàng là hôn thê của ta. Nàng xuống trần chịu khổ, đáng lẽ ta phải xuống với nàng từ lâu rồi. Thế nào, không được à? Hay là ta đã làm phiền nàng... và hẳn?

Mễ Bối hít sâu một hơi, rồi chậm chậm thở ra, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn:

- Cầu xin chàng đừng làm hại người ấy.

- Nàng thừa nhận rồi phải không? Nàng đã yêu hẳn rồi?

Vương Tử phần nộ hỏi, tiếng nói hơi lớn, trên trời liền ù ùng vang lên tiếng sấm. Mễ Bối thâm sợ hãi, sợ mình lỡ lời sẽ làm hại đến Mạc Ngôn Hy.

- Không phải, thiếp chỉ muốn báo ân thôi!

Mễ Bối điềm đạm nói, cố gắng kiềm chế nét mặt mình.

- Báo ân? Ta còn nhớ nhiều năm về trước có một con linh xà, vì báo ân mà kết hợp với người phạm, còn sinh một đứa con nữa. Nàng định báo ân thế nào đây? Có phải là sinh cho hẳn một đứa con hay không? Hừ?

Vương tử vừa nói, vừa áp sát người lại gần Mễ Bối.

- Chàng... chàng đã hứa với thiếp là không làm hại người đó!

- Lúc ấy khác, bây giờ khác. Giờ là hẳn tự chuốc lấy, nàng đừng quên hẳn đã đánh ta một quyền. Hừ, sao nàng không hề quan tâm đến người chồng chưa cưới này vậy?

- Chàng dám động đến Mạc Ngôn Hy, thiếp sẽ chết cho chàng xem! Chàng đừng quên, bây giờ thân thể thiếp là của người phạm, thiếp cũng muốn thử xem chàng lấy được bao nhiêu tiên đan đến cứu thiếp!

- Bối Bối... nàng... nàng dám uy hiếp ta? Trước kia, nàng có bao giờ dùng cái giọng đó nói chuyện với ta đâu!

Vương tử dường như không dám tin vào những gì mình vừa nghe được từ miệng Mễ Bối.

- Ôi... là do chàng ép thiếp thôi. Cửu Hoàng tử, thiếp không quên chàng, cũng không quên hôn ước của chúng ta. Thiếp chỉ muốn có thể chăm sóc thật tốt cho ân nhân của mình trong nửa năm còn lại ở hạ giới. Với lại, Mạc Ngôn Hy hình như cũng mắc bệnh rất nặng... Thiếp phải bảo vệ y.

Mễ bối vừa nói, vừa ngược mắt lên nhìn mái tóc vàng rực rỡ của Cửu hoàng tử:

- Thiếp hy vọng chàng hiểu thiếp.

Vương tử ngậy người ra nhìn Mễ Bối trong vài phút cuối cùng đứng dậy bỏ đi, trước khi đi còn ném lại một câu:

- Ta sẽ ở trần gian này đợi nàng, sau đó chúng ta cùng trở về Thiên giới.

Mễ Bối nhìn theo bóng Vương Tử đi xa dần, tảng đá đè nặng trong tim tạm thời được cất xuống. Cô bước ừ rữ trên đường, về đến nhà thì đã chín giờ hơn. Lúc qua cổng, cô gặp một cô gái đang đứng trước cửa biệt thự, vú Lý đang kéo cô ta sang một bên, nói gì đó. Mễ Bối đi lướt qua người cô gái lạ. Hai cô gái đều dò xét lẫn nhau. Cô gái lạ mặc một chiếc áo phong cộc tay xanh da trời, mái tóc dài nhuộm đỏ như hoa hồng, các đường nét trên gương mặt rất thanh tú, thân hình đều đặn, ánh mắt nhìn Mễ Bối như hiếu kỳ, vừa khinh lờn lại vừa hơi có chút cạnh tranh.

- Cô Uyên Uyên, hay là hôm khác cô hãy đến đi! Cậu chủ nhà chúng tôi... đúng là cậu ấy không được khỏe...

Vú Lý nói, ngữ khí tuy rất tôn kính, nhưng người thì vẫn đứng chắn ngay trước mặt cô gái tên là Uyên Uyên, không để cô ta bước vào một bước.

Mễ Bối không hiểu gì hết, đứng nhìn hai người một lúc rồi đi vào trong nhà. Vừa bước qua cửa, cô đã nghe trên lầu có người quát lên:

- Bảo cô xéo đi mà không nghe thấy à?

Mễ Bối sững người, tưởng rằng Mạc Ngôn Hy đang mắng mình, liền cắn chặt môi đến trắng bệch, không dám nhấc chân bước thêm một bước. Đúng lúc này, cô gái tên Uyên Uyên kia đột nhiên khóc oà lên:

- Ngôn Hy! Anh xuống đây đi! Em có chuyện muốn nói, đó chỉ là hiểu lầm thôi! Anh nhất định phải nghe em giải thích... Không có anh, em biết phải làm sao?

Sau đó, Mễ Bối lại thấy cô ta ngồi phịch xuống đất khóc nức nở, đáng vẻ đáng thương đến nỗi cả Mễ Bối cũng cảm thấy không đành lòng, định bước tới an ủi.

Thì ra, Mạc Ngôn Hy mắng cô ấy... Sao vậy nhỉ, dù giận tới đâu đi nữa thì cũng không đến nỗi chưa gặp người ta đã mắng chửi nặng nề như vậy chứ?

Mễ Bối đi vào nhà. Vào trong, cô mới biết bà Mạc không có nhà, đầu đĩa trong đĩa sảnh đang vặn lên hết cỡ, tiếng nhạc trong loa âm âm chói tai. Trong nhà dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng khóc của Uyên Uyên nữa. Mễ Bối chau mày, bước tới vặn nhỏ lại. Đột nhiên, cửa phòng Mạc ngôn Hy trên lầu bật mở, cùng với đó là một tiếng quát cáo kình:

- Đứa mắt dạy nào tắt máy đi thế? Tao đã bảo là không ai được...

Vừa thấy Mễ Bối, âm thanh liền nghẹn lại ở cổ họng, không phát ra được nữa.

- Là em? Em về làm gì? Thằng nhóc kia xem ra cũng có vẻ giàu có lắm, nó nở để em về ngôi nhà rách này ăn cơm hầm sao?

Giọng nói đầy vẻ châm biếm. Mễ Bối không hề né tránh, cô đã chuẩn bị tinh thần nghe Mạc Ngôn Hy mắng chửi từ trước khi về nhà, có điều cô sẽ giải thích cho anh ta hiểu mọi chuyện. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, không khí dường như ngưng kết lại.

Đúng lúc này, tiếng khóc bên ngoài vọng vào:

- Ngôn Hy! Em yêu anh, yêu anh, yêu anh! Cầu xin anh cho em một chút thời gian để giải thích, chỉ cần một phút thôi cũng được? Ngôn Hy... Ngôn Hy của em...

Tiếng khóc thê thiết, đến cả ông trời cũng phải cảm động. Cửa biệt thự đột nhiên bật mở, một bóng người dong dỏng cao bước ra.

- Ngôn Hy! Cuối cùng anh đã tha thứ cho em rồi phải không? Anh đã chịu gặp em rồi! Em biết anh không phải là người máu lạnh như vậy mà! Em biết mà.

Uyên Uyên vừa thấy Mạc Ngôn Hy bước ra, đã luống cuống bò tới ôm chân anh ta, nước

mắt nước mũi dính nhoe nhoét cả vào quần.

- Đứng dậy, chúng ta đi!

Mạc Ngôn Hy lạnh lùng lên tiếng.

- Dạ.

Uyên Uyên nhất thời chưa kịp phản ứng, ngó người há hốc miệng ra nhìn gã con trai hi nộ bất thường này.

Mễ Bối chạy ra cửa, nhìn cảnh tượng ngoài sân.

- Hừ...

Mạc Ngôn Hy không nói gì, khẽ “hừ” một tiếng khinh miệt, sau đó làm một chuyện khiến tất cả người có mặt tại đó đều sững sờ...

Anh ta chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng bế Uyên Uyên lên, Anh ta chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng bế Uyên Uyên lên, quay người đi thẳng ra chỗ chiếc xe đua đồ của mình. Sau một thoáng kinh ngạc, Uyên Uyên cũng bình tĩnh lại. lập tức giả bộ sợ hãi rúm người lại rúc vào lòng Mạc Ngôn Hy. Cô ta còn ngoái đầu lại nhìn Mễ Bối đang đứng lẻ loi trước cửa biệt thự, nở một nụ cười đắc thắng.

- Ngôn Hy, em sợ quá! Em tưởng anh sẽ hiểu lầm em mãi chứ... Thực ra, hôm đó.,em....

- Câm miệng!

...

Chiếc xe đua đồ như máu phóng vụt ra ngoài. Mễ Bối vẫn đứng ngoài cửa, như một bức tượng tạc bằng băng. Vú Lý đưa mắt nhìn Mễ Bối, định giải thích gì đó rồi lại thôi, chỉ bước tới bên cạnh cô, lẩm bẩm nói:

- Cô chủ, vào nhà thôi, bên ngoài lạnh lắm, mùa đông sắp đến rồi.

Mễ Bối giờ mới chầm chầm ngẩng đầu, vườn cây trước mắt như mờ đi, cô tưởng tượng nơi đó có một chiếc lá vàng khô đang theo gió rơi xuống. Một trận gió thổi tới, làm cô khẽ rung mình. Mùa đông đến rồi! Những đám mây dày đặc bắt đầu tích tụ lại, làm bầu trời biến thành màu xám nhạt.

Không còn trong vắt một màu lam thăm thẳm nữa.

Lại một trận gió thổi qua, Mễ Bối dờ dẫm vào nhà.

Mùa đông đã tràn đến nơi đây.

Khi mùa đông đi qua, cũng là lúc Mễ bối phải rời xa nhân gian vĩnh viễn.

CHƯƠNG 9:

Mễ Bối ngo ngẩn bên bàn ăn. Vú lý đứng bên cạnh, nhìn cô lo lắng:

- Cô chủ, cô ăn thêm một chút nữa đi. Cô đã ăn chút nào đâu? Như vậy hại cho sức khoẻ lắm.

Vú Lý dịu dàng nói.

Mễ Bối lắc lắc đầu, ánh mắt dờ dẫm. Hình ảnh Mạc Ngôn Hy dịu dàng ôm Uyên Uyên ra xe cứ hiện lên trong đầu, không chịu tan biến.

- Cô chủ, cậu chủ sẽ quay lại thôi mà! V

ú Lý thấy Mễ Bối như vậy thì rất đau lòng, nhẹ nhàng khuyên bảo. Mễ Bối ngược mắt lên nhìn vú Lý, cố gắng nhoèn miệng cười.

- Có khi cậu ấy về ngay bây giờ ấy chứ! Cô ăn thêm một chút đi, lát nữa cậu ấy về thấy cô khoẻ mạnh sẽ rất vui đấy!

Vú Lý dỗ cô ăn như dỗ trẻ con.

Mễ Bối nhìn một bàn đầy thức ăn thơm ngon trước mắt, ăn mà chẳng thấy mùi vị gì.

Nghe vú Lý nói vậy, cô chỉ gượng cười, dáng vẻ cô đơn khiến cho người ta phải đau lòng xót ruột. Đúng lúc này, bên ngoài chợt nghe tiếng còi inh ỏi.

- A, cậu chủ về rồi!

Vú Lý phấn khởi chạy ra mở cổng.

Mẽ Bối cũng đột nhiên phấn chấn tinh thần, chạy theo ra cửa. Chiếc xe hơi màu đỏ từ từ đi vào, dừng lại. Hai chân Mạc Ngôn Hy thò ra ngoài, kế đó là gương mặt điển trai tuấn tú. Ánh mắt anh ta nhìn Mẽ Bối đầy vẻ ngang ngược, độc đoán.

“Quả nhiên anh ấy đã về!”

Mẽ Bối cảm thấy một luồng khí ấm áp chạy khắp toàn thân mình. Mạc Ngôn Hy đã về... Chỉ có điều, không phải về một mình. Sau khi xuống xe, anh ta chậm rãi đi sang bên kia, mở cửa. Uyển Uyển ở trong xe bước ra. Trên người cô ta lúc này đã có thêm mấy thứ đồ trang sức sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

- Xuống xe đi, còn lười nữa hả!

Mạc Ngôn Hy dịu dàng chọc ghẹo, kéo Uyển Uyển xuống xe, thân thiết véo vào mũi cô ta một cái.

Uyển Uyển bật cười khanh khách.

Véo mũi? Mạc Ngôn Hy biết đùa từ lúc nào vậy? Còn nhớ những lần trước anh ta đều chỉ biết vung tay lên đánh người thôi mà.

Mẽ Bối chợt cảm thấy lạnh gáy. Mạc Ngôn Hy đỡ Uyển Uyển đi thẳng vào đại sảnh, để lại vú Lý đang chờ người ra vì kinh ngạc và Mẽ Bối đứng ngây như tượng đá.

- Em gái à! Đứng ngoài đó hóng gió thích lắm hả? Vào đây đi!

Tiếng Mạc Ngôn Hy trong nhà vọng ra.

- Hình như em gái anh có gì đó không bình thường lắm thì phải?

Giọng Uyển Uyển cất lên.

- Ủa, em cũng nhìn ra hả? Có điều đừng nói bậy bạ lung tung đấy. Chồng chưa cưới của em gái anh ghê lắm, không cẩn thận là anh ta đánh em chết bây giờ! Người ta là con lái đây!

- Chà! Vậy có phải anh ta nhiều tiền lắm không?

- Ha ha, đúng là đồ hư đốn! Ai có tiền là em theo kẻ đó hả?

- Hừ, làm gì có chuyện đó chứ!

Uyển Uyển ồng ẹo nói.

...

“Mạc Ngôn Hy, anh đã ra ngoài rồi, tại sao còn quay lại? Còn dẫn theo niềm vui mới của anh nữa...” Mẽ Bối nhắm chặt mắt lại.

Cảm thấy mình ầu trĩ ư?

Cô cố làm bộ vui vẻ, nhòen miệng cười đi vào trong. Bước đến trước mặt Uyển Uyển, thì dừng lại. Cặp mắt to tròn của Uyển Uyển lập tức lộ vẻ cảnh giác.

- Làm gì vậy?

- Mẽ Bối, đừng trẻ con nữa!

Mạc Ngôn Hy cũng bước lên một bước, chắn trước mặt Uyển Uyển, nghiêm giọng mắng. Hai người họ tưởng rằng Mẽ Bối sẽ có hành động gì rò dại, ví dụ như hắt nước trà vào mặt Uyển Uyển, hoặc cầm lấy bất cứ đồ vật gì gần đó nhất tấn công cô ta...

Mẽ Bối chỉ nhìn Uyển Uyển chăm chú, rồi nở một nụ cười mê hồn, khom người cúi chào, sau đó đưa tay ra.

...

Uyển Uyển ngăn người ra, từ lần đầu tiên nhìn thấy Mẽ Bối, cô ta đã biết cô gái này và

Mạc Ngôn Hy nhất định có quan hệ gì đó.

“Lẽ nào cô ta không có cảm giác với Ngôn Hy, nên mới rộng lượng như vậy?”

Mạc Ngôn Hy khẽ đẩy nhẹ, Uyên Uyên mới giật mình sức tỉnh, mỉm cười đáp lễ, đưa tay nắm lấy bàn tay gơ ra đã lâu của Mễ Bối.

- Chào em! Chị tên là Uyên Uyên, em tên gì?

Mễ Bối ngây ra, không biết phải làm sao, đành đưa mắt nhìn Mạc Ngôn Hy cầu cứu, nhưng anh ta lại cố ý liếc nhìn ra chỗ khác. Cuối cùng, cô đành khẽ gật đầu đáp lễ, vẻ mặt rất áy náy. May mà vú Lý kịp chạy tới, cười hì hì nói:

- Cô chủ tên là Mễ bối!

- Ô... em ... không nói được sao?

Uyên Uyên vẻ thương hại.

- ...

Mễ Bối ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Uyên Uyên, không hề có chút tự ti.

- Được rồi Uyên Uyên, đừng cười người ta nữa. Đừng cười người ta nữa. Người ta không cần em thương hại đâu, người ta được chồng chưa cưới lắm.

Mạc Ngôn Hy dựa lưng vào sofa, làm như vô ý nhắc đến Vương Tử, lời nói thấp thoáng chút gì đó chua chát. Uyên Uyên sớm đã nhìn thấu tâm sự của Mạc Ngôn Hy, lúc này đang cười thầm trong bụng.

- Mưa rồi hả? Thời tiết thật quái quỷ, mưa là mưa ngay được!

Vú Lý tất tả chạy đi chạy lại đóng các cửa sổ. Mễ Bối đưa mắt nhìn ra ngoài, trời tối đen, mưa rơi rả rích. Thi thoảng hạt mưa rơi xuyên qua ánh đèn từ trong nhà hắt ra lấp lánh ánh bạc.

Mạc Ngôn Hy và Uyên Uyên dính chặt lấy nhau, cùng ngồi trên một chiếc sofa đơn, đây về thân thiết, nói toàn những câu gì Mễ bối nghe không hiểu, chốc chốc lại bật cười khanh khách.

“Buồn cười lắm hay sao?” Mễ Bối bĩu môi, đứng dậy, đi lên gác. Mùi vị của kẻ phá đám cô đã được ném một lần rồi.

- Cô chủ đã đi ngủ rồi à? Để vú Lý đi chuẩn bị nước cho cô tắm đã!

Rõ ràng là bà giúp biệc tốt bụng này đứng về phía Mễ bối.

- Ô, sớm vậy mà đã ngủ rồi hả em?

- Cậu chủ! Cô chủ ăn cơm tối rồi, giờ chắc cũng đã mệt.

Vú Lý trả lời giúp Mễ bối. Cả bà cũng cảm thấy khó chịu trước cảnh Mạc Ngôn Hy và Uyên Uyên cứ dầm dúi với nhau.

- Tôi hỏi vú hả?

Mạc Ngôn Hy đột nhiên trở mặt, lạnh lùng nói:

- Vú về phòng đi, để mấy người trẻ tuổi chúng tôi chơi với nhau, cứ đi đi lại lại ở đây mất hứng lắm!

Vú Lý dù sao cũng chỉ là người giúp việc, nghe Mạc Ngôn Hy nói vậy cũng không dám cãi lại, đành nhẫn nhịn đi ra ngoài.

- Mễ Bối, đừng ngủ vội, ở đây xem ti vi đi. Hay là thấy anh với Uyên Uyên như vậy... em không thoải mái?

Lưng Mễ Bối lập tức thẳng đơ ra, ngồi yên đó, quả nhiên không đi nữa.

- Nhà anh lạnh quá!

Giọng nũng nịu của Uyên Uyên vang lên.

- Lạnh à?

- Bật lò sưởi lên đi!

- Được thôi, bảo ai đi bây giờ nhỉ! Mẽ bói! Anh không đi được, em đi bật lò sưởi lên đi! Mạc Ngôn Hy ra lệnh. Mẽ Bói liếc nhìn hai người một cái rồi đứng dậy... “không đi được? Có người ngồi lên đùi anh, đi làm sao được?”

- À, em hỏi này, có phải sau khi Mẽ Bói đến đây, mẹ anh lại thay một loạt điều hoà mới không? Em còn nhớ mới đổi được có nửa năm thôi mà!

Uyển Uyển khẽ cọ vào mũi Mạc Ngôn Hy, hỏi

- Ừm... không phải việc của em.

Giọng nói của Mạc Ngôn Hy đột nhiên trở nên lạnh buốt. Uyển Uyển cười khan một tiếng, cũng biết điều mà mau chóng chuyển sang đề tài khác. Ngón tay đặt trên công tắc lò sưởi của Mẽ bói cứng đờ, lập tức hiểu ra chuyện gì đó.

Sau khi trở lại ghế của mình, cô chỉ chăm chú nhìn vào màn hình tivi.

- Bật lò sưởi lên chưa? Em vẫn thấy lạnh quá!

Uyển Uyển ôm cổ Mạc Ngôn Hy, ông a ông ọ nói.

- Nào, để anh ôm chặt em thì không lạnh nữa.

Mạc Ngôn Hy nói. Bàn tay Mẽ bói đặt trên đùi từ từ cứng đờ lại. Lúc này ti vi đang chiếu phim truyền hình Đài Loan, còn chưa hiểu gì, thì nhân vật nam chính trong phim đã bắt ngờ hôn nhẹ lên môi nhân vật nữ một cái, mới đầu thì chỉ phớt nhẹ như chuồn chuồn đập nước, sau đó biến thành một nụ hôn cuồng nhiệt, nóng bỏng.

Bên cạnh Mẽ Bói, Uyển Uyển ngồi trên đùi Mạc Ngôn Hy. Mạc Ngôn Hy chăm chú nhìn cô ta, làm Uyển Uyển đỏ bừng mặt, khẽ rúc đầu vào ngực tình nhân. Bốn mắt nhìn nhau chừng năm giây thì Mạc Ngôn Hy từ từ cúi mặt xuống, tìm môi Uyển Uyển...

Bàn tay Mẽ Bói đột nhiên nắm chặt lại, cấu mạnh vào đùi mình để nhắc nhở bản thân không được hoảng loạn, nếu không sẽ lại chỉ bị người ta cười nhạo.

Một đôi môi hồng khẽ hé mở, một đôi môi mỏng băng lạnh nhưng đầy quyền rũ, trong chớp mắt đã dính chặt lấy nhau.

Đột nhiên, Uyển Uyển đẩy mạnh Mạc Ngôn Hy ra, hoảng hốt đứng dậy:

- Ô... em ... em chưa đánh răng...

Uyển Uyển lúng túng, lùi về sau.

- Hôm nay đừng hôn nữa nhé.

-...

Mạc Ngôn Hy cũng đứng dậy, không nói tiếng nào, mặt lạnh như tiền, ánh mắt vắn lên nhưng tia máu nhỏ li ti như muốn giết người tới nơi.

Thời gian dường như đông cứng lại. Mẽ Bói không hiểu gì hết, tròn mắt hoang mang nhìn hai người. Bất thành linh, Mạc Ngôn Hy vươn tay kéo mạnh Uyển Uyển vào lòng, tay phải riết lấy gáy của cô ta, gương mặt lạnh lùng cúi xuống hôn điên cuồng.

- Á...

Mẽ Bói đang định quay mặt đi không nhìn cảnh này, thì không ngờ Uyển Uyển lại hét lên. Mẽ bói quay lại. Uyển Uyển đang ra sức giãy giụa, cặp môi hồng của cô ta đang run lên bần bật, miệng không ngừng hét lớn:

- Ngôn Hy! Em xin anh! Đừng mà!

Mẽ Bói kinh ngạc đến ngẩn người ra. Mấy tiếng đồng hồ trước là ai đã quỳ trước cửa lớn tỏ vẻ đau khổ như không có Mạc Ngôn Hy thì sẽ không sống được? Sao giờ đây, cô ta lại sợ hãi trốn tránh nụ hôn của Mạc Ngôn Hy như trốn rắn độc, ác thú ...

Đây là loại con gái kiêu gì vậy? Mẽ bói liếc mắt nhìn Mạc Ngôn Hy, lập tức bị ánh mắt lạnh lẽo như băng của anh ta làm cho hoảng hồn.

Mạc Ngôn Hy khẽ cúi đầu, mái tóc bù xù phủ xuống làm cô không nhìn thấy mắt anh ta

đâu nữa. Có điều gương mặt anh ta trắng bệch như băng tuyết ở Nam Cực, hoàn toàn không có sức sống, không còn hơi ấm, từng đường gân xanh hằn lên trên cánh tay, bàn tay nắm chặt lại phát ra những tiếng rắc rắc.

Dường như chỉ một giây sau là tất cả sẽ bùng nổ.

- Anh... Sao anh lại nhìn em như vậy? Em... em...

Uyên Uyên thấy dáng vẻ của Mạc Ngôn Hy, sợ đến run lên lẩy bẩy. Mạc Ngôn Hy không nói tiếng nào, nhắc chân bước lên một bước.

- Á... Đùng đến đây! ... Anh... Anh là thằng điên!

Uyên Uyên liền tiếp đi giật lùi. Mạc Ngôn Hy dường như bị kích động, cứ lảo lồi bước tới, vươn tay ra chụp lấy cổ áo Uyên Uyên, từ từ nhấc lên.

- Á... Cứu tôi với!

Cả người Uyên Uyên bị Mạc Ngôn Hy nhắc bổng lên không, hai chân vung vẩy loạn xạ, trông tội nghiệp như một con thỏ bị người ta cầm tai xách lên. Mễ Bối thấy cặp mắt đỏ ngầu của Mạc Ngôn Hy, không dám nghĩ ngợi nhiều, xông tới ra sức kéo áo anh ta. Mạc Ngôn Hy quay đầu lại nhìn, thấy ánh mắt lo lắng của Mễ Bối, liền lắc mạnh đầu một cái, từ từ thả Uyên Uyên xuống:

- Đùng bao giờ để tôi nhìn thấy cô nữa!

Mạc Ngôn Hy dọa dẫm. Uyên Uyên không dám thở mạnh, vội vàng bỏ chạy ra cửa.

Mễ Bối nhìn theo bóng dáng của cô gái lẳng lơ đó khuất dần sau khúc quanh, nhất thời cũng không biết phải làm sao mới tốt. Mạc Ngôn Hy quỳ gục xuống sàn nhà, mặt cúi gằm, không nói tiếng nào.

- Mạc Ngôn Hy! Anh là con ác quỷ!

Tiếng Uyên Uyên bên ngoài vọng vào, khiến Mễ Bối đã yên tâm phần nào lại giật thót mình. Uyên Uyên vẫn đứng bên ngoài biệt thự, ra sức gào thét, nhất định là cô ta không muốn sống nữa rồi.

- Mạc Ngôn Hy! Anh trẻ con vừa vừa thôi, muốn cho người khác ghen nên mới tìm tôi phải không? Anh không phải là người! Anh tưởng tôi chết rồi chắc! Đi mà điên một mình đi!

Sắc mặt Mạc Ngôn Hy vụt thay đổi, bàn tay nắm chặt lại. Mễ Bối dịu dàng ngồi xuống, lấy khăn tay lẳng lẽ giúp anh ta lau mồ hôi trên trán.

Mùa đông, nhiệt độ trong phòng cũng không cao quá, vậy mà trán Mạc Ngôn Hy ướt đầm mồ hôi.

- Mạc Ngôn Hy! Nói cho anh biết, đừng có mà đụng đến tôi! Đừng tưởng tôi yêu anh, tôi yêu tiền của nhà anh thôi! Anh mà đụng đến tôi, tôi sẽ nói cho cả thế giới này biết cậu chủ nhà họ Mạc mắc bệnh AIDS... Ha ha ha... để xem anh còn sống được bao lâu nữa? Để xem anh còn lừa gạt được đám con gái ngây thơ kia nữa không? Mễ Bối, cô là con ngọc, cái gã bên cạnh cô ấy là một con quỷ, hẳn bị AIDS đấy! Ha ha ha...! Thoái mái quá! Cuối cùng cũng nói ra được rồi! ... Ha ha...

Khuôn mặt Mạc Ngôn Hy đầm đìa mồ hôi, thân hình đờ ra như bị đóng băng. Vú Lý nghe thấy, miêng lẩm bẩm niệm "A di đà phật", chạy ra công đuổi Uyên Uyên đi.

Uyên Uyên đi rồi, nhưng tiếng cười của cô ta vẫn văng vẳng khiến người ta phải rợn tóc gáy... Mễ Bối hoàn toàn sửng sò, cô đã nghĩ đến khả năng xấu nhất, y học càng ngày càng phát triển, có bệnh gì mà không chữa được chứ? Một người đang khoẻ mạnh làm sao mà dễ dàng chết... nhưng mà, AIDS... Mễ Bối có cảm giác như mình bị một nhát dao đâm thấu tim.

AIDS- căn bệnh như một con quỷ độc ác, tại sao lại nhằm vào một người khoẻ mạnh như

Mạc Ngôn Hy cơ chứ?

Mẽ Bối ngẩn người ra một lúc lâu, cánh tay đang giúp Mạc Ngôn Hy lau mồ hôi khê run rẩy. Mạc Ngôn Hy đang nhắm nghiền mắt, hàng lông mi khê giật giật, quỳ gục dưới đất, dường như đã ngừng thở, dường như đã hoá thạch.

Một giọt mồ hôi lấp lánh dưới ánh đèn, rơi xuống đất.

“Tách!”

Trên sàn nhà xuất hiện một dấu tròn, xung quanh có vô số hạt nước li ti bắn ra. Mồ hôi? Mẽ Bối cúi đầu xuống, đột nhiên tim như thắt lại... mắt Mạc Ngôn Hy chảy mồ hôi?

CHƯƠNG 10:

Mạc Ngôn Hy nhốt mình trong phòng, không chịu gặp ai. Một lát sau, trong phòng vang ra tiếng đồ vật bị ném lung tung, cùng với tiếng gào thét đau khổ của anh. Cứ thế, suốt hai tiếng đồng hồ liền, căn biệt thự của nhà họ Mạc mới được yên tĩnh.

Mẽ Bối đứng trước cửa phòng Mạc Ngôn Hy, được một lúc lại nhẹ nhàng gõ cửa, ôm hy vọng “có lẽ anh ấy sẽ mở cửa cho mình” cho đến tận khi bà Mạc về nhà. Bà Mạc đã nghe mọi chuyện từ trước đó, mái tóc giờ đã có thêm mấy sợi bạc.

Nghe vú Lý kể lại sự tình, sắc mặt bà Mạc càng lúc càng trắng bệch ra, cuống cuống chạy lên lầu, đập cửa phòng con trai âm âm.

- Con à! Là mẹ đây! Mở cửa ra! Mở cửa!

Bà Mạc nôn nóng đến nỗi mồ hôi túa ra ướt đầm.

- Các người chết hết đi cho tôi!

Tiếng quát giận dữ của Mạc Ngôn Hy vọng ra, cùng với đó là tiếng đồ thủy tinh bị đập xuống đất, đập vào cửa phòng.

Mọi người giật bắn mình, lui lại một bước.

Bà Mạc vẫn không bỏ cuộc, lại đập cửa lần nữa, lần này thì không có tiếng động gì đáp lại. Thấy thế, bà Mạc lại càng lo lắng, nhưng cũng không biết phải làm sao, đành vội vàng gọi điện cho chồng.

Một tiếng sau, trong phòng vẫn im lặng như tờ. Ông Mạc đăm đăm mồ hôi trở về, sau lưng là một người thợ khoá, người nà cũng đang thở hồng hộc.

- Mau lên! Mau mở cửa ra!

Bà Mạc đưa tya quyết mồ hôi trên trán, thúc giục người thợ khoá. Cửa mở. Tất cả ủa vào.

Tiếng hét, tiếng rú sợ hãi vang lên tận mây xanh. Dưới đất Mạc Ngôn Hy nằm đờ ra, sắc mặt trắng bệch, đầu ngọe sang một bên. Bà Mạc vội vàng bỏ đến bên cạnh con trai, thăm thiết kêu gào:

- Con... ời! Con của mẹ! Con làm gì thế? Làm gì thế? Trời ời! Tôi đã làm gì thế này?

- Ông Tư! Chuẩn bị xe! Gọi điện cho bệnh viện bảo hộ chuẩn bị trước đi!

Ông Mạc cũng không giữ nổi bình tĩnh, gương mặt nghiêm nghị hiện lên vẻ hoảng hốt hiêm thấy.

Vú Lý ở bên cạnh cậu chủ khóc âm lên. Ông Tư vội vàng phóng như bay xuống nhà. Ông Mạc bước đến, bế xốc Mạc Ngôn Hy lên, chạy thẳng ra cửa. Căn phòng của Mạc Ngôn Hy trong nháy mắt đã không còn ai.

Chỉ còn lại mình Mẽ Bối vẫn ngáy ra như tượng đá.

Sắc mặt cô rất bình tĩnh, nhịp thở đều đặn, ánh mắt điềm tĩnh, tất cả đều hết sức bình thường. Dường như vừa rồi chỉ là một màn quảng cáo vô vị trên ti vi, chứ không phải là có người uống thuốc ngủ tự sát.

Chỉ có điều, sắc mặt cô lúc này đã trắng như một tờ giấy, cả cặp môi cũng tái dại đi.

...

Trong một phòng karaoke, Mễ Bối lặng lẽ uống thứ rượu vang đỏ như máu, mệt mỏi dựa lưng vào chiếc sofa màu trắng sữa. Trên ti vi đang chiếu một đoạn nhạc thịnh hành, một thiếu phụ mặc bikini thông thả bước đi, miệng hát véo von nhưng toàn những lời trống rỗng, vô vị.

Mễ Bối lại nhấp miệng uống thêm một ngụm rượu, ngửa đầu ra sau. Cửa phòng bật mở, cô vội quay ra nhìn. Là người phục vụ, Mễ Bối lại thất vọng cúi đầu xuống. Cô đang đợi một người.

Nửa tiếng trôi đi, cửa phòng lại bật mở. Mễ Bối quay người lại, cô ta đến rồi. Mễ Bối đã đợi ở đây hai tiếng đồng hồ, vậy mà cô ta vẫn lững thur lững thưng, không có vẻ gì là vội vã.

- Tôi biết chắc cô sẽ tìm tôi mà.

Uyển Uyển dưỡn dẹo bước qua mặt Mễ Bối, ngồi xuống rồi tiện tay đốt một điếu thuốc, động tác hết sức thành thục.

- Lúc nãy nghe điện thoại thì đã thấy không đúng rồi, tôi chưa bao giờ nghe giọng đó cả, có phải cô nhờ người gọi người gọi không?

Uyển Uyển thở ra một đám khói.

Mễ Bối gật đầu.

- Ừm, có phải cô muốn biết chuyện của Mạc Ngôn Hy trước đây không?

Mễ Bối lại gật đầu.

- ... Ừm... Biết là cô sẽ đến tìm tôi mà!

Uyển Uyển hút thuốc rất nhanh, cô ta phả ra một hơi khói, rồi dựa lưng vào thành ghế, nheo nheo mắt như đang nhớ lại chuyện xưa.

- Tôi đã từng yêu anh ta. Tôi biết anh ta cũng từng yêu tôi.

Cô ta vừa lên tiếng, đã khiến Mễ Bối cảm thấy không thoải mái, ngồi thẳng người dậy.

- Sao hả? Không muốn nghe hả?

Uyển Uyển cười khan một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt ghế, giống như đang thưởng thức một thứ đồ chơi gì đó vậy.

Mễ Bối thờ dài, rồi lắc đầu.

- Thế thì tôi kể tiếp nhé. Thực ra những chuyện này... tôi cũng chưa kể với ai bao giờ đâu. À... chưa bao giờ tôi nghĩ rằng có ngày mình lại ngồi đối diện với một người yêu khác của Mạc Ngôn Hy để nói những chuyện này đâu.

Uyển Uyển nói với vẻ châm biếm. Mễ Bối thoáng biến sắc, trong đầu bản khoăn không biết có nên đứng dậy bỏ về không.

- Được rồi, được rồi, không bắt nạt cô nữa. Lần trước cô làm tôi chịu khổ, tôi không báo thù một chút thì tâm lý không bằng được! Ha ha!

Uyển Uyển phá lên cười.

Hai năm trước, tôi còn đang học trung học thì đã quen với Mạc Ngôn Hy rồi. Hồi ấy, chuyện yêu đương của con cái là vấn đề đau đầu của các bậc phụ huynh, vậy mà mẹ của Mạc Ngôn Hy lại rất thích tôi, còn bảo tôi dọn hẳn đến nhà đó ở nữa. Lúc đó tôi còn nhỏ, chỉ thích lãng mạn, thích được cùng người yêu sớm tối bên nhau, cảm thấy trên đời này toàn là chuyện vui vẻ, hạnh phúc. Bình thường, Mạc Ngôn Hy rất thô lỗ, nhưng khi cô ốm đau một chút, anh ta sẽ chuyện bé xé ra to, quan tâm cô hết sức. Nguyên nhân thì chắc cô cũng biết rồi, bởi vì bản thân người bị AIDS rất yếu đuối, nên họ cho rằng người khác cũng giống mình. Còn mẹ của Mạc Ngôn Hy thì sao, bà ta chỉ muốn tìm đủ mọi

cách để tôi và anh ta kết hôn, sinh cho nhà họ Mạc một đứa con trai. Để cho tôi và Mạc Ngôn Hy có quan hệ với nhau, bà ta đã phải tốn không ít công sức. Những chuyện này, tôi nghĩ chắc cô cũng trải qua rồi.

Uyên Uyên vừa nói, vừa nheo nheo mắt nhìn Mễ Bối. Mễ Bối chỉ lặng lẽ gật đầu.

- Lúc ấy tôi rất xấu hổ, còn Mạc Ngôn Hy thì từ đầu đến cuối vẫn không chạm vào tôi, cả tay không cho tôi chạm vào nữa. Điều này làm tôi rất buồn, cứ bám lấy anh ta hỏi có phải không thích tôi nữa không? Vì những chuyện này mà tôi đã bỏ nhà ra đi, tuyệt thực, đòi chia tay, cái gì cũng làm hết rồi, nhưng cũng không có kết quả. Có điều Mạc Ngôn Hy cũng bị tôi làm cho phát ngáy lên, cuối cùng cũng nói ra sự thực về bệnh tật của mình. Cả đời này tôi cũng không thể quên nét mặt của anh ta lúc ấy. “Anh bị nhiễm HIV”. Mấy từ đó, anh ta nói nhanh lắm, vẻ mặt hoàn toàn bình thường, như không hề để ý... Tôi thì bị chấn động đến nửa tiếng sau mới định thần lại được. Lúc ấy, tôi rất hoang mang, đầu óc lập đi lập lại mấy câu hỏi: “Sao lại thế được? Mình và anh ấy đã quen nhau một năm rồi cơ mà?” Nhưng sự thật thì bày ra trước mắt... Phải một lúc lâu sau đó, tôi mới dám khẳng định rằng Mạc Ngôn Hy không nói đùa. Bệnh AIDS, nghe đã thấy rợn người phải không? Nhưng cô có thể tưởng tượng được tâm trạng của người mắc bệnh thế nào không? Cô có thể tưởng tượng lúc anh ta nói sự thật với tôi, nội tâm giằng xé và tự ti thế nào không? Còn cả sợ hãi nữa, anh ta sợ bị kỳ thị, sợ bị xa lánh. Vì vậy, anh ta vừa nói xong, liền lập tức cầu hôn với tôi. Tôi cũng từng suy nghĩ về chuyện này, vì dù sao con người Mạc Ngôn Hy cũng rất lương thiện. Mẹ anh ta lo lắng nhà họ Mạc bị tuyệt đường hương hỏa, nên bắt chấp chuyện con trai mình sẽ truyền bệnh cho người khác, tìm đủ mọi cách để tôi mang đứa con của họ Mạc, bởi vì cho dù người mẹ mắc AIDS, nhưng nếu dùng thuốc khống chế, tỷ lệ mắc bệnh của đứa con chỉ có 4% mà thôi. Rất rõ ràng là Mạc Ngôn Hy không đồng ý với cách làm của mẹ, nên anh ta thà nói cho tôi biết sự thật để đánh cuộc một phen, có khi tôi sẽ vì yêu anh ta mà từ bỏ sức khỏe và sự sống của mình. Cô có tin không? Trước khi tôi biết sự thực này, thậm chí chúng tôi còn chưa hôn nhau lần nào.

Uyên Uyên nói tới đây, liền ngẩng mặt lên nhìn ánh đèn mờ mờ trên trần. Hồi tưởng lại những chuyện vui vẻ trong quá khứ, có lẽ là chuyện đau lòng nhất. Gương mặt Uyên Uyên lúc này đẹp một cách lạ kỳ, trong sáng và thuần khiết.

- Tôi đã đấu tranh với chính mình trong một thời gian rất dài, có lúc tôi thậm chí đã muốn nhận lời với anh ta. Bởi vì, lúc bình thường, anh ta là một kẻ rất ngang ngược không nói lý lẽ. nhưng tôi biết ở sau thẳm trong lòng, anh ta rất lương thiện, rất yêu đời, hơn nữa còn rất tự ti, không chịu nổi bất cứ sự đả kích nào. Trong thời gian đó, chúng tôi không hề gặp nhau. Tôi sợ phải đối diện với ánh mắt đó, nhưng yêu là một chuyện, thương hại lại là một chuyện khác, sự sống của mình lại là chuyện khác nữa. Cuối cùng, tôi đã tàn nhẫn lựa chọn rời bỏ Mạc Ngôn Hy, thậm chí không gặp nhau mà chỉ nói chia tay qua điện thoại. Anh ta cũng rất bình tĩnh nói: “Được thôi” .

Uyên Uyên kể đến đây, Mễ Bối mới chú ý thấy khoé mắt cô ta đã ươn ướt. Chiếc đèn xoay trên trần nhà chiếu những chùm sáng nhiều màu lên gương mặt xinh đẹp của Uyên Uyên, hết màu này rồi lại màu khác, biến ảo, dị thường.

- Về sau, trong hai năm trời, tôi sống trong áy náy không yên... Phù! Tôi biết, nói ra cô không tin. Nhưng tôi thực sự cảm thấy có lỗi với anh ta. Mỗi tối, trong đầu tôi lại hiện ra hình bóng của anh ta! Mẹ nó! Thật khó chịu! Tôi thường đến mấy nơi như quán bar hay vũ trường để tiêu khiển, quen biết không ít đám bạn ăn chơi... Bọn chúng lừa cho tôi hút thuốc phiện, rồi tôi nghiện, không có tiền, thỉnh thoảng lại phải đổi thân lấy thuốc! Đê

tiện đúng không?

Uyển Uyển cười ngặt nghẽo, chỉ Mễ Bối nói:

- Liệu có ai tin rằng ba năm trước con này còn ngây thơ hơn cả cô cơ chứ? Ha ha ha! Giờ thì tôi già rồi, lão luyện rồi!

Uyển Uyển nói, ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt đượm vẻ thê lương.

- Nghiện, hết tiền, phải làm sao? Đi lừa thôi! Ai vừa có tiền lại vừa dễ gạt? Tất nhiên là nhà giàu mà lại yêu tôi rồi. Tôi tìm đến nhà Mạc Ngôn Hy một cách rất tự nhiên. Đương nhiên, con người Mạc Ngôn Hy thế nào tôi biết rất rõ, làm sao anh ta dễ dàng tin tôi được? “Em yêu anh!” Yêu cái con khi ấy, mấy năm yêu đương chẳng bằng một bữa cơm no. Hơn nữa, bên cạnh anh ấy giờ đã có cô rồi, đâu có đến lượt tôi nữa? Hôm ấy, anh ta cố ý diễn trò với tôi trước mặt cô thôi. Có điều anh ta ta bất chấp chuyện tôi có bị nhiễm bệnh hay không! Lúc ấy, tôi cũng hơi quá lỗ một chút! Nhưng mà...

Uyển Uyển mỉm cười, nhấp một ngụm rượu:

- Giờ nghĩ lại, thấy có qua có lại, cũng công bằng thôi.

- ...

- Muốn biết tại sao anh ta mắc phải cái thứ đó không?

Uyển Uyển lau nước mắt, đôi mắt chột sáng bừng lên:

- Đừng nghĩ người mắc bệnh này là có hành vi gì đáng kiểm điểm đấy nhé. Hồi nhỏ, Mạc Ngôn Hy rất ngoan, Nghe nói hồi đó, anh ta còn là một thần đồng âm nhạc của cả nước nữa cơ! Năm mười lăm tuổi, anh ta gặp một xe hiến máu nhân đạo trên phố. Mạc Ngôn Hy thể hình cao lớn, lại nhiệt tình giúp đỡ người khác, nào sợ gì mất đi chút máu, bèn ngồi xuống cho đâm một kim... Nửa năm sau, trong một lần kiểm tra sức khoẻ, mới phát hiện ra trong máu có virus HIV. Thế là xong, một thanh niên tương lai rạng ngời đã đi tong. Anh ta bắt đầu tự bỏ rơi mình, tính khí cũng trở nên quái đản, sợ truyền bệnh cho người khác, cả nhà cũng cảm thấy không phải là nhà của mình nữa.

Kể tới đây, Uyển Uyển đưa mắt nhìn Mễ Bối đầy ý tứ.

Nói một câu khó nghe, nhưng là sự thật. Tôi rất hy vọng cô có thể ở bên cạnh Mạc Ngôn Hy, bởi vì, anh ta quá cô đơn rồi. Điều mà anh ta sợ nhất chính là phải rời xa người thân của mình. Mà trong lòng anh ta lúc này, địa vị của cô chỉ sợ là đã vượt quá cả người thân rồi đó.

Mễ Bối tròn mắt nhìn Uyển Uyển, hơi thở nặng nề, chỉ muốn đem những điều trong lòng mình hét lên với tất cả mọi người. Tôi không sợ, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy!

- Nói cho cùng thì tôi đã làm anh ta tổn thương quá nặng nề. Vì vậy, cho dù anh ta yêu cô, cũng không dám tiếp nhận cô, anh ta sợ cô cũng sẽ rời xa anh ta giống như tôi. Ha ha, Mễ Bối, tôi nói cho cô biết, cô đừng nhìn cái gã đó đi đâu cũng oai phong lẫm liệt, thực ra lòng anh ta... tôi còn không biết hay sao? Tự ti muốn chết! Da mặt lại mỏng nữa, còn trẻ con nữa chứ!

Mễ Bối gật đầu đồng ý. Im lặng bao trùm trong khoảnh khắc. Mễ Bối dùng bút giấy đã chuẩn bị trước, viết:

“Mạc Ngôn Hy còn sống được bao lâu?”- Không biết được, có lẽ mười năm, hai mươi năm, cũng có lẽ là một giây, hai giây. Từ thần đã nhắm trúng anh ta rồi, anh ta không thể thoát khỏi bàn tay của số phận đâu.

Mẽ Bối không phản ứng gì.

...

Cô ngồi thêm một lúc nữa, nghe Uyên Uyên kể những chuyện ngu ngốc trước kia của Mạc Ngôn Hy, cười cười. Một lúc sau, chuông điện thoại vang lên, Uyên Uyên che miệng thì thầm nói một lát rồi đứng dậy:

- Tôi đi trước đây! Cô tự thanh toán nhé!

Mẽ Bối gật đầu, chợt nhớ ra điều gì đó, bèn kéo áo Uyên Uyên lại, viết vào giấy:

- Sau khi cô bỏ đi hôm trước, Mạc Ngôn Hy uống thuốc ngủ tự sát rồi.

Uyên Uyên cầm tờ giấy mà tay run run, Mẽ Bối thấy cái thứ mà người ta thường gọi là nước mắt ấy ngập tràn trong khoé mắt cô ta.

Uyên Uyên lấy tay che mặt...

Một lát sau, lại ngẩng đầu, lại nở một nụ cười tươi tắn.

- Cảm ơn cô. Tôi đi đây. Bye bye

Mẽ Bối nhìn theo bóng Uyên Uyên, một lúc lâu rồi mà vẫn còn nghe thấy tiếng cô ta cười đùa với đám nhân viên nam của quán. Đột nhiên hiểu ra, tại sao Mạc Ngôn Hy lại nói, không nhất định là phải vui mới cười.

CHƯƠNG 11:

Mạc Ngôn Hy uống quá nhiều thuốc an thần nên đã mất đi tri giác, được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Cũng may là kịp thời phát hiện, nên chưa nguy đến tính mạng.

Sau mấy tiếng, Mạc Ngôn Hy mở mắt, thấy đang được truyền dịch, xung quanh trắng toát một màu, liền lập tức hiểu ra mình đang ở đâu.

Đối với anh ta, bệnh viện là địa ngục quen thuộc nhất. Cả bố và mẹ đều ở đó. Ông Mạc thấy con trai tỉnh lại, thì không nói tiếng nào, đứng dậy bỏ. Nhưng trước đó, Mạc Ngôn Hy đã nhận ra sự quan tâm lo lắng hiện rõ trên gương mặt khắc khổ của ông. Ông lúc nào cũng nghiêm nghị như vậy, Mạc Ngôn Hy từ nhỏ đã sợ bố, luôn cho rằng bố không yêu mình.

- Con à! Con điên rồi hay sao! Làm mẹ sợ chết khiếp! Làm mẹ sợ chết khiếp! Sao con để nhiều thuốc an thần trong phòng như thế? Có phải con chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ bố mẹ mà đi không? Con ơi!

Bà Mạc bỏ đèn bên giường bệnh, dịu dàng xoa lên gương mặt tiêu tụy của con trai, nước mắt chảy lã chã.

- Mẹ già rồi, mẹ không chịu nổi nữa đâu! Nếu con mà đi thật, mẹ biết phải làm sao hả con?

Khoé mắt Mạc Ngôn Hy cũng đỏ hoe lên, môi mím chặt lại, không nói tiếng nào. Cặp mắt Mạc Ngôn Hy bắt đầu chuyển động, ánh mắt đảo khắp phòng, nhưng không thấy thứ muốn tìm, liền khẽ chau mày lại, sự lo lắng hiện ra trên khuôn mặt trắng nhợt, đôi môi khô khốc dính chặt lại với nhau khẽ động đậy, một tia máu từ từ rỉ ra.

Bà Mạc vội vàng lấy nước cho con trai:

- Con muốn nói gì hả?

Mạc Ngôn Hy nhấp một ngụm nước, cảm thấy dễ chịu hơn phần nào, khẽ mấp máy miệng, định nói rồi lại thôi ... do dự một lúc, mới hỏi:

- Mẹ... Mẽ Bối đến chưa?

- ...

Bà Mạc ngẩn người, lặng lẽ giúp con trai đắp lại chăn, không trả lời.

- Mẹ... có phải...

- Con à! Con ngoan của mẹ! Chúng ta đừng nói tới đến Mễ Bối nữa được không?

Bà Mạc cảm thấy sống mũi hơi cay cay, ôm chặt đứa con trai đáng thương của mình vào lòng, đau đớn rên rỉ:

- Chúng nó chẳng đứa nào có lương tâm cả! Sau này có mẹ ở bên con! Lúc nào con đi, mẹ sẽ theo con xuống đó gặp Diêm Vương.

Giọng bà rất chân thành, khiến người ta cảm động đến tận tâm can, càng về sau, tiếng nói càng nghẹn ngào, nghe không ra tiếng nào.

- Quả nhiên là... không đến... quả nhiên đúng như vậy ... sau khi biết sự thật... tất cả mọi người đều trốn tránh con, cho dù trước đây tốt với con thế nào cũng thế... mẹ, đột nhiên con cảm thấy trước đây mình thật ngu ngốc.

Mạc Ngôn Hy bất ngờ nghiêm mặt nói với mẹ, dáng vẻ đờ đẫn như người mắc chứng thiếu năng trí tuệ:

- Cứ ngỡ rằng tình yêu là vạn năng, có thể chiến thắng tất cả, hoá giải mọi thứ khúc mắc trên đời. Con đúng là thằng ngu, đã bị một lần rồi mà lần sau vẫn cam tâm tình nguyện đặt chân vào cái bẫy đó. Ha ha, ít nhất cũng chứng minh được rằng con là một thằng ngu dưng cảm.

Bà Mạc ôm mặt con trai, lắc đầu mà lòng đau như cắt.

- Lần nào cũng vậy, mà vẫn dẫn tới. Mẹ, mẹ nói xem con trai mẹ có dưng cảm không? Có phục con không?

Đột nhiên cảm thấy mắt nóng bừng, Mạc Ngôn Hy vội vàng ngược mặt lên trần nhà, cố kìm không cho hai hàng nước mắt chảy ra. Anh ta tự sát, chính là vì sợ phải nhìn thấy Mễ Bối ra đi. Kết quả là cô vẫn bỏ đi. Anh ta nhìn lên trần nhà, là để nước mắt không chảy ra... Nhưng cái gì đến, thì vẫn sẽ đến, muốn tránh cũng không được. Một hàng lệ trong suốt rơi ra từ khoé mắt Mạc Ngôn Hy.

- Chắc là vú Lý mang mấy món con thích ăn nhất đến đây!

Bà Mạc nói, rồi lau nước mắt đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài cửa là một cô gái trẻ, cô thò đầu vào, gương mặt thanh tú, cặp môi hồng như hoa đào, làn da trắng như hạt gạo trên châu. Mễ Bối.

Mạc Ngôn Hy ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt thoáng hiện ra vẻ mừng rỡ, nhưng chỉ trong thoáng chốc rồi lại biến mất.

- Mễ Bối, em đến tạm biệt anh phải không? Coi như em cũng có lương tâm, thấy anh sắp chết, trước khi bỏ đi cũng đến chào một tiếng.

Mạc Ngôn Hy giễu cợt.

- Hy Hy, con không được nói bậy.

Bà Mạc vội ngăn con trai lại, rồi nhìn sang Mễ Bối, ngờ vực hỏi:

- Mễ Bối, con không đi sao?

Mễ Bối bình tĩnh lắc đầu. Vẻ mừng rỡ lại hiện lên trên gương mặt Mạc Ngôn Hy. Bà Mạc thấy con trai như vậy, lòng như thắt lại, kéo Mễ Bối ra ngoài, nghiêm mặt nói:

- Mễ Bối, bệnh của Hy Hy chắc con cũng đã biết rồi, bệnh AIDS là bệnh truyền nhiễm, hơn nữa lại không thể chữa được. Con muốn đi, tất cả chúng ta đều có thể hiểu được.

Nhưng xin con...

Người mẹ này nói tới đây, lại không nén nổi hai hàng nước mắt:

- Xin con hãy đi cho nhẹ nhàng, đừng làm tổn thương đến... đến đứa con tội nghiệp của mẹ! Ôi...

Bà Mạc, cuối cùng cũng không nén nổi đau thương, bật khóc thành tiếng, lại sợ con trai

nghe thấy, nên chỉ có thể ra sức bụm chặt miệng mình lại, cố gắng không phát ra âm thanh nào.

“Con không đi đâu hết!”

Mẽ Bối dùng tay ra hiệu.

“Con sẽ ở bên anh ấy!”

Bà Mạc đã học qua thủ ngữ, nên hiểu được ý Mẽ Bối, cảm kích đến rơi lệ, quên hết mọi chuyện, ôm chặt cô vào lòng, thất thanh thốt lên:

- Con ơi! Mẹ biết con là người tốt mà! Mẹ biết con không rời xa Hy Hy của mẹ mà! Mẹ biết mà...

Bà Mạc lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần:

- Thật khổ cho con quá, vì Hy Hy mà con phải chịu khổ... Kiếp sau, mẹ sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cho con!

Mắt Mẽ Bối đỏ hoe, ra sức lắc đầu. Khoảng thời gian sau đó, Mẽ Bối hầu như đều ở trong phòng bệnh chăm sóc Mạc Ngôn Hy, lúc cô cố mặt, không ai được bước vào trong phòng Ngôn Hy biết cô sợ người khác cũng vô tình bị nhiễm bệnh, trong lòng hiểu rõ, nhưng lại không nói ra.

Cho dù là giữa trưa hay nửa đêm, chỉ cần Mạc Ngôn Hy kêu đói, là Mẽ Bối đều vội vàng, tự tay nấu đồ ăn mang tới.

- Anh muốn em đút cho cơ!

Những lúc ấy, Mạc Ngôn Hy thường nhõng nhẽo như đứa trẻ, dẫu môi lên nói. Mẽ Bối sẽ mỉm cười rồi dịu dàng gật đầu, sau đó cẩn thận bón từng thìa nhỏ cho người yêu. Mỗi lần như vậy, Mạc Ngôn Hy lại ngẩng đầu lên nhìn. gặp phải ánh mắt trong sáng ngây thơ của Mẽ Bối, lòng anh ta lại như bị dao cứa.

- Ôi! Mẽ Bối! Cứ như vậy sớm muộn gì em cũng kiệt sức thôi!

Mạc Ngôn Hy có lúc cũng chán nản nói. Mẽ Bối sẽ mỉm cười, dịu dàng lắc đầu. Có lúc Mạc Ngôn Hy cũng nhớ đến chồng chưa cưới của Mẽ Bối, sau đó lại lo lắng lại:

- Có đúng là hai người đã từ bỏ hôn ước không? Thật không? Không gạt anh chứ?

Mẽ Bối ngoan ngoãn gật đầu. Thấy dáng vẻ mừng rỡ của Mạc Ngôn Hy, nỗi u buồn trong lòng Mẽ Bối lại càng không thể xoá nhoà. Kỳ hạn cô trở lại Thiên đình chỉ còn một tháng ngắn ngủi, hơn nữa, cô đã phải nói rõ mọi chuyện với Cửu Hoàng tử, phải lập lời thề mới có thể tiếp tục ở lại với Mạc Ngôn Hy trong những ngày tháng cuối cùng này. Một tháng sau, cô biết phải nói thế nào với Mạc Ngôn Hy đây?... Em phải lên trời, em phải kết hôn với con trai của Ngọc Đế... Truyện cười à? Ai tin chứ?

Cứ biến mất như vậy, Mạc Ngôn Hy có lẽ sẽ dễ chịu hơn. Mẽ Bối nghĩ đến tình cảnh sau một tháng nữa, càng nghĩ càng thần thờ.

- Nghĩ gì vậy? Nhớ anh à?

Mạc Ngôn Hy hươ hươ tay trước mặt Mẽ Bối.

Mẽ Bối mỉm cười, gật gật đầu.

Mạc Ngôn Hy sẽ rất vui vẻ, chỉ như vậy cũng đủ khiến anh ta thoải mái rồi.

Có lúc, Mạc Ngôn Hy lại đỏ mặt nắm tay Mẽ Bối, ngại ngần nói:

- Chỉ cần em ở bên anh thế này, dù có chết, anh cũng cam lòng! Trước đây, anh thật không tốt với em. Mẽ Bối, sao em lúc nào cũng tốt với anh như vậy?

Sau đó, anh ta lại ngược mặt lên suy nghĩ:

- Ôi, em thử nghĩ xem, nếu anh là một người khoẻ mạnh thì tốt biết bao! Anh yêu em, em cũng yêu anh. Mỗi ngày anh đều cầm tay em, dẫn em đi khắp nơi, anh cũng có thể nấu cơm cho em ăn, anh sẽ nuôi cho em béo như chú heo con vậy!

Sau đó, chúng ta sẽ sinh ra thật nhiều heo con khác nữa...

Mạc Ngôn Hy vừa nói, nước mắt vừa chảy dài trên má.

- Mẹ Bối!

Anh ta đột nhiên trở nên nghiêm túc, thái độ chân thành vô cùng:

- Em có cảm thấy anh rất ích kỷ không? Anh yêu em, thì cứ bám lấy em, mặc kệ em có bị bệnh hay không... Thực ra, có nhiều lúc, anh chỉ muốn lớn tiếng mắng chửi em, đuổi em đi thật xa. Nếu anh đuổi em đi, em có đi không?

Mạc Ngôn Hy thần thờ hỏi.

- ...

Mẽ Bối cũng chờ người ra, khe khẽ lắc đầu, rất nhẹ nhưng cũng rất kiên định.

- Ha ha, anh biết mà! Bởi vì em là một con ngốc!

Mạc Ngôn Hy vuốt vuốt mái tóc dài đen mượt của Mẹ Bối.

- Nhưng nói thật lòng, anh chưa từng nghĩ chuyện của chúng ta có thể tiến xa hơn. Anh đã thế này, còn có thể cầu mong được gì nữa? Chỉ cần em ở bên anh là anh đã thoả mãn, đã cảm kích lắm rồi. Thực ra, điều anh mong muốn nhất, chính là được như bây giờ vậy. Đến khi nào anh phát bệnh, anh nhất định sẽ đuổi em đi. Lúc ấy, em đừng trách anh tàn nhẫn!

Mẽ Bối cảm thấy sống mũi cay cay, gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu... ý muốn nói, mình sẽ không bỏ đi.

- Chà... em có cảm thấy anh đột nhiên trở nên lảm lòi hay không?

Mạc Ngôn Hy bất ngờ ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt Mẹ Bối hỏi.

Lắc đầu.

- Anh cũng không biết vì sao nữa! Hôm nay đột nhiên lại có rất nhiều chuyện muốn nói với em ! Dù có đau đến mấy anh cũng phải nói...

Vừa nói, Mạc Ngôn Hy vừa nhìn ra cửa sổ:

- Chỉ sợ bây giờ không nói, sau này không còn cơ hội nói nữa. Mẹ Bối chợt cảm thấy chua xót, quay mặt đi không dám nhìn vào ánh mắt chân thành đó nữa.

Hai tuần nữa qua đi.

- Mẹ Bối! Anh cảm thấy mình đã khoẻ nhiều rồi! Có thể xuất viện được rồi ! Sau khi xuất viện, anh nhất định sẽ nghe lời em, học hành chăm chỉ!

Mạc Ngôn Hy ngồi dậy, cười hì hì nói.

Mẽ Bối chán nản lắc đầu.

Mạc Ngôn Hy trầm ngâm một lúc, rồi đột nhiên bật dậy, nhảy tung tung trên giường nói:

- Còn không được à? Em thấy anh ta hoàn toàn khoẻ hẳn rồi mà!

Anh muốn ra viện, anh muốn ra viện.

Mạc Ngôn Hy khá cao, nhảy nhót trên giường, đầu suýt chút nữa thì chạm phải trần nhà. Thấy dáng vẻ lo chơi như chú khỉ con của Mạc Ngôn Hy, Mẹ Bối giật mình biến sắc. Cô vội vàng giữ chặt Mạc Ngôn Hy lại, không cho anh ta nhảy nhót lung tung nữa. Bà Mạc nghe tiếng, liền chạy tới.

- Mẹ! Con muốn ra viện! Con đã khoẻ hẳn rồi!

Mạc Ngôn Hy nhún vai.

- Con sắp phát điên lên rồi!

- Ừ...

Bà Mạc lưỡng lự nhìn Mẹ Bối, vừa hay gặp phải ánh mắt cầu cứu của cô.

Thực ra, từ một tuần trước, bác sĩ đã đưa kết quả xét nghiệm cho bà Mạc. Mạc Ngôn Hy đã chuyển từ giai đoạn nhiễm HIV sang AIDS. Để Mạc Ngôn Hy không nghi ngờ, đến

khi anh ta ngủ say, mọi người mới bí mật chuyển cả giường bệnh sang một căn phòng cách ly được bày bố giống hệt như căn phòng cũ, mỗi ngày đều có y tá đặc biệt đến tiêm và đưa thuốc. Muốn xuất viện, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

- Sao hả?

Mạc Ngôn Hy nhận ra vẻ khó xử trên mặt hai người, ngẩn ra trong giây lát, sau đó gương gạo nói đùa:

- Lẽ nào tình hình quân địch có thay đổi?

- Không có! Con đừng có nghĩ ngợi vẩn vơ cả ngày như thế. Con ấy à, cứ ở đây dưỡng bệnh đi đã, có Mễ Bối ở bên cạnh rồi còn gì nữa. Bác sĩ nói, bên ngoài đang giao mùa, không thích hợp với thể trạng của con đâu.

Bà Mạc vội lấp liếm. Mạc Ngôn Hy cúi đầu suy nghĩ, rồi lại vui vẻ cười nói.

- Vậy cũng được, chỉ cần có Mễ Bối ở bên con là được rồi!

- Hư đốn!

Bà Mạc vỗ nhẹ lên đầu con trai, ngồi thêm một lát rồi về nhà. Trong phòng bệnh chỉ còn Mễ Bối và Mạc Ngôn Hy.

- Bà Mạc vỗ nhẹ lên đầu con trai, ngồi thêm một lát rồi về nhà. Trong phòng bệnh chỉ còn lại Mễ Bối và Mạc Ngôn Hy.

- Ở với anh em có buồn không?

Đột nhiên, Mạc Ngôn Hy lên tiếng, giọng nói đượm vẻ đau xót, muốn đưa tay ra nắm lấy tay cô, nhưng không hiểu tại sao, lại dờ ra đó, cuối cùng thì rũ xuống.

Mễ Bối lắc đầu.

Mạc Ngôn Hy giờ mới yên tâm nằm xuống, được một lát thì ngủ thiếp đi. Anh ta bắt đầu sốt nhẹ, đi tả, hơn nữa càng lúc càng thêm ngủ. Cho dù ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy, Mạc Ngôn Hy vẫn cảm thấy toàn thân rã rời, chỉ vài ngày, thân thể đã gầy rộc đi. Tất cả mọi người đều rất đau lòng, nhưng đều không biết phải làm sao.

Thời hạn phải trở về Thiên đình mỗi lúc một cận kề, khiến cho Mễ Bối càng thêm hoảng hốt. Một hôm, Mạc Ngôn Hy đột nhiên cảm thấy khuỷu tay mình ngứa ngứa, bèn lấy tay kia gãi gãi. Hai tiếng sau, vẫn cảm thấy ngứa, bèn lật lên xem thử, không khỏi giật mình đánh thót, thì ra trên da anh ta đã nổi ban đỏ lốm đốm, hơn nữa còn đang lan ra rất nhanh. Lòng Mạc Ngôn Hy như chùng xuống, lập tức hiểu ra, thời gian tử thần đến tìm mình không còn bao lâu nữa, anh đưa mắt nhìn Mễ Bối đã say ngủ vì mệt mỏi, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, gật gật. “Thì ra cô ấy vì mình mà cả một giấc ngủ ngon cũng không thể có”.

Toàn thân Mạc Ngôn Hy bắt đầu run lên. Thì ra, khi tử thần còn ở xa, nói đến cái chết, cảm thấy cũng chẳng có gì đáng sợ, nhưng khi bóng đen của ông ta đã đến bên cạnh, thử hỏi có bao nhiêu người có thể thoải mái yên tâm ra sức đi được cơ chứ?

“Em biết không, người anh không rời xa nhất, chính là em đây!”

Mạc Ngôn Hy chăm chú nhìn cô gái mình yêu thương, thầm chúc cho cô được khoẻ mạnh, bình yên sống nốt quãng đường còn lại.

Đã nhìn Mễ Bối nửa tiếng đồng hồ, nhưng ánh mắt Mạc Ngôn Hy vẫn lưu luyến không rời nhìn ra chỗ khác. Cuối cùng, cố nén nỗi đau trong lòng, anh đánh thức cô dậy:

- Mễ Bối! Anh đói rồi! Anh muốn ăn cháo đậu xanh do chính tay em nấu!

Hiếm khi thấy Mạc Ngôn Hy lại thèm ăn như vậy, Mễ Bối liền mừng rỡ đứng dậy chạy về nhà chuẩn bị. Mạc Ngôn Hy xuống giường, đứng bên cửa kính, nhìn bóng cô gái xinh đẹp như tiên ấy đi xa dần trong ánh mắt trời rục rịch, bím tóc đuôi ngựa đáng yêu đung đưa theo nhịp...

" Tam biệt, tình yêu của anh" .

Đó sẽ là lần cuối cùng, Mạc Ngôn Hy nhìn thấy bóng dáng ấy.

Mạc Ngôn Hy giật ống truyền dịch khỏi tay, móc trong lọ nước gội đầu rỗng một cái lọ nhỏ, anh ta đã giấu thứ đó ở đây lâu lắm rồi. Kế hoạch này, Mạc Ngôn Hy đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Mạc Ngôn Hy chăm chú nhìn viên thuốc, rồi mỉm cười chua chát, cho vào miệng, nhấp thêm một ngụm nước. Sau đó thì chỉ việc đợi, tử thần nhất định sẽ đến.

Mạc Ngôn Hy yếu ớt nằm xuống, cảm giác ngứa ngáy khắp người thật vô cùng khó chịu.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Mễ Bối, là lại như có một dòng nước mát rượi tưới khắp người.

"Mễ Bối xinh đẹp... Cô ấy đang trên đường về nhà. Khi cô ấy nấu xong cháo, vui vẻ mang đến thì có lẽ mình đã nằm ở nhà xác rồi".

"Mễ Bối... Có phải anh chưa từng nói... anh yêu em... đó là... sự nuối tiếc lớn nhất trong đời anh".

Hai tiếng sau, y tá đến tiêm phát hiện toàn thân Mạc Ngôn Hy đã lạnh toát ,miệng sùi bọt mép. Bác sĩ muốn cấp cứu cũng không được, bởi vì tim đã ngừng đập nửa tiếng. Bác sĩ điều trị còn nhớ rất nhớ người con trai này, rất đẹp trai nhưng cũng rất ngang ngược, anh ta chính là người duy nhất đã chỉ vào mặt ông mà mắng: "Rốt cuộc thì ông có biết chữa bệnh hay không?"

Có lẽ giờ đây, tâm hồn của Mạc Ngôn Hy đã được yên bình rồi.

CHƯƠNG CUỐI:

- Bối Bối! Chúc mừng nàng trở lại Thiên giới! Chúc mừng nàng đã kết thúc kỳ hạn chịu khổ ở nhân gian!

Đào Hoa Tiên Tử Mễ Bối đã mãn hạn ở nhân gian, giờ cho phục hồi tiên thuật, trở lại thiên đình.

Các vị tiên nể mặt Cửu Hoàng Tử, đều ra cổng Thiên đình đón tiếp nàng.

Tất nhiên, người vui mừng nhất chính là Cửu Hoàng tử.

- À! Hai mươi ngày này qua thật nhanh! Hoàng tử vỗ nhẹ lên vai Mễ Bối.

Một ngày trên trời, một năm dưới trần.

"Hai mươi năm của mình, qua đi vừa chậm rãi lại vừa vội vã, vừa chân thực lại vừa phong phú, cảm động, vui vẻ... Cuộc sống của tiên nhân có nhân nhã hơn nữa, cũng không thể bì được một chữ tình ở nhân gian."

Mễ Bối trầm nghĩ.

Trong buổi tiệc, các tiên đều vui vẻ ăn uống, không ai chú ý đến Mễ Bối một mình lên vào nơi ở của Ngọc Đế.

- Đào Hoa Tiên Tử, cô muốn cứu kẻ đã chết hai tiếng đồng hồ đó, chỉ dựa vào Đại Hoàn Đơn thì không đủ đâu.

Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt hàng râu bạc trắng như cước, chậm rãi nói.

- Vậy phải làm sao? Phải làm sao mới được? Lão Quân mau nói đi?

- Trừ phi... là dùng đến Long châu của Ngọc Đế! Có điều Long Châu là linh vật đệ nhất của Thiên giới, muốn nhìn thấy đã khó, huống chi là lấy dùng. Tuy cô là con dâu của Ngọc Đế, nhưng e là cũng không phải dễ!

- Long châu ở đâu?

Mễ Bối không sợ nguy hiểm, không hề do dự hỏi.

- Ở trong cung của Ngọc Đế, ngay chính giữa Long sàng.

Còn chưa nghe hết, Mễ Bối đã co chân chạy đi.

- Này! Mễ Bối! Phải nhớ cho kỹ! Long châu là linh vật, đem xuống nhân gian sẽ mất đi sức mạnh! Muốn cứu người, thì phải ngậm trong miệng! Nhưng làm vậy, miệng cô sẽ bị thiêu cháy đó!

...

- Kê nào? Kê nào đã trộm Long châu của ta? Ngọc Đế thấy bảo vật bị mất, liền nổi giận lôi đình.

- Bầm... bầm Ngọc Đế... vừa rồi... Đào Hoa Tiên Tử Mễ Bối... miệng ngậm thứ gì đó, đánh bị thương Thiên Tướng, trốn xuống trần gian rồi!

- Há?

- Há?

Ngọc Đế và Cửu Hoàng Tử đồng thanh hét lên.

- Không thể được! Mễ Bối...

Cửu Hoàng tử đau đớn kêu lên.

- Người đâu! Phái Tứ Đại Thiên Vương xuống bắt Mễ Bối lên thiên đình...

...

Đột nhiên, sấm chớp đùng đùng. Vừa rồi vẫn còn nắng, giờ mây đen đã phủ kín cả bầu trời. Đúng là thời tiết tháng Sáu như trẻ con. Muốn cười là cười. Muốn khóc là khóc.

Bà Mạc đã ngất đi mấy lần, lúc này đang gục đầu vào người chồng, thỉnh thoảng lại nấc lên nghẹn ngào, nhìn bác sĩ đưa con trai mình vào nhà xác.

Đột nhiên, mùi hoa đào bay khắp không gian, rồi một quầng ánh sáng hồng rực lướt qua, bên trong ẩn hiện những cánh hoa đào nhỏ nhắn đáng yêu, quầng sáng chỉ chớp lên trong nháy mắt rồi biến mất.

Nửa phút sau, thi thể đã lạnh của Mạc Ngôn Hy đang được đẩy vào nhà xác bị một cô gái cản lại.

Má cô gái phồng lên như đang ngậm cả một chiếc màn thầu to, trông rất quái dị và xấu xí, dường như không thấy mũi đâu nữa.

- Cô ... cô là ai? ... Hy Hy đã rời bỏ chúng tôi đi rồi... cô đừng làm phiền nó nữa!

Bà Mạc bước lên, định kéo cô gái ra, nhưng vì quá đổi thương tâm, bà lại gục đầu vào vai cô, khóc lên nức nở. Nói ra cũng kỳ lạ, cô gái lạ này mang cho bà một cảm giác vô cùng thân thiết.

Mễ Bối không phản ứng gì, cặp mắt bị méo cho híp tịt lại, miệng vẫn ngậm viên Long Châu, quai hàm bạnh ra.

Cô nhẹ nhàng vung tay đẩy các bác sĩ ra.

- Đừng đụng vào con tôi!

Bà Mạc đau đớn kêu lên.

Mễ Bối bước tới. Mọi người dường như bị ai đó khống chế tinh thần, đều không hện mà cùng lùi lại nhường đường cho cô. Mễ Bối nhẹ nhàng gỡ tấm vải trắng che mặt Mạc Ngôn Hy lên, sau đó làm một việc khiến tất cả mọi người có mặt ở đó đều giật mình.

Cô cúi xuống hôn lên môi Mạc Ngôn Hy.

Trong chớp mắt, một viên ngọc từ trong miệng cô chui miệng Mạc Ngôn Hy.

Cô vẫn hôn lên môi người chết.

Gió, mang theo mùi hoa đào thoang thoang, hất tung mái tóc dài đen mượt, một sợi khế phát phơ qua mặt Mạc Ngôn Hy. Da mặt anh khê giật giật.

Bà Mạc muốn kêu lên thật lớn, nhưng lại sợ làm kinh động đến đôi tình nhân, vội vàng đưa tay bịt miệng lại.

Cô tiếp tục hôn.

Đầu lưỡi đột nhiên cảm thấy có gì động đậy, càng lúc càng mạnh. Mễ Bối như say như mê, nụ hôn của cô đã được đáp lại, Mạc Ngôn Hy bắt đầu hút lấy lưỡi cô. Mùi máu tanh bắt đầu toả ra xung quanh hai người, nhưng Mạc Ngôn Hy không hề có cảm giác, vẫn tham lam ôm chặt lấy cô.

- Có phải... anh đang mơ ... không... Mễ Bối!

Mạc Ngôn Hy cất tiếng.

- ...!!

Mễ bối gạt đầu, rồi buông tay.

- A! Hy Hy của chúng ta sống lại rồi! Cô là tiên nữ phải không?

Bà Mạc mừng rỡ như phát cuồng, nhìn cô trân trời.

- Hy Hy, con sống lại rồi! Tử thần không đem con của mẹ đi rồi!

- U...

Mạc Ngôn Hy từ từ mở mắt, đầu óc quay cuồng, giống như người ở lâu trong bóng tối chưa thể nào thích ứng được ánh sáng. Anh ta nheo nheo mắt cố nhìn thử, liền bị quái vật trước mắt làm cho giật thót mình... Đây hình như là quái vật biến đổi gen chứ nào phải Mễ Bối xinh đẹp của mình? Anh ta phẫn nộ đẩy cô ra:

- Cút đi! Ai cho động vào tôi!

Mễ Bối lao đảo lùi lại mấy bước, nhìn Mạc Ngôn Hy như không dám tin rằng đây là sự thật, vết bỏng ở miệng có đau đớn gấp trăm ngàn lần, cũng không bằng hai tiếng “cút đi” lạnh lùng vô tình của anh ta. Một giọt nước mắt trong suốt chảy trên gương mặt đã biến dạng thảm hại của cô. Vì độ dốc quá lớn, nên nó rơi thẳng xuống đất.

Mạc Ngôn Hy nhẹ nhàng nhảy xuống giường, phủi phủi bụi trên người mình, rồi trừng mắt nhìn cô gái trước mặt:

- Cô là ai?

Anh ta lạnh lùng lừ mắt nhìn cô một cái. Cô gái này xấu đến kinh hồn, mí mắt phù lên làm đôi mắt híp tịt lại, chỉ còn một đường nhỏ như sợi chỉ. Từ khe hở nhỏ xíu đó, Mạc Ngôn Hy nhận ra được ánh mắt quen thuộc... Ánh mắt ấy, tràn ngập sự uất ức, u buồn và trong sáng, giống Mễ Bối đến lạ kỳ.

- Cô là....

Mạc Ngôn Hy từ từ lại gần.

Mễ Bối không muốn để Mạc Ngôn Hy nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của mình, liền ngượng ngùng cúi mặt, khẽ lắc đầu, quay người đi. Động tác này càng khiến Mạc Ngôn Hy khẳng định thêm... Không phải Mễ Bối thì còn ai vào đây được nữa?

Anh lao tới, hai tay giữ chặt người cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, rồi khịt khịt mũi:

- Mùi hương trên người em nói cho anh biết em chính là Mễ Bối!

Bà Mạc kinh ngạc kêu lên khe khẽ.

“Cô gái này đúng là Mễ Bối?”

“Anh sống lại rồi!” Mễ Bối khẽ vuốt ve gương mặt Mạc Ngôn Hy, thâm nói với lòng. Do ngậm Long Châu quá lâu, nên miệng cô đã bị tổn thương nghiêm trọng, cả gương mặt phù nề lên trông thật đáng sợ.

Thấy Mạc Ngôn Hy cuối cùng vẫn nhận ra mình, Mễ Bối cảm thấy tất cả đau khổ mà mình phải trải qua đều không sánh được với niềm vui lúc này, khoé mắt long lanh ngấn lệ ngấn ra nhìn Mạc Ngôn Hy.

Mạc Ngôn Hy cảm thấy cô gái trước mặt mình đột nhiên xinh đẹp vạn phần, cúi người

xuống, hôn lên gương mặt dị dạng khả ái kia.

Cả bệnh viện xôn xao ồn ào! Người đã chết ba tiếng đồng hồ, còn sống lại nói cười được hay sao?

Bác sĩ điều trị cho Mạc Ngôn Hy không khỏi nhớ lại câu anh ta mắng mình, bắt đầu hoài nghi chính bản thân.

Lúc này, một hàng lệ chảy xuống, lọt vào miệng hai người.

- Mẹ Bối, em khóc à? Anh chưa bao giờ thấy em khóc cả? Sao lại khóc vào lúc này?

Mạc Ngôn Hy vỗ nhẹ lên gáy người yếu, lớn tiếng mắng.

Phải rồi! Cô đã chảy nước mắt! Nước mắt chảy qua miệng mát rượi!

...

- Nước mắt? Mùi vị thế nào nhỉ? Thật ngưỡng mộ họ quá!

- Hừm hừm, người thừa chảy vài giọt nếm thử là biết ngay. Thực ra thì ta cũng không biết nữa, chắc là ngọt.

...

Thì ra nước mắt không như trong tưởng tượng của cô, không ngọt cũng không dễ nuốt, nó vừa đắng, vừa chát, lại vừa mặn.

- Hà ? Sao lúc cần vui em lại cứ khóc vậy? Lại còn khóc dữ nữa? Mạc Ngôn Hy trừng mắt lên mắng yếu.

“Cười không nhất định là phải vui, khóc không nhất định là phải buồn”.

Có một người con trai đã nói với cô điều này.

Giờ cô đang vì xúc động và rơi lệ.

“Tử thần đã nhắm trúng anh ra rồi, anh ta không thể thoát khỏi bàn tay của vận mệnh đâu”.

Uyển Uyển đã nói như vậy.

Thế nhưng, Mẹ Bối đã thành công!

Cả em và tử thần đều muốn có anh, có điều em có ưu thế hơn ông ta, bởi vì em yêu anh, yêu anh sâu sắc.

...

- Tứ Đại Thiên Vương! Tại sao lại trở về tay không?

Ngọc Đế tức giận, vỗ bàn quát lớn.

- Bẩm Ngọc Đế, khi chúng tôi đến, Đào Hoa Tiên Tử đã rơi lệ... đã trở thành người phàm, không thể trở về Thiên đình được nữa.

- A...

Cửu Hoàng Tử kêu lên một tiếng rồi ngất đi.

Thấy con trai đau lòng vì Đào Hoa Tiên tử, mà nàng lại nhẫn tâm bỏ xuống hạ giới, Ngọc Đế vừa đau xót vừa tức giận:

- Đào Hoa Tiên Tử Mẹ Bối, vi phạm Thiên Quy, quỷ thần không dung, đánh cho trở lại nguyên hình!

Hoàng hôn, một thanh niên cao lớn, đẹp trai ngồi trong phòng kính trồng hoa trên lầu ba, tay cầm một quyển Thủ ngữ chỉ nam chăm chú đọc.

- Con à, xuống ăn cơm đi, đừng xem nữa!

à Mạc bước đến, vỗ nhẹ lên vai Mạc Ngôn Hy:

- Mẹ Bối sẽ không trở lại nữa đâu. Cô ấy không thuộc về nơi này.

- Không, con tin rằng Mẹ Bối nhất định sẽ trở về bên con, cô ấy chỉ đang ở đâu đó quanh đây mà thôi.

Mạc Ngôn Hy khịt khịt mũi:

- Bởi vì, con ngửi thấy mùi hương của cô ấy.

- Con trai của mẹ...

Thấy con trai cố chấp như vậy, bà Mạc chỉ biết lắc đầu thở dài.

Mạc Ngôn Hy lại tiếp tục chăm chú đọc sách. Mùa xuân, vườn nhà họ Mạc mọc thêm một gốc cây mới. Cây lớn rất nhanh, rất khoẻ mạnh.

Thấy con trai cố chấp như vậy, bà Mạc chỉ biết lắc đầu thở dài. Mạc Ngôn Hy lại tiếp tục chăm chú đọc sách. Mùa xuân, vườn nhà họ Mạc mọc thêm một gốc cây mới. Cây lớn rất nhanh, rất khoẻ mạnh.

- Vú Lý, cây gì vậy?

Mạc Ngôn Hy tò mò hỏi. - Vú trông đấy à?

- Không phải, cậu chủ ạ... Đây, hình như là cây đào!

Đào? Mạc Ngôn Hy đắm chìm trong suy nghĩ.

Nơi cây đào mọc lên, không hiểu vì sao lại có một chiếc nịt cổ tay màu đen, biểu tượng hãng NIKE ở trên đó như mặt người đang nhón miệng cười vui vẻ.

Gió mang theo mùi hương hoa thoảng nhẹ lướt qua, một chiếc lá nhỏ dưới đất bị gió thổi tung bay lên dính vào quần Mạc Ngôn Hy, tựa như cô gái nhỏ đang nũng nịu bám lấy người yêu.

Mạc Ngôn Hy ngẩn người ra, một cảm giác thân thuộc dâng lên trong tâm khảm, anh băng khuâng cúi xuống ngắm nhìn cây đào nhỏ:

- Tại sao? Tại sao em đẹp hơn tất cả các loài hoa khác?

-...

Gió thổi, những chiếc lá xanh mơn mớn, khẽ rung rung.

Bởi vì, nó đã được tưới bằng tình yêu của con người.

HẾT